

**KORKU
HENRY
KANE**

82

POLISYE

Halkın

Sesi

Hakkın

Sesidir !..

Orijinal adı

Laughter Came Screaming

Dizgi	: Gül Matbaası
Baskı	: Kardeş Matbaası
Ciltler	: TABES Ciltevi
Kapak Baskısı	: Vahdet Matbaası

K O R K U !

Henry KANE

**Çeviren:
Sâcit SAFEL**

**SUÇLULAR
SUÇSUZLAR
POLİSLER**

James BERİO

: (James Barr) zengin olmak için **HER ŞEYE** râzı olan bir avukat

Carol BARR

: Karısı ... Eski soyadları: (Raintry) (Raymond) ve (Kirk)

Alex RAYMOND

: Carol'un ilk kocası

Jackie KİRK

: Carol'un ikinci kocası

Julia RAYMOND

: Carol'un çok güzel kızı...

DENİSE

: James Barr'ın sevgilisi ...

Hal LAWRENCE

Julia ile evlenmek isteyen Teksas'lı

Anthony RUGGERİ

: Beş Ruggeri kardeşten birisi. Doktor. Julia ile evlenmek istiyordu

Nicholas RUGGERİ

: Birinci kardeş

Oliver RUGGERİ

: İkinci kardeş

Frank RUGGERİ

: Üçüncü kardeş

Al RUGGERİ

: Dördüncü kardeş

KRUPA

: Çilingir

MAGUIRE

: Polis

THOMPSON

: Cinâyet masasından

ROMAN, öğleden sonra dörde on kala başlar, geceyarısı biter...

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1971 yılında
Akba Yayınevi tara-
fından Modern Polis
Romanları serisinin
82. kitabı olarak İs-
tanbul'da yayınlan-
mıştır.

(A K B A) kelimesi,
(KEDİBAŞI) monog-
ramı ve PARALEL
ÇİZGİLER (Bu çiz-
gilerin kullandığımız
ve kullanacağımız sa-
ğa eğri sola eğri düz
ve dik şekilleri) Mar-
kalar Kanunu hü-
kümleri dairesinde
tescillidir. Aynen ve-
ya benzetilerek kulla-
nilamaz.

BİR

I

James Barr, doktorun bekleme odasındaki sandalyede diindik oturuyordu. Derin ve düzenli nefes alışısı ile gayet rahat görünüyordu, fakat parmakları ısrarla çatılan kaşlarını ovmak için tekrar tekrar alnına dönüyordu. Gözlerinde kısık bir alârm işareti var gibiydi ve dudakları kurumuş, büzülmüştü; başı dikkat ve temkinden doğan bir pozisyonda hafifçe yana çevrili idi.

Odanın öbür ucundaki uzun, eski biçim yer saatinin boğuk tik takları şahsı ile alâkalı idi: Kendi ismini bağılıyor, Berio! diye sesleniyordu. Jimmy Berio! Yükselip kabarıyor, sonra alçalıyor ve Berio! diye seslenerek yine büyüyordu. Tik taklar, tekrarlanan bu kelimenin devamlı seslenişine karışıp, duvarlara çarparak, odanın içine hapsolmuşçasına çırpınırken James Barr hareketsiz oturuyordu. Saat, Berio! diye gittikçe daha hızlı ve daha yüksek sesle bağıırıyordu: Berio! Berio! **BERIO! BERIO!**

Onu durdurabilirdi. Ayağa kalkarak odanın öbür ucuna gidip, ağır ağır sallanmakta olan metal rakkasa bir parmağa ile dokunabilirdi. Tik takları, sa-

atin çalışmasını ve isminin gizlice seslenilmesini durdurabilirdi... Ama korkuyu durdurmuş olamazdı ki!...

Odanın öbür ucuna gitmiş, bir elini uzatmış ve rakkasın hareketini durdurmuş olabilirdi, fakat kapısını açarak girmiş olduğu bekleme odasındaki bu kanını donduran korkuya yetişip durdurabilmek için hiçbir çâre yoktu. O zaman tik taklar normal ve uzaktan gelme idi. Halbuki şimdi büyümüş, içine korku salan şifreli bir dilde, ismini seslenip duruyordu.

Dalgaların birbiri peşine gelip kumda kırılışını andıran bir ses, odanın sessizliğinde, Berio! diye durmadan dakik bir şekilde haykırıyordu: Berio! Berio!

Onu durdurmuş olabilirdi. Yerinden kalkmış, hâsin ve alışılmış bir tempoyla saate doğru yürümüş, sallanan metale bir parmağıyla dokunarak onu durdurmuş ve âletin adını tekrarlayan sesini kesmiş olabilirdi. Bir parmağı ile dokunmuş, bir yumruk indirmiş, veya iki eliyle yapışarak onu parçalamış olabilirdi; eski biçim ağır masanın arkasındaki sarışın güzel genç kız şüphesiz şaşırırdı, ama muhakkak ki fazla ürkmezdi. Hafifçe gülümsemeye başlayarak bunu düşündü. Burası bir doktorun, bir sinir mütehasssısının, yahut günün moda değişisiyle bir psikiatrist'in muayenehânesi değil miydi? Bura'yı ziyâret edenler sinirleri gergin, dertli, rahatsız kişiler değil miydi? Kimbilir daha kaç kişi, yüzlerinde çılgın bir sükûnetin ifâdesi olan sâbit gülümseyişle bu odanın öbür ucuna yürümüş ve yumuşak tik taklar çıkaran rakkasın kendilerince devasâ gürültüsünü susturmak için, sinirden gerilmiş ellerini ona uzatmıştı...

Ürperdi. Kendisini zorlayarak kımıldamadan oturmaya çalıştı. Kısık gözlerinde ürkek bir ifâde ile, düşünerek, içinden kendi kendisiyle şakalaştı. Bu kendini zorlamaya, ağzındaki rahatsızlık verici kuru dili tanıdığı kadar âşinâ idi. Yutkunarak boğazından ağzına tükürük getirdi, ıslanan ağzından dilini çıkartarak dudaklarını ıslattı. Bir parmağı ile alnını ovuşturdu, başını dikleştirdi, hafifçe omuz silkerek sekreter kıza gülümsedi.

Güzel kız da James Barr'a gülümsedi. Kolundaki saate baktı, tekrar ona döndü. Utangaç bir tavırla sa-

bırsızlığına iştirâk ederek, «Neredeyse,» dedi. **Bütün** güzel sekreterlerin, randevu ânı geçmiş olan bütün bekleyen hastalara gösterdiği profesyonel sempatiyi göstererek, «Neredeyse, Mister Barr,» dedi.

«Teşekkür ederim,» dedi, Mr. Barr, başını sallayarak.

Kızın gülümsemesi genişledi, sonra gözlerini aşağıya indirdi. Ona gülümsemekten zevk duyuyordu. Daha odaya ilk girdiği anda gülümsemek istemişti: Uzun boylu, şakakları kırlaşmış, vakur ve sâde bir adamdı Yanına yaklaşarak, kırlaşmış bıyığına parmağını dokundurup, «Ben Mister Barr'ım, James Barr,» dediği andan itibaren, onu meşgul etmek için, hattâ flört kabîlinden, gülümsemek istemişti.

«Oh, evet,» demişti, randevu defterini kontrol edermiş gibi davranarak, «Saat dörtte. Birazcık erken gelmişsiniz, Mister Barr. Oturmaz mısınız? Doktor bey birazdan sizi kabul eder.» Falan filân, her zamanki ıvır zıvır, fakat bu defâ, gerçekten de kulağa geldiği kadar saçma olmuştu sözleri. Aslında, «Oturun, Mister Barr; burada kimse yok. Siz ve ben sırf zevk için sohbet edelim. O kadar yakışıklı bir insansınız ki, Çenenizdeki yara izi hârika duruyor... Bir düellodan kalmışa benziyor. Hakikaten, çok güzel hikâyeler anlatacak birisine benziyorsunuz. Bir kızı eğlendirebilecek görünüşe sahipsiniz, Mister Barr. Hic de psikiatrîste ihtiyâcı vara benzemiyorsunuz. Gerçekten ihtiyâcınız var mı, Mister Barr?» demiş olmayı tercih ederdi.

Randevu defterini kenara itti. Dr. Ruggeri'nin uzun beyaz kâğıttaki tanıdık karnakarışık yazısını temiz, dörtköşe bir karta geçirmeye başladı, ama düşünceleri James Barr'a takılmıştı. Dün telefonda randevu isteyen ses, kültürlü bir sestî. Bugün, dörde on kalaya kadar, sâdece randevu defterindeki dört kelimesinin karşısına yazılmış bir isimdi. Fakat dörde on kala, uzun boylu, cevval, geniş omuzlu adam kapıdan girmiş ve kendisini verinden sıcratmıştı. Bir şahsiyete benziyordu... bir film aktörü (içinden gülerek bunu tashih etti)... bir general... sivil giyinmiş bir general... usta, güçlü, yakışıklı, romantik ve emin. Şâyet bu adamın da bir

psikiyatriste ihtiyacı varsa, doğrusu... İnsanları tahmine çalışmaktan vazgeçse çok daha iyi olacaktı.

Yine de tahmin yürüttü. Mr. Barr'ın bir televizyon prodüktörü olduğunu tahmin etti, şu açık oturumlardan birinde, yahut da entellektüel bir bilgi yarışmasında görünmesi için doktorla görüşmek üzere gelmiş bir televizyon prodüktörü. Kendi kendine tatlı tatlı gülümsedi. Bu, çok hoş olurdu: Dr. Anthony Ruggeri entellektüel bir yarışma programındaki müsabık, Mr. James Barr prodüktör ve kendisi küçük Betty Franklin de (Oklahoma'nın Harrah kasabasından, sekiz ay dört gündür de New York'lu!) sağa, sola koşuşup kodamanlarla görüşen bir kız. Kendisini omuzları görünen bir gece elbisesiyle, kibar bir kulübün ipek sessizliğinde, bir kokteyl kadehini kaldırıp (Küçük parmak inik!) Mr. Barr'la başbaşa, mühim mevzulardan bahsederken tahayyül etti ve âdî ipekli blûzunun içinde omuzlarını kıpırdattı... Kendine gelerek başını kaldırdı, sessizce iç çekti, köşedeki kocaman saate baktı. Mr. Barr'a dönüp derin derin ve itimât telkin edercesine gülümsedi; sonra Dr. Ruggeri'nin kâğıda çizistirdiklerini itinâ ile beyaz karta geçirmeye devâm etti.

James Barr ayağa kalktı, paltosunu çıkardı, başka bir sandalyedeki şapkasını yanına koydu, birşey ararmışcasına ötesini berisini yokladı. Buruşmuş paketi buldu, oturdu, bir sigara çıkarttı, yaktı, içine çekti ve dumanı üfledi. Öbür köşedeki saat şimdi sadece tik tak diyordu. Kendi ismi artık odada duyulmuyordu. Belki kızın sesinden, müşfik gülümseyişinden, saate atfettiği rastgele bakıştandı; belki de bakışlarının karşılaştığı ânın samimiyetinden; herneyse, muvazene sağlanmıştı. Korku bir alışkanlıktı. Saat sessiz ve doğru olarak tıkırdıyordu. İsmi artık duyulmuyordu.

Kız kendisine Denise'i hatırlatıyordu. genç, sarımsın ve güzel! Denise daha çarpıcı, daha sert, daha pırlıtlıydı; fakat o kadar benzer tarafları vardı ki: Sıddetli bir disilik, nârin ve islenmemiş, ama arzu duyulan... Tekrar kendisine bakmasını dileyerek onu seyretti. kız ise vazmava devânıetti. Barr kendi suratına tükürebilirdi. Burada. Ruggeri icerde olduğu halde, burada bu içe kasvet veren sıkıntılı odada, burada... âniden

rehâvet dolu rûyalar görmeye başladı tekrar, bir başka sarışına âit, yumuşak ağrılar veren rûyalar. Omuz silerek kurtulmaya çalıştı. Dalgın dalgın dumanı içine çekti. Sigarayı içi boş uzun tablaya attı, tıslıyarak sö-nüşünü dinledi. Korku şimdi telâssızdı, devamlı fakat zaptedilebilen, tutukluk yaratmayan... Korku bir kere ~~uaha~~ alışıl-gelen, serbestçe akan, dikkati çekmeyen, fa-kat hissedilen, kanının akışı gibi kendisinin bir parçası olmuştu. Korku artık tıkırdayan bir saat, korkunç bir rakkasın tekrarladığı bir isim, nefes nefese bir panik de-ğildi.

Dikkatini sarışından uzaklaştırarak panik üze-rinde toplamaya çalıştı. Neden? Böyle birşey hiç olma-mıştı, hattâ tâ başlangıçta bile. Korku, çocuğun karnın-daki delikler üzerine büküldüğü yerden kendisine doğ-ru baktığı andan beri, birlikte yaşadığı, hayâtının bir parçası olmuştu. «Kardeşlerim!...» demişti çocuk, âni-âen, ölmezden önce. «Kardeşlerim!... senden haberleri var!» Darbe işte o zaman bir gong gibi vurmuştu ve kü-cük aksi sedâları hayâtının geri kalan kısmı boyunca içinde titreşip durmuştu. O zamana kadar, tâ fikrin ak-lına geldiği andan beri, büyüyüp geliştiği ve uzun süren meyve verme müddetince, bir çeşit sevinç, yanlıs ve çap-raz bir başarı hissi duymuştu.

Mükemmel bir şekilde tasavvur edilmiş ve aynı mükemmellikte tatbik edilmişti. Kendisi de coşkun bir sevinç içinde idi. Ölmek üzere olan çocuk bunu mahvet-mişti: Konuşmasıyla korku doğmuş, verimli tohum ekil-mişti; ama hiçbir zaman panik olmamıştı. Kendisini bu yeni düzene tekrardan uydurmuştu. Aynı seyahate, değişik yollar kullanarak devam etmişti. Dört yıl geç-mişti... uzun bir zaman...

Korku, hırsızın kalb atışı, câninin nabızı idi ve o, bunu kabullenmişti. Bir hırsız ve bir katildi ve korku dâima içindeydi: Her adımda bir kontrol; alışılmış bir engel: dâimi bir dikkat... Fakat panik yeniydi. Korku, yüksek tansiyon, kalb ağrısı veya damar ârızası gibi fizikî vetersizlik nazarıyla bakılan âşikâr bir kronik teh-likeydi; ona rastlanır ve insan onunla birlikte tedâvi görürdü; halbuki panik öfkeli, kötü niyetli, başıboş ve

vahşî bir hastalıktı. Panik ölümdü ve insan ölmek istemezdi.

Neden panik? Neden, âniden, burada, şimdi?

Doğru, besinci kardaş orada, içerdeydi. Doğru, fevkalâde canavarca bir şaka icra edilmek üzereydi. Doğru, onunla hiç karşılaşmamıştı, hattâ onu hiç görmemişti bile. Ama niçin panik? Konuşmanın tam olarak nasıl gideceğini bilmiyordu, fakat hazırlanmıştı. Dr. Anthony Ruggeri hakkında bir hayli şey biliyordu ve doktor kendisine dâir hiçbir şey bilmiyordu, bundan emindi. Belki de buraya gelme ve onunla karşılaşma kararı, bütün düşüncenin vardığı en yüksek noktaydı. Yahut da içinde akmakta olan şeytânî, dürtükleyici kahkaha idi. Çünkü komik, çirkin şekilde, inanılmaz şekilde komikti. O kadar komikti ki, insanın hayâtiyetine gümbür gümbür vurmakta, boğazına tıkanmaktaydı; çılgınca dönerek insanın içini yırtmaktaydı kendisinden haberi olması imkânsızdı. Birleşik Devletler'de yüzelli milyondan fazla insan vardı.

Kızın masasındaki zilin vızıltısı kulağına geldi. Kız ayağa kalktı, tekrar gülümsedi, sessizce açılan bir kapıdan dışarı içerdeki odaya girdi ve Mr. Barr yalnız kaldı. Çapucak kalktı. Saate doğru yürüdü ve rakkasa dokundu. Saat durdu. Tekrar dokunarak çalıştırdı; tı-kırtı yeniden başladı. Masaya gitti, randevu defterini elini aldı, bir şey yapmış olmak sahifelerini karıştırdı. Kız, kısa boylu, tombul, başındaki yaşına aykırı şapkaya iğne takmaya uğraşan bir kadınla döndü. «Allahaismarladık,» dedi kadın, kırılarak, «Allahaismarladık. Doktor.» Kız onu kapıya kadar geçirdi, dönüp tâ yanına kadar geldi ve defteri elinden aldı.

«Sıra sizde,» dedi.

«Meşgul adam!»

«Meşgul de lâf mı? Bütün gün çalışır, hattâ bazan daha da fazla. (Ojeli tırnağı ile deftere hafif hafif vuruyordu.) Meselâ bu akşam on otuzda bir randevu için buraya dönmesi lâzım».

«Gerçekten meşgul adam.»

Kendisine çok yakındı (tıpkı Denise gibi) ve ondan çok daha fazla arzu uyandırıyordu, çünkü Denise'i

tanıyordu, onu ise tanımıyordu. Kızın peşinden iç odanın kapısına geldi, kapıyı açsın diye bekledi, içeri girdi ve arkasından kilidin çıkardığı sesi duydu.

Eski, rahatlık verici bir odadaydı. Derin bir nefes aldı, doktor elini uzatarak kendisine doğru gelirken nefesini tuttu. Uzanan elden başka tarafa döndü, eli sigara için cebine gitti. Doktorun, «Geldiğinize çok memnundum,» dediğini duydu. Bir sigara bulup yaktı, kibriti geniş mermer küllüğe bırakırken parmağıyla dokundu. Soğuktu. Dikkat edince soğuk ve tarihî taştaki siyah hâreleri farkettiler. Nemli elini kalçasına sürerek döndü, gözlerini kamaştırmayan ışığın geldiği tavandaki garip şekilde işlenmiş avîzeyle baktı.

«Eski,» dedi James Barr.

«Evet,» dedi doktor.

«Eski şeylerden hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi, Doktor?» Sigaradan derin bir nefes çekti, dumanı ısığa benzeyen bir sesle yukarı doğru üfledi.

Doktor, «Evet,» dedi. «Eğer avîzeden bahsediyorsanız, onu dönüşümde İtalya'dan getirdim. Eşyalarımın çoğu... (ufak, beyaz elinin bir işâretiyle devâm etti,) Hattâ masam bile, İtalya'dan getirdiğim şeylerdir.»

«Orada mı doğdunuz?»

«Hayır, orada okudum.»

Beşinci kardeş, diye düşündü James Barr, çılgın kahkaha içinde yanarken, diğerlerinin aksine ufak tefek; öbürleri kaba saba iken bu nârin; ince ve kibar yapılı. Ondan nefret ediyorum, diye düşündü ve böyle olacağını biliyordum.

«Antika mı?» dedi James Barr, kendi sesi kulaklarına bir başkasının sesinin aksiymiş gibi garip şeyler hatırlatarak. «Onlara antika diyebilir misiniz?»

«Hayır, tamâmen değil,» diye güldü doktor. «Sâdece eski.» İngilizceyi sanki sonradan öğrenilmiş bir lisanmış gibi çok dikkatli konuşuyordu, ama hiçbir lehçe farkı yoktu. Sesi alçak, derinden gelme ve ahenkli idi ve ağır ağır konuşuyordu.

«Eski,» dedi James Barr, arkasını dönüp pen-

cereye giderken. «Herşeyin eskisini tercih ediyorsunuz! kadınlar hariç. Doğru değil mi, doktor?»

«Affedersiniz?»

«Julia sâdece yirmi dört yaşındadır, Doktor.» Pencerenin yanında, doktordan bir hayli uzakta, nihayet ağır ağır yüzünü ona döndürdü. Bir korku dalgasına karşı koydu. Yüzünün kızardığını biliyordu ve boğazında birşeyin yumruklaştığını hissetti. Sesi kısıldı, örtmek için öksürdü. «Yirmi dört yaşında, Doktor.»

«Kaç yaşında olduğunu gayet iyi biliyorum.»

«Ve sizinki ellibir. Çok uygunsuz bir çift, öyle düşünmüyor musunuz?»

«Hayır.»

«Pekalâ, ben düşünüyorum. Ve ben onun babasıyım.»

«Size inanmıyorum, Mister Barr.»

«Bu da ne demek?»

«Hiç de böyle düşündüğünüzü sanmıyorum.»

James Barr, kendisini kontrola çalıştı. Pencerenin yanından ayrıldı, sonra yine oraya döndü. Ağır perdelerden birini aralayıp dışarı baktı. Caddede aktif ve titreyen bir kış griliği mevcuttu. Pencere sımsıkı kapalıydı. Hiçbir gürültü sızılmıyordu. Görmek için kâfi derecede yakın, fakat ses için çok uzak başka bir dünyâya bakmak gibi birşeydi; içinden çekilmiş olduğunuz ve dönmeyi arzuladığınız ama dönemediğiniz tanıdık bir dünyâ! İçindeki titreme geçmiş, yerini kasvet, neles alamama ve hüküm günü hissedilen o târifi imkânsız büzülmeye almıştı. **Kahkahayı duyuyorum!** dedi kendine. **Kendi kahkahamı duyuyorum!** Perdeyi bıraktı, pencereden ayrıldı. Neden şimdi? Bu iki paralık adam bozması da kim oluyor? «Buranın air - condition tertibatı var, değil mi, Doktor?» dedi. Saçma bir şekilde lâf olsun diye söylediğinin farkındaydı. «Ayrıca ses de geçirmiyor.»

«Doğru.»

«Sıkıntılı bir havası var.»

«İlk defa birisi böyle bir his duyuyor.»

«Yâni ben mi demek istiyorsunuz?»

«Hayır... bu siz demek değil. Siz olduğunu san-

miyorum.» Doktorun bakışları uzaklara gitti, zarif ellerini salladı. «İşim için sâkin bir atmosfere ihtiyâcım var.»

«Kızım nasıl Doktor?»

«Kızınızın hiçbir şeyi yok, Mister Barr.»

«Binbir dereden su getirmekten vazgeçsek, ha? Keselim bunu.»

Sigarasını kül tablasında ezdi. Doktora yakındı, ama ona bakmıyordu: Ölü sarı renkte halısı ve üç rahat divanı olan büyük ve dörtköşe bir odaydı. Kocaman bir maun masa, gerisinde uzun, arkalıklı maun bir sandalye ve oraya, buraya serpiştirilmiş beş tâne daha aynı biçim tarak sırtlı sandalye vardı. Duvarlardaki koyu renk eski yağlıboya tablolar, pırıltılı olmayan parlaklıktaki çerçevelerine baktı, sonra bakışları bütün kardeşlerden farklı ince ve nâzik yapılı olan doktora döndü.

«Korkarım konuşmanın çoğunu ben yapacağım, Doktor.»

«Eğer arzu ediyorsanız!»

«Ediyorum.»

«Oturmaz mısınız?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

Doktor gülümsedi. Dişleri iri ve beyaz, gülümsevişi gençti. Uzun, arkalıklı maun sandalyasına doğru giderken, «Julia sizi çok güzel târif etti,» dedi.

Ufak tefek, zayıfça ve nârin, hareketleri tıpkı bir kadınıninki gibi anlaşılamayan bir adamdı. Simsiyah, kıvrırcık ve yatmayan saçları vardı. Altlarında ufacık mor torbacıklar, yanlarda da kıvrımları olan iri, siyah, parlak gözlere sahipti. Yüzü temiz ve gergindi. İnce, şeffaf derili damarlı elleri, hareketli ve ince parmakları vardı. İçini çekti ve oturdu... Kocaman sandalyede ufak kalıyordu.

«Aslında,» dedi James Barr, «gayet basit.»

«Nedir, Mister Barr? Tam olarak?»

«Tam olarak, şu: Kızımı görmekten vazgeçmeni istiyorum. Hepsi bu. Sâde. Basit. Öyle değil mi? (Far-
kında olmadan basparmağının tırnağını dişinde tıklattı. Elini acele aşağı indirdi.) Böylece birçok kimsenin başı ağrıamamış olacak.»

«Niye, Mister Barr?»

«Birbirinize uymuyorsunuz, niyesi bu. Hiç iyi birşey değil.»

«Gerçekten böyle düşünmüyorsunuz, değil mi, Mister Barr?»

İşte tekrar, derinden gelen ses içine işliyor, kahkaha, dehşet, boğulma ve kötü âkıbetle karışarak kendisini korkutuyordu. «İkidir aynı şeyi söylüyorsunuz, Doktor. Belki de konuşmanın çoğunu ben yapmayacağım. Belki de ne demek istediğini sen iyice açıklamak istersin, teferruatıyla.»

«Memnuniyetle.» Doktorun parmakları masadan aldığı ince, uzun altın dolmakalemle oynamaya başladı. «Esas itirâzın yaşıma olduğunu sanmıyorum. Onu kastettiğinizi sanmıyorum. Bir başka sebepten dolayı onu bahâne olarak kullandığınızı zannediyorum.»

«Niçin? Neden öyle yapayım?»

«Bilmiyorum, Mister Barr, fakat emin olun bunu anlamak için elimden geleni yapıyorum.»

Kıyâmet gününün gümbürdemesi. «Anlamak mı? Neyi anlamak?»

«Gerçekten niye itiraz ettiğinizi.»

«Sana itiraz ediyorum.»

«Bu olabilir. Ama neden?»

«Şimdi, bak...»

«İkimizin arasında, değil mi, Mister Barr? Bu sebep ikimizin arasında birşey.»

«Hayır.»

«Ricâ ederim. Başka bir şey imkânsız. (Kalemle masaya vuruyordu) Julia ile aramı bozmak için elinizden geleni yaptınız, halbuki ben kızı... belki ancak altı haftadır tanıyorum.»

«Altı hafta çok uzun.»

«Benim de demek istediğim bu. Bu işe daha başlangıçta karşıydınız. Neden?»

«Çünkü sen ona göre değilsin.»

«Nereden biliyorsunuz?»

«Hakkında araştırma yaptım, oradan biliyorum. Kasamda bir dosyan var (bir yumruğunu kaldırdı) nah bu kalınlıkta.»

«Çok güzel. Neden? Ne sebepten? Bütün bu zahmete neden katlanasınız?»

«Çünkü, her normal baba gibi, ben de kızımın iyiliği ile alâkalanıyorum.»

«Şâyanı hayret, eğer doğruysa? Ama ben şüpheliyim.»

James Barr'ın sesi yükseldi. «Raporlara inanmıyorum musun? Blöf mü yapıyorum zannediyorsun, Doktor?»

«Hayır. Hiç de değil. Meselenin esâsı da zâaten orada. Bunun, bir babanın kızına karşı duyduğu normal ilgiyi... aştığı kanaatindeyim. Lûtfen hatırlayın ki Julia ile olan arkadaşlık sürem ancak altı hafta öncesine dayanıyor. Ve sizin bu kalınlıkta dosyanız var.» Diğerinin hareketini takliden yumruğunu kaldırdı. Alayla, «Bu kalınlıkta bir raporun hazırlanması,» dedi. «Hayli zaman alır. Diyelim ki bir ay, ki bu takdirde Julia ile arkadaşlığımızın başlamasından aşağı, yukarı iki hafta sonra da siz tahkikata başlamışsınız.»

«Arkadaşlık mı?» diye bağırdı Barr. «Duyduğuma göre arkadaşlıktan çok daha ileri birşey.»

İşte, diye düşündü, mutaassıplık taslayan ben, Tanrının, daha ne kadar bu öfkeli boynuzlanmış baba rolünü oynayacağım?

Doktor daha da ağır, düşününe düşününe konuştu. «Ona âşık olduğumu sanıyorum. Bunu hatâlı mı buluyorsunuz?»

«Onun babası olacak kadar yaşlısın.»

«Hal Lawrence de öyle.»

James Barr maun sandalyelerden birisine gülle gibi çöktü. Ayak ayak üstüne attı ve yeni bir sigara yak-tı. Kibriti haliya bıraktı Orta yere sessizlik hâkim ol-muştu. Bir an için, zihni tıkanmış, boşalmış, izole edil-mişti; bir an için, zihninin kendisine oynadığı oyuna kapıldı: Yalnızdı, üşümüyor ve korkmuyordu. Sonra kendisini heyecanlandıran derinden gelme sesi duydu; bu kadar ufak tefek adamdan bu kadar derin bir ses!

«Kaç yaşındasınız. Mister Barr?» Doktor. Fale-mi masanın kenarına bıraktı.

«Kırk dokuz. Niye? Bundan sana ne?»

«Hal Lawrence sizden bir yaş küçük. Kırk sekiz. Doğru, öyle değil mi, Mister Barr?»

Hiçbir cevap gelmedi.

«Ve Julia'nın hiçbir zaman babası olmadı.»

«Bak şimdi, sen...»

Ruggeri kocaman masanın üzerine doğru, tüneyen bir kuş gibi, uzandı. «Babası, o henüz iki yaşındayken öldü, ki bu da yaşlı erkekleri tercih etmesini tıbben izah edebilir. Ama şimdi bunu bırakalım. Sizden ve benden bahsedelim. (Tekrar sandalyenin arkasına yaslandı; ufak, ufacık bir adamdı.) Misis Barr'la üç yıl evli kaldınız. Doğru mu bu, Mister Barr?»

«Bu da ne? Sigaya çekmek mi?»

«Meseleyi çözmeye çalışıyorum. Gözle görülebilen ve ikinizi de içine alan bir nazariye olmalı. Aynı fikirde değil misiniz, Mister Barr?»

«Hayır, değilim.»

«Misis Barr'la olan evliliğiniz üç yıl sürdü, değil mi?»

«Evet.»

Ruggeri tekrar sandalyenin ucunda, dirsekleri masanın üzerinde, alnı da parmaklarının desteğindeydi. «Bütün bu zaman zarfında, evlâtlığınızın meseleleriyle zerre kadar ilgilenmediniz. (Eller yüzünden aşağı indi.) Tâ Doktor Anthony Ruggeri'ye kadar. Neden?»

«Neden olduğunu sana söyledim.»

«Bu, bir yaş işi değil. Hal Lawrence benden sadece üç yaş küçük. Ona bir kelime olsun itiraz etmediniz.»

«Kızım onu uzun zamandan beri tanıyor.»

«Bir buçuk yıldır.»

«Aşağı yukarı nişanlanmışlardı.»

«Kabul. Ama bu ikisinin birbiriyle ne alâkası var?»

James Barr kalktı, sigarasından kurtuldu ve masaya geldi. «Farzet ki Misis Barr namına konuşuyorum. Karım seninle konuşmamı istediği için buradayım. Farzet ki sana bunu söylüyorum. Kendisi hasta bir kadındır, Doktor, çok hasta. Farzet ki bütün bunlardan

fazlasıyla üzüntü duyduğunu, (hattâ üzüntüden fazla), söylüyorum.»

«Buna inanırım. Her kelimesine. Ama sorarım, niye?»

«Niye mi?» Bir elini kuvvetle masaya vurdu. «Ne niye, Allah aşkına?»

«Neden üzüntü duyuyor?»

«Sana söylediğim gibi...»

«Doğru değil bu, Mister Barr. Sebebini biliyorum, siz de pekalâ biliyorsunuz. Karınızla hiç karşılaşmadım, fakat ne düşündüğünü biliyorum. Benim karanlıklardan çıkma yarı canavar, yarı şeytan birşey olduğumu zannediyor. Kızının rastlaması mümkün olan en kötü şey olduğumu düşünüyor. (Sesi âniden sakinleşmişti.) Bunu bana siz yaptınız, Mister Barr.»

«Fakat nasıl?...»

«Julia'dan öğrendim. Misis Barr'a nasıl baskı yaptığınızı biliyorum. (Sesi yükseldi. İlk defadır sesinde bir heyecan emâresi vardı) Bir şarlatan olduğumu söylediniz ona; daha da kötü: Bir zırdeli, hipnotizmacı, bir karı katili.»

«Bunu reddederim.»

«İnanılmaz birşey (Yeniden arkasına yaslandı.) Tâmmamen inanılmaz birşey Mister Barr. Hasta karınız bana tam mânâsile düşman. Julia'nın beni görmesini yasaklıyor, söylemek istediği hiçbir şeyi dinlemiyor, hakkımda anlattığınız deli saçmaları sebebiyle kızı için korkuyor.»

«Yalan bu.»

«Hayır, değil.»

«Bak, Doktor, ısrar ediyorum...»

«Bütün bunların çâresini bulmayı teklif ediyorum. Ben ısrar ediyorum Misis Barr'la randevum var. Şimdiye kadar beni görmeyi reddetti, ama şimdi bir randevu aldım. Mister Lawrence'la da randevum var. İlk ve son defâ olarak hepimiz bu meseleyi halle çalışacağız. Bana karşı ne hissettiklerini gayet iyi anlıyorum. Annesinin Julia'yı ne kadar şiddetle sevdiğini biliyorum ve Lawrence'ın Julia'ya duyduğu büyük şefkati idrak ediyorum.»

«Sen bu işin dışındasın, Doktor.»

«Oh hayır, dışında değilim, efendim. Onları anlayabiliyorum. Bir türlü ulaşamadığım sizsiniz.»

«Ulaşmak mı? Ulaşamadığın mı?»

«Karınızın zihnini bana karşı sistematik olarak zehirlediğinizi, kendi kendisini idâre edemeyecek derecede zehirlediğinizi biliyorum; kızı konusunda ne kadar kolay yaralanabilir olduğunu siz de biliyorsunuz. Neden yaptınız bunu, Mister Barr?»

«Neden bahsettiğini anlamıyorum.»

«Evet, anlıyorsunuz. Bütün bunların ne demek olduğunu ortaya çıkarmayı teklif ediyorum. Şahsımla ilgili bir rapor dosyasından bahsettiniz. (Bir eliyle masaya tutunarak ayağa kalktı.) Ben de tamâmen sizin benimle ilgilendiğiniz kadar sizinle ilgileniyorum, Mister Barr. Şimdiden hayâtınızı gerilere giderek araştırtım. New York'dakini olduğu gibi biliyorum. Paris'te ise işler biraz karıştı. Orada, Paris'te bitti, yoksa orada mı başlıyor? İkimiz hiç karşılaşmış mıydık?»

«Hayır.»

«Nedir bu, Mister Barr? Bana anlatır mısınız? İlk ve son olarak...»

«Kızım için uygun olduğunu sanmıyorum. Bundan başka birşey değil.»

«Siz de biliyorsunuz ki bu, yalan.» Sinsiya'nın açılmış gözler ve titreyen ellerle doktor burnunun dibine kadar yaklaştı.

James Barr arkasını döndü ve maun sandalyeye gitti. Dirsekleriyle kenarlara tutunmadan oturdu. Sandalye ağırlığının altında gıcırdadı. Sanki göz retinası görmeyi reddediyormuş gibi, başını kaldırıp baktığı doktoru net olarak göremiyordu. Apaçık bir şekilde söyle düşünüyordu: **Onu öldürmek mecburiyetinde kalacağım. Bu kendisi geldi, kendiliğinden vuku buldu. Bunu hiç beklemiyordum doğrusu... Bir daha olacağını hiç ummuyordum. Tek başıma oturup plânlamalıyım. Diğerleri gibi, bu da mükemmel şekilde plânlanmalı, ama bu defâ çabuk olmalı. Düşünmeyi gerektiriyor... Çok fazla düşünmeyi hem de. Kasvet, boğulma ve kötü ta-**

lih fikri kayboldu. Tekrar canlı ve atik, neredeyse ta-
nâmen itidalli idi.

«Niçin?» dediğini duydu doktorun. «Neden, Mister Barr?»

Cevap verdi: «Niçin olduğunu söyledim ya sa-
na.»

«Beni telefonda aradığınız zaman, bu randevu
kararlaştırıldığında, konuşarak bu meseleyi halledeceğim-
mizi, beni bir başkasıyla karıştırmış olabileceğinizi ve
mantığın sonunda galip geleceğini düşünmüştüm. Mese-
le nedir, Mister Barr? Bana neden anlatmıyorsunuz?»

«Anlattım ya.»

«Geçen hafta sizi beş kere aradım. Adımı ve te-
lefon numaramı beş kere bıraktım. Nihâyet siz de ara-
dınız ve şimdi buradasınız. Peki niçin geldiniz, Mister
Barr?»

«Sana bu işi kesmeni, çekilip gitmeni, unutmamı
söylemek için.»

«Neden?»

«Ona göre değilsin.»

«Sonunda yine buraya geldik, ha? Aynı şeyleri
tekrarlayıp duruyorsunuz. Neden, Allahaşkına?»

Tekrar masasına gidip sandalyeye çöktü, bir
koluna yaslandı.

James Barr sessizce düşünüyordu.

Ruggeri kalemi yeniden eline almış, masada tı-
kırdatıyordu. «Kızınız rüştünü ispat etmiştir. Eğer ar-
zu ederse, beni görmek için her hakka sahip bulunuyor.
(Garip bir şekilde gülümsedi.) Ben bir tâlibim, alelâde
bir tâlib, her zamanki şerefli niyetle hareket eden ve me-
deniyet kurulduğundan beri her tâlibe tanınmış olan
'kabul veya reddedilme hakkına' tâbi bir kimseyim. Her-
kesçe malûm, ama doğru. Dinliyor musunuz, Mister
Barr? Durumun alelâde usullerle çözülmesi gerektiğine
inanıyorum. Eğer konuşmama izin verirse, Misis
Barr'a bunu söyleyeceğim, Mister Lawrence'a da söyle-
yeceğim, şimdi size de söylüyorum.»

James Barr kahkahayı gizlemek için öksürdü.
Karısını tanıyor, hiç görmemiş olduğu adamdan ne ka-
dar şiddetle korktuğunu biliyordu. Eğer kendisi ile ko-

muzaama izin verirse! Asla vermezdi bu izni. Ondan kaç-
çar veya daha da kötüsü, açılmış elleriyle, hayret için-
de kalan seyircilerden alkış toplayan o korkunç elleriyle,
üzerine yürürdü. Bir an için doktorun randevuyu nasıl olup da alabildiğine hayret etti. Yoksa yalan mı idi? Hakikati mi, yoksa ancak kendisince bilinen bir sebepten, yalan mı söylüyordu? Kısa bir zaman sonra ondan sorup kontrol edebilirdi.

Onun Dr. Anthony Ruggeri'den ne kadar korktuğunu biliyordu ve kendisinin karısı üzerindeki tesir gücünün farkındaydı. **Hiç iyi değil, hiç iyi değil,** diye düşündü. Eğer ellerini kullanacak olursa, herşey mahvolacaktı. Şayet bir randevu mevcutsa bu buluşmanın olmamasına bakmalıydı. Yarın oraya gidip onunla görüşmeliydi. Elini yüzünün üzerinde gezdirdi, parmaklarını şakaklarına bastırdı. Doktorun sesini bir defâ daha işitti:

«... ve onu hiçbir zaman hipnotize etmedim.»

Ellerinin arkasından konuştu, «Seni bununla suçlandıran da kim?»

«Siz... Kelimeyi doğru kullandınız: Hiçbir ithamın olmaması gereken yerde, beni böyle bir şeyle suçlandırdınız.»

«Hipnotizma yaptığını inkâr mı ediyorsun, Doktor?» Ellerini yüzünden aşağı indirdi.

«Mesleğim dolayısıyla gayet tabii hipnotizma yaparım. Fakat Julia ile buna hiç lüzum kalmadı. Ama, saçma sapan hikâvelerle onu nasıl çılgına çevirdiğinizi Julia'dan öğrendim. Beni nasıl George de Maurier'ın **Trilby** adlı romanındaki hipnotizmayı kötü niyetlerine âlet etmek ve kandırmak için kullanan Svengali gibi, bir şarlatan yaptığınızı biliyorum.»

James Barr öksürdü.

«Niye şarlatan? Kızınız yüz seğirmesi sebebiyle bana tavsiye edilmisti. Onu muayene ettim. Onun, bu durumlarda hayret edilecek şekilde, sıhhati mükemmel bir genç hanım olduğunu gördüm. Seğirmenin, eski bir incinmeden mütevelli, fonksiyonel olduğunu anladım. Tedâvi öğüdünde bulundum ve bu, kısa sürede başarı-

li oldu. Niye bir şarlatan, Mister Barr... ve niye bir karı katili?»

James Barr ayağa kalktı. Burada işi bitmişti. «Ben asla bunu söylemedim.»

«Bu, yalan ve siz de bunu biliyorsunuz. Lâf aramızda, müsaade ederseniz sizi doğru olarak aydınlatayım. İtalya'da genç evlendim. Karım tabii sebeplerden dolayı vefat etti. On yıl önce de ikinci karım öldü. Yine tabii sebeplerden. Bunlar kolaylıkla doğruluğu ortaya çıkarılabilecek meselelerdir.»

«Pekalâ,» dedi James Barr, masaya yaklaşarak. «İlk ve son defâ, onu görmekten vaz geçecek misin? Bütün dâvâyı unutacak mısın?»

«Sureti kat'iyede hayır!»

«Pekalâ. Ne hâlin varsa gör.»

Doktor yavaşça, «Hasta olan sizsiniz, Mister Barr.» dedi.

Burada işi bitmişti. «Kes sesini.»

«Yardıma ihtiyâcı olan sizsiniz. Siz, Julia değil.»

«Sus diyorum!»

«Çok eskiye dayanan bir korku içinizi kemiriyor...»

«Şu Julia'nın da çok düşük bir çenesi var.»

«Size dâir birçok سوال sordum ona ve dinledim. Ehemmiyetsiz hususlarda bile yanlış yapmama gayretinizi ve sebep ne kadar sudan olursa olsun, idâri mercilere karşı beslediğiniz korkuyu biliyorum. Kamera fobinizin de farkındayım. Bir fotoğraf makinesinin size dönmelerinden korkmanız neden, Mister Barr? Bir şiddet, bir intikam vasıtası olarak mı görüyorsunuz onu? Yoksa sâdece resminizin çekilmesinden mi hoşlanmıyorsunuz? Eğer öyleyse, neden istemiyorsunuz resminizin çekilmesini, Mister Barr? Acaba...»

Suratı renkten renge giren, boyun damarları parmak parmak olan James Barr, içinde köpüren öfkesinin tesirivle uzandı. Ceket yakalarından tuttuğu gibi doktoru sandalyesinden çekip çıkarttı. «Kes sesini. seni bücür. seni sefil bücür seni... (Görüş zâviyesinin dışında kalan doktorun parmağı masanın yan tarafındaki

düğmeye dokundu.) Öldüreceğim seni, seni pis orospu çocuğu...”

Göz ucuyla kızın kapıyı açtığını gördü. Doktoru bıraktı, acele üstüne çekidüzen verdi. Döndü ve kızın yanından geçip dışarı çıktı.

Kız doktora baktı. Doktor gülümsedi, başıyla hayır dedi ve bir elini üzüntüyle salladı. Resepsiyonist, Barr'ın ardından bekleme odasına döndü, paltosunu ve şapkasını giyişini seyretti. Nâzik ve sessizce dış kapıyı açarken, sekiz ay dört gündür New York'da bulunan Miss Betty Franklin, insanlar hakkındaki hükmünü değiştirmekle meşguldü. Yakışıklı Mr. Barr'ın bir doktora ihtiyâcı vardı, hem de nasıl ihtiyâcı vardı?... fenâ halde. Mr. Barr'ın arkasından kapıyı kapattı ve derhal iç odaya döndü. Arkadaş, diye düşündü, yalnızca bakmakta nasıl kimseler oldukları hiç de belli olmuyor.

Bir zamanlar, bir muharebe vardı ve grî bir öğle sonrasıydı. Gökyüzü delinmişti, tabaka hâlinde düşen yağmur, çadır üzerinde gümbürtüler yaratan bir mâtem havası idi. İçerde, asılı ışıklar sarıydı ve hiç yoktan iyi olan masadaki hareketsiz şekil üzerinde uğraşan doktorun üzerinde titreşiyordu. Bu, son hastaydı: Hırıltıyla nefes alan, ağzının kenarlarında köpükler bulunan mum yüzlü bir çocuk ve bu da son doktordu. Önlüğünün önü mezbahadaki kesicinin önlüğü kadar kana bulanmıştı. Doktorun mâhir parmakları, eldivensiz, çıplak olarak, açılmış karındaki portakal rengi, mâvi ve mesin kahverengisini andırır barsaklar arasında kayıyordu. İki tâne sessiz, beyaz yüzlü asistan vardı. Büyük topçu ateşi üzerlerinde asılı gibi idi. Işıklar sarı titreşmeler içinde bir gidip bir geliyordu. İki asistan, başları açık, iç çamasırlarıyla ağız ve burunlarını örten kirlenmiş beyaz maskelerinden başka birşey giymemis. yirmi yaşlarında iki gençti. Burası muharebenin ehemmiyetsiz bir

zerresi, izole edilmiş, mânâsız bir grubuydu. Yegâne mühini husus, grupla birlikte bir generalin de zor durumunda kalmış olmasıydı. Çadırın kapısı açıldı ve üzerinden sular süzülen bir trençkot giymiş uzun boylu biri girdi. «Geri dönüyoruz, Doktor,» dedi. «Derhal.» Nemli hava çadırın pis kokusuna birazcık daha serinlik katmıştı.

«Kapat şu kapıyı,» dedi doktor.

Uzun boylu adam, «Derhal geri dönüyoruz. Bu, bir emirdir, Doktor,» dedi.

«Senin de canın cehenneme, emirlerinin de.» Parmakları hareket eden doktor, başını kaldırıp bakmamıştı.

Asistanlardan biri, hayâtının sonuna kadar anlatabileceği bir hâdiseye şahit oluyordu. «Doktor,» dedi, kirli beyaz maskenin altından, «General bu. Kendisi.»

«Cehennemine dibine gitsin. Kapat şu kapıyı. Cereyan yapıyor.»

General yaklaştı, hastanın gözkapağına parmağıyla dokundu. «Ölmüş, doktor, Allah aşkına... hemen hemen ölmüş.»

«Cekil onun yanından!»

«Doktor, ölmüş bir hastayla uğraşıyorsun. Ben ise ikiyüzseksenaltı canlı askerle. Buradan ayrılıyor, şimdi.»

«Henüz ölmüş değil.»

«Bak Doktor, bana romantiklik taslama. Hayat olduğu yerde ümit vardır, falan, bütün bunları biliyorum, ama elimde ümit dolu ikiyüzseksenaltı hayat mevcut. Şimdi geri dönüyoruz.»

«Dön, General. Bana bir kamyonet bırak. Bir kamyonet ayırabilir misin?»

Doktor hâlâ bir defâ olsun başını kaldırmamıştı, elleri devamlı çalışıyordu. «Bu çocukları da alabilirsin, iyi çocuklardır.»

Hikâyeyi anlatacak olan asistan, «Eğer kalabilirsem, kalmak istiyorum, efendim,» dedi.

«O-o-key,» dedi general. «Kamyonet için elimden geleni yaparım.» Öbür asistanın omuzuna vurdu, «Hadi bakalım, delikanlı.» Sonra doktora, «Belki bir kamyon bile bırakabilirim,» dedi.

«Lûtfen kapatın şu kapıyı,» dedi doktor...

Üç hafta sonra, küçük, beyaz çatılı bir İtalyan köyünde, general sâde döşenmiş odadaki masaya ayaklarını dayamış oturuyordu. Masanın ortasında bir şişe konyak ve iki içki bardağı duruyordu ve masanın öbür tarafında, generalin karşısında üniformalı bir genç vardı. Bu manzara, ordunun kötü bir ordu oluşundan değil, âilenin iyi bir âile oluşundandı, çünkü genç, generalin oğluydu.

«Gerçek bir mûcize,» diyordu general. «Piç kurusu sâdece yakasını kurtarmakla kalmadı, o çocuğun hayâtını da kurtardı. Allahın belâsı iyi bir cerrahı, diyorum sana... belki on para etmez bir asker, ama, Allahın belâsı hakikî bir cerrah!»

«Tesâdüfe bakın ki, hiç de cerrah merrah değildi.»

«Cerrah değil de ne?» diye gürledi general. «Bir Nova Scotia balığı mı? Oğlum, o sıska ufacık maymunu askerin üzerinde uğraşırken görmeliydin... bir melek gibi parmakları vardı. Orospu çocuğunun bir de cesâreti vardı ki. Çocuk, generalin kendisi, dediği zaman 'Cehennemine dibine gitsin' diye cevap verdi. 'Şu Allahın belâsı kapıyı kapat,' diyordu 'Cereyan yapıyor.'» General konyasını bitirdi, bardağı

sırılarak masanın üstüne koydu. «Severim böyle bir herifi, ama lâf aramızda kalsın, evlât.»

«Olur, efendim.»

«Pekalâ, cerrah değilmiş de, ne cehennemin dibiymiş, bakalım? Hakikî buldog cinsi bücür herif; silkip atılamaz: Bir kere dişlerini geçirdiler mi, bir daha hiç bırakmazlar. Tanrı eli gibi elleri olan bir herif cerrah olmayıp da ne cehennemin dibi olabilir?»

«Bir psikolog doktor, efendim,» dedi genç, konyak doldururken.

«Şaka mı ediyorsun?»

«Hayır efendim.»

«Bir kafa doktoru mu yâni?» diye inanmayarak sesini yükseltti general. «Yalan, o yaralı adamın barsakları her tarafa dağılmıştı. Nasıl olur da kafa doktoru olabilir? Nasıl olur da yumuşak yürekli bir kafa doktoru karındaki bir yarayı ameliyat edebilir? Hiç cerrahımız kalmadı mı? Neredeydi onlar?»

«Ölmüşlerdi, efendim. Hiçbiri kalmamıştı. Bu adam devraldı. Bütün gün, bütün gece ve ertesi gün öğlene kadar çalıştı. Gayesi size hürmetsizlik etmek değildi, efendim, bundan eminim. Ona bunu yaptırtan ümit idi.»

«Aaah,» dedi general. «Hepsi birbirinin aynıdır, şu tıpçılar: On para etmeyen askerler, o kadar. Ama bu herif, bu bücür, silkip atılamaz buldog, işte adam dediğin böyle olur, delikanlı. Düşündükçe heyecanlanıyorum. Onu bir kordelaya lâyık buluyorum, pırıl pırıl bir kordela. (Ayaklarını masanın üzerinden indirdi.) Onu buraya bana getirmeni istiyorum. Herifi tanımak istiyorum... gayriresmî olarak. Rütbesi ne?»

«Binbaşısı.»

«Savaşta herkes binbaşısıdır. (Burnunun dibi-

ne kadar getirdiği konyak bardağına baktı.) Severim böyle bir herifi, ama sakın bundan o lâubali orospu çocuğuna bahsetme. Adı ne?»

Ruggeri, efendim. Doktor Anthony Ruggeri.

II

Kar caddeleri kaplanmıştı. Güneş kaybolmuştu. Gün hiç de parlak değildi. James Barr, muayenehânenin bulunduğu binâdan ısıricı soğuğa, kar getireceği belli olan ve insanın suratına tozdan kamçı darbeleri vuran rüzgâra çıktı. Derin derin nefes alarak eldivenlerini giydi. Kendi kendine, «Hiç iyi değil,» dedi. «Onun da istediği buydu, beni kızdırarak...»

Bir sigara çıkarttı. Çakmağın âlev alması rüzgârın şiddetinden dolayı çok zordu. Binânın holüne de tekrar girmek istemiyordu. Sigarayı fırlatarak gözleri rüzgârdan kısılmış bir halde caddeden aşağı doğru yürüdü. Park yerine kadar beş blök geçmesi lâzımdı. Arabasını hiçbir zaman tretuvar kenarına park etmemişti. Kesilmiş bir ceza makbuzu her zaman ihtimal dahilindeydi! Bu kadar ince noktalara kadar dikkat gösteriyordu.

Kulaklarının etrâfında ıslık çalan rüzgârla birlikte doktorun sesi geldi : **Ehemmiyetsiz hususlardaki yanlış yapmama gayretinizi ve, sebep ne kadar sudan olursa olsun, idarî mercîlere karşı beslediğiniz korkuyu biliyorum.** James Barr cevap verdi : **Çok haklısın, doktorcuğum, öyle yaptım. Bunu yapan nâdir kişilerden biriyim. Zekâ olmayan yerde zekî oldum. Ama, doktor, benim yerimde olsaydın, sen de aynı derecede dikkatli olurdu. Belki! Eğer kâfi derecede aklın olsaydı.**

Sırıtkan bir çocuğa yetmişbeş sent vererek arabasını kurtardı. Madison Avenue'den aşağı sürdü. Araba iyiydi, ama en iyisi değildi. James Barr'a âit hiçbir şey eniyi değildi. Herşevde eniyiden kacınmıştı. Kadınlar haric! diye düşündü, rüzgârlığın arkasında.. Asla göze batınak istememişti. Birçoklarından birisi olmak iste-

mişti. Kolunu dışarı çıkartıp dönüş yaptı, tekrar çıkarttı, tekrar döndü. Yolun sağ tarafından, ne yavaş, ne hızlı, yeni bir arabadaki yaşlı bir adam gibi gidiyordu. Bir kırmızı ışıktaki arabanın saatine baktı. Henüz beşi on geçtiğini hayretle gördü. Kış karanlığı başlamıştı bile. Dikkatle arabanın ışıklarını yaktı.

Dikkatli, diye düşündü. Ben, dikkatliyim. Bir zamanlar vurdunıduymaz olan ben. Şimdi, dikkatliyim. Şimdi neydi o doktorun söylemiş olduğu? Hayır. Onu düşünmeyecekti. Onu düşünmek için dünyâ kadar vakit vardı. Çok fazla zaman da yoktu, aslına bakılırsa. Çabuk olunması gerekiyordu, ama aceleye getirmeden. Ne kadar araştırırsa da, doktorun keşfedebileceği pek az şey vardı. Bu hususta da çok dikkatli davranmıştı, henı de çok dikkatli. Doktorun tehlikeli oluşu su götürmez bir gerçektı; keskin bir zekâ; kendisini yeni bir cürümı işleyecek noktaya getirecek kadar tehlikeli. Arkadaş, eğer bu da tehlike değilse, ne olabilir? Başka bir suç. Bunu arzu etmiyordu. Suçlar, arkasında, çok geride kalmıştı. O şimdi hürrnete lâıyk bir James Barr'dı. Şehirde ve Wesport'da birer evi, hastalıklı bir karısı, büyümüş bir kızı olan, hürrnete lâıyk bir evli adam. Yazıhânesi de en fazla hürrnet uyandıran bir adresteydi : Wall Street, Numara Bir. (Yâni New York'da, Borsa Binasının da bulunduğu Amerikan mâliyesinin idare edildiğı meşhur caddede numara bir...) Doktorun ortaya çıkarabileceğı pek az şey vardı. Bu hususta çok uğraşmıştı. Hâlâ da uğraşıyordu. Pasifik Okyanusu kıyısında, Santa Monika'daki kulübede vuku bulan iki ölümden dört yıl geçmişti. Daha önce de bunun üzerinde bir yıl çalışmıştı.

Başka birşey düşün!

Genç, güzel ve vücudu mis gibi kokan Denise'i düşün. Bugün Perşembe idi. Her Perşembe, saat yedide onu yemeğe götürmek için alırdı. Bir sinemaya, yahut da temsile giderler veya bütün vakitlerini birlikte, başbaşa gecirirlerdi. Perşembeleri East Sixty-third Street'deki evine dâima geç dönerdi. Perşembe aşçı ve garsonun izin günüydü. İnşa ettirmiş olduğu binâdan gurur duyardı: O kadar mükemmel, o kadar delilden uzaktı ki... Akla gelmez bir tesâdüfle Julia Dr. Anthony Rugge-

ri'ye tavsiye edilinceye kadar. İlk önce, bu ismi aklından çıkıp gitmişti. Daha doğrusu, Julia konuşurken dinlememişti. Çünkü, bir kadın olarak Julia'nın vücudu ile ilgileniyordu. Vücudu düşünülmezse Julia ona sıkıntı veriyordu. Aslına bakılırsa, Denise de öyleydi. Ama bir vücut ki... Denise'in vücudunu düşünürken belinin iki yanında sıcak bir akıntı hissetti. Fakat sıkılıyordu, sıkılıyordu...

Şehre dönerken bunu düşündü. Herşeyi tahlil ettiği gibi, bunu da iyice düşündü! Denise artık Denise değildi, kanı vücudunda fışkırarak akmıyordu; artık onu gördüğü zaman kendini genç ve arzulu hissetmiyordu. Dik yumuşak sert memeler, derin sırt hattı, geniş ilik omuzlar, yumuşak bir şekilde geriye fırlamış kalçalar, harikulâde ipek düzgünlüğünde bacaklar: Bütün bunlardan alınan zevk, ateş gitmişti. Herşey bitmiş, gitmişti. **Ayrılmalıyım ondan!** diye düşündü... **Fakat dur, ağır ol ahpap!** Önceleri yeknesaklığa inmişti; şimdi bir mecburiyetti. Evvelce de böyle, dâimâ, tam onlarla iftihar ettiği ve hâlâ gayet güzel oldukları sırada sönmüştü; fakat yeni bir açlık, yeni bir arzu... Bekleme odasındaki, doktorun küçük sekreterine baktığı andaki gibi... Yine içindeydi. Ona hasta olduğunu söyler ve buradan başlayarak azar azar... Ama daha değil, ağır ol ahpap, henüz değil, henüz değil; bu, eğlenmenin, hayatın bir parçası olarak, zaman zaman vuku bulmuştu; halbuki mühim şeyler dâimâ önce gelir ve şimdi en ehemmiyetli şey, eğlenmenin, hayâtın bir parçası değildi; kötü ve karanlıktı, ölümün bir parçasıydı.

Arabayı şehirdeki garaja saat tam beş otuzda parketti. Işıklı pencereleriyle parlayan uzun binâyâ doğru yürüdü, asansör onu yirmibirinci kata çıkardı. Uzun koridorda bürosuna ilerledi, buzlu camlı kapının önünde bir an durarak, kocaman harflerle yazılmış yazıyı okudu : **JAMES BARR — MÂLÎ YATIRIMLAR.** Birden, anahtarlar elinde, hareketsiz kaldı; kalbi göğüs kafesinde siddetle atıyordu. Bir ışık, kapının ardında bir ışık vardı. Olamazdı. Sekreteri beşte, tam beşte, hattâ bâzan gün hareketsiz geçer, yahut da kendisi orada olmazsa daha erken ayrılırdı. Işık olmaması gerektiği halde, ka-

pısının ardında ışık vardı. Karanlık, kapalı, kilitli olması lâzımdı. Geri geri çekildi, döndü. Anahtarları elinde sinirli sinirli sıkırdatarak, asansörün düğmesine bastı; ağırlığını intizamsız olarak ayağından ayağına değiştiriyordu. **Şimdiden mi?** diye düşündü. **Doktor şimdiden mi harekete geçmişti? Olabilirdi. Korkulur bir adam, küçük ama keskin bir adamdı; güçlü, sinirle kaplı nâzik vücut kabuğunun içinde, çok güçlü bir adamdı.** Hiçbir faydası olmadığını bildiği halde, düğmeye tekrar bastı; sadece asansörün içinde kırmızı bir ışık yakacaktı; sabırsızlığını ifâde edecek bir zil, bir metod yoktu. Asansörcüyle konuşmak, onu sorguya çekmek istiyordu; bürosunda kimin bulunduğunu şiddetle öğrenmek ihtiyâsındaydı. Önündeki mâdenî kapı yana doğru sıyrılarak açıldı.

Asansör, dışardaki soğuğa karşı şimdiden sarımsı sarımsı olmuş insanlarla doluydu. Kalbini de birlikte taşıyarak, hızla düştü. Doğru düşünmüyordu, doktor sinirlerini bozmuştu. Gayet tabii asansör bu kadar insanla dolu olacaktı, eve gitme saatiydi. Ne olursa olsun, onunla konuşmaya çalışacaktı. Asansör durdu. «Birinci kat,» dedi adam, «basamağa dikkat edin.»

Adam, yirmibeş yaşlarında, sinirli suratlı, bir elmacık keniği üzerinde kocaman çıban olan bir gençti. Herkes çıktıktan sonra, çocuğun koluna dokundu. «Beni tanıyor musun, oğlun?» dedi.

«Gayet tabii, Mister Barr.»

«Yukarda... Büromda... Orada birisi var. Acaba sen... (Sesine yakınlık vermeye çalıştı.) Diyorum ki, hatırlaman mümkün mü...»

Çocuk ona baktı, yüzü alâkayla kırışmıştı. «Tabii, daha demincek çıkardım sizi büronuza, Mister Barr. Yirmibirinci kat.»

«Evet, evet, ben sâdece düşündüm ki... belki de...»

Çocuğun bakışları, sanki bir sarhoşa bakıyormuş gibi, yüzünde dolaştı. «Öziir dilerim, Mister Barr. Tekrar doldurmak için yukarı çıkmam gerekiyor. Bakın, ışık yandı.» Starter'in ışığını işâret etti.

«Evet, evet, gayet tabii,» diye mırıldandı Barr,

binânın antresine doğru âdeta kaçarken. Sırtındaki paltoya bürünerek döner kapıdan dışardaki soğuğa çıktı. Caddenin karşısındaki bir tavernanın neonları dikkatini çekti. Trafiğin kesilmesini bekledi, koşarak karşıya geçti. Kapıyı itip girdi ve derhal bahar içindeki atmosferin bir parçası oldu. İçerisi iş dönüşü birkaç tek atan gürültülü, bağırıp çağıran, kıvrılıp bükülen gençlerle doluydu. Hepsi son sür'atle çalışan dört dazlak, kırmızı suratlı barmen vardı, barın arkasında. Sağ tarafta, birkaç neş'eli hanım tarafından işgal edilmiş localar vardı. Herkes neşeliydi; işten kurtulma ile evin nâhoşluğu arasındaki, çekingenliğin kalktığı saatlerdi. En sağ köşede, duvara dayalı gibi duran, birbirine bitişik üç telefon kulübesi vardı. Oturacak yeri olanını seçti, parayı attı ve bir müddet kendi telefon numarasını düşünmek mecburiyetinde kaldı. Şapkasının altında terlemeden doğan kaşıntıyı hissetti; numarayı çevirdi. Cevap derhal geldi.

«Alo!»

Evlâtlığı Julia idi. «Alo,» dedi, «Julia? Kimsiniz? Kiminle konuşmak istiyorsunuz?»

«Mister Barr'ım.»

«Mister Barr yoklar.»

«Mister Barr benim. (Bağırdığını hissetti. Bu kendisine sıkıntı verdi. Kapalı telefon kulübesinin buğulanmış kapı camından baktı. Kimse kendisiyle alakâlanmıyordu.) Julia, sen misin?»

«Evet. Evet, benim. Sesin telefonda değişik çıkıyor. Üşüttün mü?»

«Hayır, gayet iyiyim.» **Sersemce konuşma! Şu sersemce gündeki bütün diğer sersemce şeyler gibi!**

«Beşe çeyrek kaladan beri bekliyorum. Sekreterin ayrıldıktan beri burada oturuyorum. Ya telefon eder, yahut da döner dedi. Gelecek misin? Neredesin?»

İnşallah Denise aramamıştı, inşallah şahsı bir konuşma olmamıştır, diye düşündü. Ne yapıyordu Julia orada? Ne istiyordu? Evvelce bir kere olsun bürosunu ziyâret etmemişti. Yoksa yine Ruggeri mi idi? Herhangi başka birşey de olabilirdi. Düşündüğünden daha da çabuk hareket etmesi gerekiyordu. **Hücum, hücum,** diye

düşündü. **Bir plân yapmalıyım.** «Evet,» dedi, «Birazdan oradayım.»

«Güzel, bekliyeceğim.»

Şapkasını geriye itti, avucu ile alnındaki teri sıvazladı, kapıyı açtı, derin derin nefes aldı. Bir içki için bara gitmeyi düşündü. O tarafa bakıp tekrar düşündü. Sonra, localardan birine süzüldü. Siyah ceketiyile beliren garsona, «Viski,» dedi, «duble viski ve su.»

«Peki beyim.»

Şapkasını çıkarıp yanına koydu. Bir mendille yüzündeki, başındaki teri sildi. Niçin bürosunda bekliyordu? Ne istiyordu? Hangi küçük suikast hazırlanmaktaydı? Düşman Ruggeri idi, buna hiç şüphe yok. Geri kalanı bir şey değildi. Hiçbirşey. Niçin kız onunla bu kadar tatlı konuşmuştu? Etrâfında hangi ağ örülmek isteniyordu? Kendisinden nasıl nefret ettiğini gayet iyi biliyordu: Konuşulmayan, fakat gururla taşınan bir bayrağı andırır tarzda. Sıcak bir yaz günü, Carol'un (ah, ane Carol!) ısrarı ile yalnız ikisinin plâja gidişlerini hatırladı... İlk ve son defa olarak. «Oh, hayır,» demişti, «hayır, Anne, rica ederim.» «Bunu yapmanı arzu ediyorum,» demişti o da. «Artık ikinizin tanışma zamanınız geldi. Deniz için harika bir gün. Keşke ben de size katılabilsenim. Ama bu güneşe dayanamam... Dayanamam. Lûtfen, şekerim...»

O sıralarda Westport çevresindeki kısa seyahatler için kullandığı eski külüstürü ile gitmişlerdi. Pek az konuşma olmuştu. Kız denizden, havadan, yakıcı güneşten memnun kalmıştı. Bir keresinde denizin tam başladığı, dalgacıkların ayaklarının etrafında oynadığı yerde yanına yaklaşmış, elini omuzuna koymuş, tepeden tırnağa süzrüş, omuzunu okşayarak alayla, «Yaşlı bir adam için hiç de fenâ değil. Oldukça güzel, daha doğrusu. Güzel bir vücudunuz var... Baba!» Baba kelimesini ağzından balgam fışkırtıyormuş gibi söylemişti. Dönüp denize koşmuş, biraz ilerde, parıldayan vücudu ile bir kayaya tırmanmıştı. Annesinin tersine çok güzeldi. Esmerdi, uzun bacakları, dolgun baldırları, ince beli çocukça memeleri vardı. Gözleri siyah ve parlaktı. (Tıpkı Ruggeri'ninkiler gibi! diye düşünerek ürktü.) Siyah saç-

lar, küçük dişler ve bir kedi gülüşüne sahipti. Daha sonra, elleri çenesinin altında, sırtını güneşe verecek uzun yatmış onu seyrederken, âniden yanına gelmiş, yanına başına uzanıvermişti. Dudakları kulaklarına şunları fısıldamıştı : «Ne düşündüğünü biliyorum. Ve bunu ne kadar çok düşündüğünü de biliyorum. Eğer senin yerinde olsaydım, hiç böyle düşünmezdim, hiçbir zaman... Hiç...»

Garson viskiyi getirdi. Parasını verdi, içkiyi karıştırdı, çabucak içti. Locadan çıktı, hatırlayarak şapkasını alırken için locaya uzandı ve adamı, sırtarak kendisine doğru gelen uzunboylu adamı gördü. «Merhaba,» dedi adam.

«Nasılsınız?» dedi sertçe, yan tarafından geçmeye çalışarak, fakat uzunboylu adamın yolunu kapamıştı. Bu da mı Ruggeri'nin işiydi? Tâkip etmiş olabilir miydi?

«Barın alt ucundaki herif seni tanıdığını söylüyor,» dedi adam.

«Gayet mümkün.»

«Bu yerin iyi bir müşterisi misin?»

«Daha önce hiç burada bulunmadım.»

«Çok güçlü ve yükseksin, değil mi? Burada tek başına gösteriş içinde oturarak... Bir hâtinimussun gibi.»

Panik girdaplandı. Bu ya uygunsuz bir sarhoş, yahut da olduğundan başka türlü görünmeye çalışan birisiydi. Ne olduğunu öğrenecek kadar orada kalacak değildi. İtip geçmek istedi. «Demek oyun oynamak istiyorsun?» dedi adam. Yumruğu gördü, ama ekarte edemedi. Derhal cevap verdi. Sokak kavgası eski ve unutulmamış bir sanattı. Dizini herifin kasığına doğru kaldırdı, şaşkınca çıkan hırıltıyı işitti, yumruğunu patlaklaşan göz- lere doğru sürdü. Adam ağzından salyalar akarak yıkıldı. Bu bir suikastçı değildi. Bu bir sarhoştı. Durumun nahoşluğu karşısında ürperdi; sinirlerini kontrole çalıştı. Adamın üzerinden atlayarak kapıya doğru acele acele yürüdü. Barın öbür ucunda Hal Lawrence'i görmüş olduğuna yemin edebilirdi.

Dışarısı soğuktu, ama paltosunun düğmelerini kapatmadı. Caddenin karşısındaki binâya koştu. Aynı çocuk asansörde boş olarak bekliyordu. Cüretkâr gözler yine kendisini süzdü. «Ne oldu, Mister Barr?»

«Affedersin?» Ağzının bir kenarı uyuşmuştu.

«Dudağınızın orasında kan var.»

«Oh, öyle mi?» Nemli mendili çıkarttı, ağzına değdirdi, kaldırıp baktı. Kandan yuvarlak bir nokta vardı. Gülmeye çalıştı. «İçeri girerken, tökezledim,» dedi. «Yukarı çıkalım lütfen.»

«Olur efendim. İşte çıkıyoruz.» Kapıyı kapattı, kolu indirdi, sessizce yükseldiler. «Yirmi beş,» dedi çocuk, «ekspres.» Kapı açıldı, dışarı çıkarken eğilerek hafifçe selâmladı. Cüretkâr gözlerin bundan hoşlandığı belliydi.

Topuklarının koridorda çıkardığı sesin farkındaydı. Bürosunun kapısını yokladı, kilitliydi. İçerde yalnız olup olmadığını anlamak merakıyla, kendi anahtarını kullandı. Anahtarları cebine koyup, girdi. Yalnızdı. Kediye has tek taraflı sırtışıyla, masanın arkasındaki döner koltuktaydı. Omuzunda bir kürk vardı. Hiçbir şey söylemedi Barr. Şapkasını ve paltosunu çıkarttı, maroken koltuğa fırlattı. Palto cebinden eldivenleri düştü.

Kız, «Eldivenlerini düşürdün,» dedi.

Boğuk bir sesi ve tamâmen kendine has yapmacıklı bir konuşma tarzı vardı.

Eldivenleri almak için eğildi, ağzının içindeki kesiğin kanamaya başladığını hissetti. Uyuşukluk gitmiş, hafif bir acı kalmıştı. Eldivenleri paltosunun cebine koydu, kıza döndü.

«Oh!,» dedi kız, koltuktan kalkıp gelirken; kürk ceketini omuzundan düşmüştü. «Yaralanmışsın. Kan var.»

Barr, mendilini çıkardı. Kız mendili çekip aldı. Uzun boylu, hemen hemen kendisine yakındı. Siyah bir eteklik ve kolsuz bir süveter giymişti. Mendili Barr'ın ağzına bastırdı. Sonra mendili elinden bırakarak ağzını

ağızına bastırdı. Dili sıcak ve canlı, dudakları geniş ve nemliydi.

Barr, ona sarılmış vaziyette titredi. «Canımı acıttıyorsun,» diye ayrıldı kız. Gözlerindeki nefreti gördü, sonra dudakları tekrar örtüldü... Titreyen dudaklar, ok gibi öne atılan alevden dil...

Sinirleri çılgık çılgığa, kızı itti.

«İstediğin buydu, değil mi?,» dedi kız.

«Evet.»

«Kıskanıyorsun.»

«Kimden?»

«Ruggeri.»

«Evet!»

Bu yalandı.

Kız parmaklarını birbirine geçirdi, parmak uçları kıpkırmızı oluncaya kadar ellerini sıktı. «Uzlaşma... Zannedersen kelime bu. Bırak o benim olsun.» Parmaklarını gevşetti, elleri iki yana düştü.

Nihâyet bir sebep bulmuştu, ona sığındı, «Hayır,» dedi.

«Ne söylediğimi anlıyor musun?»

«Evet.»

«İştirak etmiyor musun?»

«Hayır.»

«Onu seviyorum.»

«Bunu biliyorum. Ondan dolayı iştirak etmiyorum. (Sesinin inandırıcı çıkmasını umdu.) Tamâmen tanıyamazsın...»

«Ya Hal Lawrence?»

«Hal Lawrence? Bak ona bir diyeceğim yok.»

«Evet,» dedi, dalarak. «Böyle düşünmüş olacağını biliyordum. (Kollarını kürk ceketin arasından geçirdi, çantasını masadan kaldırdı.) İşe yaramayacağını biliyordum. (Nefret şimdi gayet barizdi.) İlk ve son olarak... Ona sahip olmama izin verecek misin?»

«Vernek elimde değil.» Bu güzel, inandırıcı bir sebep olmuştu. Anlaşılabilir olmuştu. Bu çok mühimdi: Mânâ ifade eden bir mantığı vardı. Ona bu fırsatı verdiğinden dolayı memnundu.

«Hal aşağıda bekliyor. İlk önce ben seninle konuşmak istedim.»

«O da Ruggeri nâmına mı konuşacak demek istiyorsun?»

«Bunu anlayamıyorsun, değil mi? (Kız kapının yanındaydı.) Seninle konuşmak için yukarı geliyor. Zâteri isteseni de, caydıramazdım. Denemeye râzıyım. Herşeyi denemeye râzıyım. Şimdi tehdidi deneyeceğim. Seni öldüreceğim. Ya yolumdan çekilirsin, yahut da, söz veriyorum, seni öldürürüm. (Eli kapının kolundaydı.) Mânevî Babasını öldüren kız. Gazetelerde okursunuz, Mister Barr. Akşam gazetelerinin arka sayfasını okursunuz. Her gün böyle şeyler oluyor. Gerçekten oluyor. Başlangıçları böyle olmalı; eminim mutlaka böyle başlıyorlar... Onu seviyorum ve istiyorum. Onun için beni bırakman lâzım. Olmazsa... Başıma ne gelirse gelsin umurumda değil.»

«Gençsin,» dedi, Barr. «Atlatırsın bunu. Hiçbir gerçek hayat görüsün...» Sesinin daha fazla çıkmadığını hissetti: Korku tekrar şaha kalkmıştı. Şimdi kız da gerçek bir tehlikeydi.

«Düşün, taşın, Mister Barr,» dedi kız ve çıkıp gitti.

Bir zamanlar, ondört yaşlarındayken, kendisinden dört kere daha yaşlı bir adamla buruşuk bir yatakta cırılçıplak yatmıştı. Kır saçları ve bakımsız, tatlı bir yüzü vardı. Bir sanatçı idi, nefesi cin ve nikotin kokuyordu, kuvvetliydi, akıllıydı ve yaşlıydı. Yazdı ve kırlar yemyeşildi. Blûcin ve damalı bir blûz giymiş, annesinin göndermiş olduğu yaz kampından ayrılarak tek başına oto stopla oradan uzaklaşmıştı. Sarışın ve tatlı, çok çabuk kırılan annesini seviyordu: Onu dünyâda incitmezdi. Kamptan nefret ediyordu, ama annesi kampın onun için iyi olduğunu söylemişti. Sabahleyin erken saatlerde, oyunlardan, hocalardan ve kendisi için iyi olan herşeyden uzaklaş-

mişti; devamlı âsî olan kendisini artık kampta tanıyorlardı; ne üzücü konferanslar, ne eve telefonlar, ve ne de göle düşüp boğuldu korkusu vardı. Akşam olmadan canlanmış ve iyi olarak döneceğini biliyorlardı. Yapraklarının ağırlığından dalları yere değen ağaçlar arasından geçip, tozlu yoldan yürüyerek uzaklaşmıştı. Sırıtkan çiftçilerden yardım görerek çok uzaklaşmış; pırıltılı çağlayanlarda yıkanmış; iğne ve iplikle balık tutan çocukları seyretmiş; kırmızı bir çiftlik binâsında para kabul etmeyen bir hanımın ikram ettiği yemeği yemiş; çimenlere uzanarak gökyüzünde şekillenen bulutların resmini yapmış, havayı koklamış; hayal kurarak küçük tepelere tırmanmış ve sonra, bakımsız yüzü, önünde sehpa, yanında cin şişesi, ağzında piposu, elleri yağ içindeki sanatçıya rastlamıştı. Önce arkasından seyretmiş, sonra mevcudiyetini belli etmiş, resmi için poz vermiş, ona kur yapmıştı (Adam mâsumdu). Eşyâları birlikte toplamışlar, adamın külüstür otomobiline binmişler, kızın zorlamasıyla küçük bir otele girmişlerdi.

«Ne diye imzaladığımı biliyor musun?» demişti adam, kızın bir erkeğinkini andıran göğsünü öpüp dudaklarını koltuk altlarında gezdirirken, «Baba kız.»

«Başka nasıl olabilirdi?» demişti kendisi de. «Dikkatli davrandın, değil mi?»

«Tabii, yavrum.»

«Daha fazla... daha fazla yap... daha sert...»

«Ama yaşını unutuyorsun, küçüğüm. Ben yaşlı, tarihî bir şehvet düşkünüyüm, senin gibi ıstırap çeken bir çocuğu ayartıyorum.»

«Hayır, babacığım, sen de biliyorsun ki hayır.»

«Belki de değil.»

«Kimseyi ayarttığın yok. Bana soracak olursan, sen korkuyorsun.»

«Olabilir, yavrum.»

«Nereden buldun bu lehçeyi? Hoşuma gidiyor.»

«Bana kalırsa, senin çiftlikte çalışan elleri nasır tutmuş bir gence ihtiyacın var.»

«Gençlerden nefret ederim.»

«Neden?»

«Gençler ahmak oluyor. Ben, senden hoşlanıyorum, baba.»

«Seviyor musun beni?»

«Hayır.»

«Ne surat! Tekrar bana poz verecek misin, küçüğüm?»

«Senin için yatar mıyım, demek istiyorsun.»

«Eziyet etmekten zevk alan bir çocuksun, değil mi?»

«Hayır. Seni de bir daha göreceğim değilim. Onun için dalgana bak, babalık. Var gücünle.»

«Kaşarlanmış yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun, benim ıstırap çeken küçüğüm.»

«Neden bana ‘ıstırap çeken’ deyip duruyorsun?»

«Bir ifâde tarzı, tahmin ederim. Şâyet seni darıltıyorsa, kusura bakma.»

«Üzülme.»

«Büyüdüğün zaman nasıl bir kadın olacağını merak ediyorum. Sen hiç âşık oldun mu, yavrum?»

«Hayır.»

«Olacağını sanıyor musun?»

Onu seyretmek için kenara çekildi. Kız dizlerini kendine çekti, kollarını onların etrafında halkaladı, çatlamış, fakat temiz, beyaz tavana dikti gözle-

rini. «Evet,» dedi, «ama sâdece bir defâ.» Siyah gözleri daha da büyüyerek, rüyâda gibi konuştu: «Âşık olacağım... güzel ve zarîf bir adama... güzel, kibar ve zarîf bir adama... ve onun için öleceğim... yahut da onun için öldüreceğim.» Ürperdi. «Oh, evet, bir gün, âşık olacağım...»

Asık ve bakımsız çehreli adam cevap vermemiş, gözlerinde yaşlar biriktiği halde kızı kendisine doğru çekmiş, yanaklarından öpmüştü.

«Sarıl bana,» demişti kız. «Lûtfen sarıl bana. Öyle üşüyorum ki...»

IV

James Barr, eldivenlerini paltosunun ceplerinden birine sokuşturdu. Paltoyu astı ve şapkasını üstteki rafa yerleştirdi. Bir dolap açtı, bir şişe ve bir bardak çıkarttı, acele bir sek yuvarladı, sonra ağır ağır ceviz kaplamalı buzdolabından çıkardığı buz kübleriyle bir viski soda hazırladı. Bardağı masaya bıraktı, ellerini yıkamaya gitmek üzereydi ki kapıdan bir tıkırtı geldi. Kim olduğunu biliyordu. «Girin,» dedi. Kapı sarsıldı, fakat açılmadı. «Bir dakika!,» diye seslendi. Kapıya doğru gitti ve Hal Lawrence'i karşıladı.

«Merhaba, Mister Barr.»

Barr, ona arkasını döndü. Sesindeki hürmetkâr tondan nefret ediyordu. Yaşları arasındaki yakınlığa rağmen, Lawrence kendisine dâimâ bir yaşlıya, evlenmeyi umduğu kızın babasına, hitabettiği gibi davranıyordu. Bu kendisine Tom Floyd'u hatırlatıyordu, eski mektep günlerindeki Chicago'lu Tom'u.

Hal Lawrence, perhize mahkûm olanlarınkini andıran sarkık yanaklı, iri bir adamdı. Kemikli vücudu bir doksanaltı idi. Şakakları kırlaşmış, saçlarını alabros kestirmişti, gözleri mâvi, dişleri irice idi. Yaşlandıkça

esmerleşen bir sarışındı ve sesinde viskiden ileri gelme bir boğukluk mevcuttu. Göze batan jestlerle, kollarını mafsalı yokmuşcasına sallayarak konuşan birisiydi. Gü-lümsüyor zannettiğiniz, ama gülümsemeyen, böylelikle sözüne ehemmiyet kattığına inanan birisiydi. Devamlı olarak, sual sormak yerine «Ha?,» deyip dururdu.

«Sizi aşağıdaki salonda gördüm, öyle değil mi, Mister Barr?»

«Salon mu?»

«Caddenin karşısında, ha? Yemin ederim ki siz-diniz.»

«Oradaydım. Bir telefon konuşması için uğra-mıştım.»

«Artık bürodaki telefonu kullanmıyor musu-nuz?»

Dudakları sırtır gibi büzülmüştü.

«Aslına bakarsan, büroyu arıyordum.»

«Hic de benim üzerime vazife değil, tabii. Bir de icki mi ictiniz? Double viski. (Sırtıvordu.) Gerçekten si-zi kontrol edivor olmalıyım. övle değil mi ama... Efen-dim? İçkici birisi olduğunuzu bilmivordum.»

Şüpheyile bakan gözler masadaki viski soda bar-dağına gitti.

«Sen de bana katılır mısın, Mister Lawrence?»

«Katılırsam kusura bakmayın.»

«Zevkin. Ne arzu edersin?»

«Sizinkinin aynı, Mister Barr. Viski. Sek. Etrâ-fa sular sıçramasından hoşlanmam, ha?»

«Paltonu çıkartmaz mısın?»

«Hayır, hayır, bir dakikadan fazla kalmayaca-ğım.»

Barr, küçük bir bardağa koyduğu viskiyi Law-rence'a uzattı.

«Çok teşekkür ederim, efendim. Sıhhate. (Bir yuduunda bitirdi, bardağı geri verdi.) Kız adına bir çift lâf etmeye geldim.»

«Nerede o?»

«Bir temsil seyretmeye gitti, sanırım. Bir kız ar-kadasla. Onu sonra alacağım. Sizinle bir iki kelime ko-nuşayım, dedim.»

«Nedir, Lawrence?»

«Şu doktor denilen herif; Roogieri...»

«Ruggeri.»

«Evet... Ruggeri.»

«Onunla hiç karşılaştın mı, Mister Lawrence?»

«Hayır, efendim, ama karşılaşacağım. Benimle, bir nevî, sohbet yapmak istiyormuş. Niye olmasın, efendim? Nâzık olmak acıtmaz, ha? Fakat mesele bu değil, efendim. Temâs etmek istediğim nokta, kızın bu herif için deli divâne olduğudur; zevkler hiç belli olmuyor, öyle değil mi, efendim? Şimdi, biliyorum ki siz... Şey, beni, bir nevî, tasvib ettiniz... Yâni sizinle aramız iyidir...»

Barr karşısındakinin, bu Dallas'lı, alelâde, cadedeki adam konuşmasına hayret ederdi. Üniversite mezunu olduğunu, üç binden fazla işçi çalıştıran bir işin kontrolünü elinde bulundurduğunu ve babasından kalan mirası korkunç şekilde genişlettiğini biliyordu.

«Garip bir konuşma tarzınız var, Mister Lawrence. Sözüünüzü kestiğim için affedin.»

«Teksas, anlıyorsunuz ya. Herkes kardeşiyle aynıdır.»

«Bu bütün Amerika için böyledir, ne dersiniz Mister Lawrence?»

«Evet, ama Teksas, bir nevî, yolu göstermekten hoşlanır. Bir herif konuşmasını, bir nevî, parlaklaştırır, diğer herif de birazcık kabalaştırır, ha? Ki bu da, bir nevî, müsavat olur... Alışkanlık oluyor, anlıyorsunuz va? Neyse, doktorumuzdan bahsediyordum; kendisine bir yabancı olduğu için karşı çıkmıyorsunuz, değil mi?, efendim.»

«Hayır, gayet tabii ki hayır.»

«Ben de öyle düşünmüştüm.»

«Bir dakika, Hal. Sana Hal diyebilir miyim?»

«Benim için zevktir, efendim.»

«Seni hiç anlamıyorum.»

Hiç anlayamamıştı. Bunu biliyordu. Bu. kendisinin ötesinde bir cinsti. Kendi anlayışının dışındaki anî hislerle hareket eden, kendisinden olmavan böyle daha başkalarıyla da karşılaşmıştı; çocukken, onları aptal diye reddetmişti; büyüdüğü, bazı meziyetlerine hayran

olmuş, korkulacak kişiler olarak tanımişti. Ama hâlâ aptal olarak kabul ediyordu; onlarla konuşmak yabancı bir dilde kem künü etmek demektir.

«Julia'ya âşık olunan gerekmez mi?»

«Onu derin bir şekilde severim.»

«Sevdiğin için mücâdele etmiyor musun?»

«Ama sevdiğinize karşı harbedemezsiniz. Arada fark vardır. (Bir an için, Dallas sokaklarının lehçesi kaybolmuştu.) Harpte olduğu gibi, iş sahasında da elimizden geldiği kadar, iyi bir gaye için çarpışıyoruz. Fakat mücâdele, bir hasma, bir düşmana karşıdır. Aksi takdirde, harp faydasız bir sahtekârlık olur.»

«Fakat Doktor Ruggeri...»

«O bir hasım olamaz. Onunla mücadele etmem, Julia'ya karşı olnam dernektir. Onu seviyorum. Ona karşı harbetmem. Herşeyden önce, onun bu adamla evlenmek istediğinden eminim. Bundan hoşlanmıyorum, efendim. Hayâtım boyunca bekârdım ve Julia, evlenmek istediğim ilk kadın olmuştur. Ama ben bir realistim ve sizin de olmanızı temenni ederim, efendim: Kız Ruggeri'yi istiyor.»

«Birdenbire ifâdeniz vecizleşti, Mister Lawrence.»

Sigara paketini çıkarttı, bir tâne de Lawrence'a tuttu ve birlikte içtiler. Lawrence bütün diş etlerini gösterecek şekilde, mahcubiyet ve samimiyetle gülümsedi.

«Çok da tumturaklı konuştum aına, değil mi, efendim? Belki de içkidendir. Ne olursa olsun, söyleyeceğimi de söyledim ya. Biz de, bir nevî, onun tarafında olmalı değil miyiz, efendim? Onunki de kolay olmalı... Bütün hayâtı boyunca. Mes'uttur diyemeyiz onun için, ha?»

«Çok asilsin.»

«Asillik masillik dâvâsı değil, Mister Barr.»

«Ya ne dâvâsı?»

«Aklı selim, efendim: Ben ondan ve Ruggeri'den yanayım; kendim çekiliyorum. Belki de alıp başımı gider. cöküntümü biryerlerde gidermeye çalışırım, her ne cehennemse de, reddedilen enâyin müstakbel kayınpe-

deriyle son bir defâ daha konuşması gerektiğini düşün-
müştüm. Bir içki daha mı içeyim dersiniz?»

Barr doldurdu ve uzattı, Lawrence derhal yut-
tu.

«Teşekkür ederim, efendim.»

Telefon çaldı. Barr âhizeyi kaldırdı. «Alo?»

«Alo, şekerim.» Denise idi.

«Şimdi biraz meşgulüm.»

«Konuşamayacak kadar mı?»

«Evet.»

«Tekrar ararım. Ne zaman?»

«Onbeş dakika kadar sonra.»

«Güle güle, hayâtım.»

Telefonu kapattı. «Evet, ne diyordunuz, Mister
Lawrence?»

«Sey, efendim, çılgınca bir fikre kapılmış», dedi,
«Sizin hakkınızda.»

«Benim hakkımda mı?»

«Evet, efendim. Sizin kendisine âşık olduğunuzu
sanıyor. Âşık mısınız hakikaten?»

Damdan düşercesine, işte Hâl Lawrence böyle-
ydi. Aynen böyle. «Hayır», dedi Barr. «Değilim.»

«Söylediğiniz doğru mu efendim?»

«Bakın şınıdı, Mister Lawrence, bu konuşma sa-
rımın kâfi derece ileri gitti. Biraz meşgulüm de...»

«Söyleme şekline bakılırsa, gayet mantikî. Ken-
disine âşık olduğunuzu, bir uzun mesafe atışı yaptığınızı
iddia ediyor.»

«Uzun... mesâfe... atışı mı dediniz?»

Lawrence dudaklarını büktü. «Sportif bir de-
yimi, efendim. Uzun vâdeli plân, yahut da yıpratma diye-
biliriz. (Parmağını bardağın ağzında dolaştırdı.) Bana
âşık olmadığını biliyordunuz. (Ağır ağır masadan uzak-
laştı.) Siz de, ben de bunu kabullenmeliyiz. Evet, kendi-
sini bana yakın hissediyordu, ama bunun askla alâkası
yoktu. Onun için siz de, bir nevî, beni uygun buldunuz.
Böyle olunca da, gayet mantikî.»

«Ne gibi?»

«Çünkü böylece, uzun vâdeli plân yürüyecekti:
Sevmediği birisiyle evlenecek, âile çevresinden ayrılma-

yacaktı. Yâni, herkes birbirine eskisinden daha sıkı bağlanacaktı. Bu yüzden beni tasvib ettiniz.»

Bir bakıma diye, düşündü Barr. benim tarafımdalar... Hareket için mâkul bir sebep hazırlıyorlar; ama bir hareket için mantıkî bir izah şekli. «Devâm edin, Mister Lawrence,» dedi.

«Şey, efendim, kız dediğim gibi herifin oltasına fena halde yakalanmış... Ömründe ilk defa olarak. Bildiğiniz gibi, efendim, böyle olunca da beni daha da kuvvetle tasvib ediyor, onu da cehennemine dibine sokuyorsunuz. Neden? Benim hakkında da, en az veya en çok, onun hakkında bildiklerinizi biliyorsunuz. O halde; kızın isteği daha ağır basıyor. Daha mantıkî. Bunu bozabilecek olan sizsiniz, ama daha birşey söylemediniz. Evet, Mister Barr, aşırı sâdelikte tehlike vardır, biliyorum; fakat, bana kalırsa hâlâ yarıştasınız, yalnız, Ruggeri yarıştığı müddetçe saha dışısınız. İnsanları iyi tanıdığını sanan birisiyim. Bu hususta konuşmak ister misiniz, Mister Barr?»

Bırak kalsın. Olduğu gibi daha da güzel. Daha iyi olamazdı. «Hayır Mister Lawrence, konuşnamayı tercih ederim.»

Gülümseme tekrar samimileşti. «Ki sizi hasım yapan da budur. Ben onlarla berâberim!»

«Ruggeri ile birlik olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

«Onu demek istiyorum, efendim.»

«Fakat sen ve ben... İstedliğini elde edebilirsin. Ben mi? Ben zâten kazanamam. Diyelim ki hareket sebebim... Senin dediğin gibi olsun. Sen ve ben birlikte Ruggeri'yi mahvedebiliriz. Annesinin de Ruggeri ve senin hakkında benim gibi düşündüğünü hatırla. Al götür kızı... Çok uzaklara. Zaman... Zaman senden yana. Daha çok genç, Ruggeri onun için çılgınca bir heves, bir belâ, çılgınca birşey. Onu Ruggeri'den... Benden uzaklaştır... Ben hiçbir şey değilim... Benden nefret ediyor, bunu bilivorum. Ben ne düşman. ne de rakibim. Sâdece Ruggeri var... Annesi. o da bizimle berâber, ve annesi onun için herkesten, su Ruggeri'den bile, kıymetlidir... Çok kolay vazgeçiyorsun... Tic yürek sahibi değilsin. Bir

harptesin, arkadaş! Ama ters tarafa bakıyor, mevcut olmayan bir düşmanı var farzediyorsun.»

«Ben öyle düşünmüyorum.»

«Ne hâlin varsa gör!»

«Bu konuşmadan pek faydalanamadık, değil mi, efendini? Yoksa faydalandık mı?»

Duruından eğlenmişcesine göz kırptı, kapıyı açtı, çarparak çıktı gitti.

«Sen sersemin birisin,» diye bağırdı Barr, kapanan kapının ardından. «Allahın belâsı bir kaçık, bir sersemsin!»

Sersem, sersem, sersem.... Heyecanlanmıştı. Lawrence'ın bardağını kullandı. Titreyen elindeki şişe bardağa çarpıyordu. İçkiyi yuvarladı, boğazını yakarak inişini hissetti... Sersem. Kendisini anlayamamıştı, anlayamamıştı. Sersem.

Bir zamanlar, Hal Lawrence'in şefkatle Sulu-göz diye çağrıldığı, bir kuzeydoğu Amerikan üniversitesinde ikinci yılını geçirdiği, Amerikan üniversite takımının müdafiliğini yaptığı sıralardaydı. Dürbün gibi gözlükleri olan, üst sınıf öğrencilerinden Olson, sıska Olson, mektep gazetesinin yazı işleri müdürü ve Sulugöz'ün de dahil olduğu Bir Numaralı Kardeşlik Teşkilâtı'nda kendisinin koruyucusu idi. «Sana da ne oluyor?» diye sormuştu. Olson. «Nesin, sen, bir Bolşevik mi? Bir yandan sana kızıyor, bir yandan da Yâ Sabur! çekiyorum. Teker meker gidiyorsun, Sulu-göz kardeş, yuvarlanırken de bir hayli yosun tutuyorsun: Devamlı bir şekilde münakaşa konusu oluyorsun. Bir yazı işleri müdürü olarak buna bayılıyorum. Arkadaş olarak ise, bu iş yatar derim. Nen var senin?»

«Hiçbir şeyim,» demişti Sulugöz.

«Nahak yere... bu kadar pislik. (Olson orta parmağı ile gözlüğünü itip burnunun üzerine yerleş-

tirerek devam etmişti.) Bütün olup biteni işitmek istiyorum, Sulugöz k ardeş. Bu gece kahveye ne dersin?»

«İçkinin nesi var?»

«Senin idmanlı olman gerekir.»

«İdman mı? (Dişlerini göstererek gülmüştü.) Boşversene idmana. Öyle idman gördüm ki, bir mayının gibi ellerimin üstünde zıplayabilirim.»

«Pekalâ içki olsun. Snrecney'de mi?»

«Snrecney'de.»

«Saat onda diyelim mi?»

«Peki ama, sen sebep oldun bu işe!»

Herkes duş yapıp ayrılmış, kendisi yeşil mayosu ile giyinme odasında yalnız kalmıştı. İşte Mack McKinley o zaman arkadan omuzuna dokunmuştu: Tamâmen giyinmiş, siyah yüzü parlayan, en çok dişleri ve göz akları seçilen, yakışıklı ve tahsilli, kömür gibi kapkara Mack.

«Sen bir Bolşevik falan mısın, ahbap?» demişti gülerek. «Sana teşekkür etmek isterim, ama şahsen, aklını kaçırdığını sanıyorum.»

«Hayır Mack, böyle düşünmüyorsun.»

«Sana bayılıyorum, ahbap. Gerçek bir insansın.»

«Boşversene, McKinley.»

Mack bank üzerinde yanına oturmuş, «Sulugöz, sana birşey diyeyim mi?» demişti.

«Öt bakalmı.»

«Sen insanların ilerisinde bir insansın.»

«Devenin başı.»

«Kaybedilecek bir harbe devam ediyorsun. Kazanamazsın.» McKinley ciddî olarak ürkmüşe benziyordu. «Ben bir zenciyim.»

«Ne çıkar öyle olmuşsa?»

«Bir bakıma, bir üniversitede, dünyânın en kral üniversitesinde bulunduğuma memnunum; futbol takımında haf oynuyorum ve fenâ da değilim. Ama böyle birşey uzun sürmez. İşte şimdi sona erdi. Şimdi sen de nereden çıkıverdin ortaya?»

«Anîden ortaya çıkmak falan yok. Bu, benim içimde hissettiğimdir... Hasta, kanserden hasta bir babam vardı. Daha küçük bir çocukken kafama sokmuştu: Siyah, mâvi, yeşil veya sarı imişsin, umurumda bile değil. İyi bir müdafaa elemanısın. Hepsi o kadar. (Mak'ın çenesine hafif bir yumruk indirmişti.) Yanlış mı davranıyorum, Mack?»

«Kendin için yanlış.»

«Senin için yanlış mı davranıyorum?»

«Büyük bir hâdise yapıyorsun bu işi. Gazeteler bile bahsedebilir. Sen mühim bir insansın, Sulu-göz. Sen bütün Amerika'sın. Resmin, memleketteki her gazetenin spor sahifesinde yer alıyor.»

«Boşver spor sahifesine de bana cevap ver: Sana faydam dokunuyor mu?»

McKinley artık gülmüyordu. «Bana faydan dokunmak mı?» diye hayretle başını salladı. «Neden, yahu sen, benim mücadelemi yapıyorsun. Ben burada, çalışıp, mektebe gidip, herkese sırtıp eyvallah diyorum. Çünkü mücâdelem için bu zemine ihtiyâcım var. Şimdi buradaki ufacak bir harp; ben küçük bir zenci piyonum, harpte hiçbir yerim yok, hiçbir yere tam olarak âit değilim. Ama bu, bizim, bütür Amerikalıların mücadelesi ve ben de korkunç derecede mağrur bir Amerikalıyım. Harbederken ölmek isterim.»

«Arkadaş, sen hatipmişsin de benim haberim yokmuş,» demisti Sulugöz.

«Benim isim bu olacak... vaaz vermek. (Mc

*Kinley tekrar gülümsüyordu.) Eğer sence bir malı-
zur yoksa, şimdi kürsüden iniyorum. (Arkadaşının
yüzünü okşadı.) Herşey için teşekkürler, Sulugöz. Sen
bir insansın.»*

*Sonradan, antrenör Sulugöz'ün odasına gel-
mişti. «Bak dostum, neden kendine bir çekidüzen
vermiyorsun? Neden büyümüyorsun? Peri masalı
dünyanda yaşayamazsın; bu, olamaz. Hiç yoktan ye-
re patırtı çıkartıyorsun.»*

«Hiç yoktan yere olduğunu sanmıyorum.»

*«Bak dostum, ben kendim de Güney'den gel-
dim, ama hiçbir zaman peşin hükümlerle suçlandırıl-
madım, bu kelime benim için birşey ifâde etmez. Mc
Kinley bir zenci, ama benim takımımda oynuyor, de-
ğil mi? Ona harbî davrandım, ne demek istediğimi
anlıyorsun. Fakat oğlum, böyle şeyler hergün, her
üniversitede yapılıyor. Bu, bir... durum icâbıdır.»*

«Bu, onu haklı göstermez.»

*«Tanrının bu yeşil dünyâsında herkes, her-
şey haklı olamaz. Rüzgâr estiği zaman rüzgârla eğil-
meliyiz. Senin düşünceni anlamadığımı sanma. Fakat,
bize de fırsat tanı, arkadaş! Bizim görüşümüzü de an-
lamaya çalış. Bölgelerarası bir maçımız var. İlk defâ
olarak Güney'e, Güney'in derinliklerine gidiyoruz ve
o bölgenin en mühim üniversitesi ile karşılaşacağız.
Gerçekten büyük takım. Allahın belâsı bir klûb. Prog-
ramımızdaki en mühim oyun. Stadyumda büyük bir
insan kalabalığı bulunacak. Biz de hâdise istemiyo-
ruz, onlar da istemiyorlar, üstelik içlerinden bûzıla-
rı bir ustalık yarışmasında zencilerle uğraşmaktan hiç
hoşlanmıyor; onun için, senin kadar onlar da haklı.
Evet, McKinley'in burada kalmasına karar verildi.
Ama bunu mesele yapmak neden? Senin kafanda ne-*

ler olup bitiyor? Dur sana birkaç sual sorayım: Sen prensip sâhibi, büyük bir adamsın. Birkaç sual sormaya hakkım var mı?»

«Gayet tabîî, efendim.»

«Onları oynatıp oynatmama hakkımız var, değil mi?»

«Münakaşa götürür bu.»

«Münakaşa götürür mü?... Peki birer birer tetkik edelim. Bir hakkımız var mı? Yâni diyorum ki, buna karşı bir kanun yok... var mı?»

«Hayır, efendim.»

«Pekalâ... McKinley'i götürdüğümüz takdirde... bir hâdise çıkması ihtimâli vardır... yok mudur?»

«Mümkündür.»

«Meselâ bir nümâyîş olduğunu düşün. İnsanların öldürüldüğünü düşün. Şimdi, cevap ver bana, oğlum. Bu, doğru ve haklı olur muydu? Sâdece şu bitli zenciyi burada bırakma vazifemizi yapmadık diye?»

«Vazife kelimesine verdiğiniz mânâ hususunda aynı fikirde değilim.»

«Mânâ verme! Sanki niçin bütün mektep çocukları dâimâ çok heceli kelimeleri seçer? Pekalâ, vazife demek istememiştim. İnsanları öldürmek doğru mu olurdu?»

«Kimse öldürmekten bahsetmedi, efendim.»

«Ben demin ettim... etmedim mi?»

«Üzgünüm efendim, fakat durumu sizin gibi göremiyorum.»

«Keçi inadı, ha? Futbol sahasında şâhânesin, ama fikir müzâkeresinde bit kadar aklın var.»

«Eğer mükemmel formda olan bir atletin, sırf rengi diğerlerinden daha esmer diye, oynaması-

na müsaade edilmeyen bir durum varsa... o zaman bu futbol oyunu hiç oynanmamalıdır.»

«Bir köpoğlu zenci yüzünden mi? Bu, bir iş mevzuudur, evlât. Bu üniversitenin ilerlemesine yardım edecek birşeydir. Yâni sen böyle bir yardım olmasın mı demek istiyorsun?»

«Bir kimseyi ırk, din, dolayısıyla engelleyen şartlar mevcutsa... evet, efendim, o zaman, öyle demek istiyorum.»

«Köklü bir çocuksun. Hakkında söylenenler yalan değil. Gerçekten köklü bir çocuksun.»

«Ben köklü möklü değilim, efendim. Fikirlerimi açıklamamı siz istediniz.»

«Sen de fikirlerini nutuk çekerek açıkladın.»

«Nutuk falan da çekmedim, efendim. Şimdiye kadar bütün söylemiş olduğum, eğer McKinley bu seyahate çıkmazsa, benim de çıkmayacağımdır.»

Antrenör odadaki bayrak ve kupalara bakarak, acı acı başını salladı. «Bir arkadaş olarak konuşuyorum, evlât. Fikrini değiştirmedeğin, hem de sür'atle` değiştirmedeğin takdirde olacakları sana anlatayım: Takımdan, hattâ mektepten bile olabilirsin. Bu da, ufak bir zenci parçası için, çok büyük bir rizikodur. Tekrar düşün bu konuyu, evlât!»

Sulugöz tekrar düşünmüş ve Snecney'de bir içerlerken Olson'un ağır gözlükler arkasındaki gözleri parlamıştı. «Arkadaş, sende yürek var. Kendimden ne kadar nefret ediyorsam, senden de o kadar gurur duyuyorum. Gazeteyi okuyana kadar bekle.» Ve mektep gazetesinin baş sahifesinde sol üç sütuna şimdiye kadar yazdığı en güzel başmakaleyi yazmış, Olson'un makalesi radyo istasyonlarında okunmuş, bir memleket meselesi olmuş, lehte ve aleyhte birçok

başka makaleler yazılmıştı. Antrenör ise, deve tüyü paltosuna sarınıp, pürosunu oynata oynata: «Ne? Zenci âşığı orospu çocuğu, burada işi kalmamıştır, bununla şahsen uğraşacağım, geveze ağızlı soytarı. Kimse sakın peşin hükümlü olduğumu söylemesin, çünkü yok ve sicilim bunu ispat eder. Yahu, bu zenci-yi buraya ben kendim getirip yerleştirdim, adı neydi... McKinley. Onunla kendim, şahsen, uğraştım. Zâten lisedeki antrenörü de benim eski yetiştirme-lerimdendir. Allahın belâsı bir futbol oyuncusu bu zenci çocuk, adı neydi... McKinley. Peşin hükümden söz ederken kayıtlara bakın; yahu, bu çocuğun mektep masrafını ben ödüyorum; ben; bizzat; doğrusu büyük oyuncu...» demişti.

Ve daha sonra, babasının hasta kokan odasında, yatağının kenarına oturduğunda Sulugöz, babasına sormuştu: «Yanlış mı hareket ettim, efendim? Acaba yanlış mı?» Babası da mecalsiz eliyle oğluna dokunarak, «Seninle gurur duyuyorum, evlât, tâ iliklerime kadar gurur duyuyorum. Mektebe burada, Teksas'ta kaydolur ve iftiharla bitirirsin. Ben de bu yataktan kalkar, oraya gelir, avuçlarım patlıyana kadar alkışlarım seni. Orada bulunacağım,» demişti.

Kusursuz ütülenmiş elbisesi ve kolalı gömleği ile hakikaten orada bulunmuş; iki gün sonra da ölmüştü.

Telefon çaldı. Yine Denise idi. «Kimdi, şekerim?,» diye sordu.

«Kızımın arkadaşı.»

«Oh! Bak, ben biraz gecikeceğim. Sekizden biraz sonra, tamam mı?»

«Tabii.»

Telefonu kapattı, masada duran buruşmuş mendilini, Julia'nın ağzını silmiş olduğu mendili gördü. Aldı, kaldırıp baktı, çöp sepetine attı. İçini çekti, elini çenesinde gezdirdi, traş olmaya karar verdi.

Beyaz duvarlı hususî banyosunda ceketini, kravatını, gömleğini, fanilâsını çıkarttı. Göğsüne, sırtına ve kollarının altlarına su çarptı. Başını musluğun altına tutup musluğu sonuna kadar açtı. Havluyu kavrayarak kuvvetle kurulandı. Fanilâsını giydi, saçını taradı, elleriyle bıyıklarını düzeltti. Dikkatle traş oldu ve giyindi.

Çalışma odasına kendisini iyi hissederek girdi. Bir bardak viskivi yudumlayarak içti. Masadaki ışığı yakarak diğerlerini söndürdü. Saat altı otuzdu. Denise'in gecikeceğine memnundu. Zaman bakımından memnundu. Rahat döner koltuğuna oturdu, ayaklarını masaya dayadı.

Dr. Anthony Ruggeri! Direkt olarak onu düşünmüyordu. Etrâfında. sağında, solunda, onu ortaya çıkartan sebeplerdeydi aklı. Zihninden, tâ başlangıçtan bugüne kadar olanları hülâsa etti. Korkunç ve beklenmeyen fevkalâde bir durumdu bu; etrafında daha küçük fevkalâde hâdiseler de ucusuvordu. fakat merkez noktası Ruggeri idi; Ruggeri güçlüğün merkeziydi. Ama birdenbire hücum da edemezdi. Mantığına ve eski hukuk bilgisine davanarak olanları bir daha bastan sona gözden geçirdi. Başı arkaya yaslanmıştı. gözleri yarı kapalıydı...

İKİ

I

Halstad'dan Western Avenue'ye kadar devam eden Chicago'nun Küçük İtalya'sı, Taylor Caddesi boyunca, vahşî bir çocuk başıboş koşarak, daha da vahşileşerek büyüyordu. Annesi hatırladığından beri tekerlekli sandalyede yaşamıştı: Kolay kırılan, içine dönük, siyah saçlı bir kadın. Onaltı yaşındayken onu kaybetmişti. Babası sigortadan aldığı paranın her kuruşunu oğlunun okuması için ayırmıştı. Baba Berio'nun bir pizza dükkânı vardı... Vitrininde dumanı çıkan spagetti kazanlarını karıştıran önlüklü aşçısı olan, sokakla bir hizada bir dükkân. Camları daima buğu ile kaplı bu dükkânın herşeyi, dört uzun tabureli kırınızı bir tezgâh ile, arka tarafta, on iki demir arkalıklı sandalyenin arasına serpiştirilmiş damalı örtülü üç masadan ibâretti. Gıcırdayan cam kapıdan içerinin domates salçası ve baharatla karışık bulutumsu havasına girdiniz mi, dâimâ, terli yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle tezgâhın

arkasındaki Baba Berio ile karşılaşırdınız. Dükkân sabahları saat onda açılır ve gece yarısı, yine Baba Berio tarafından kapatılırdı.

Baba, haftanın yedi günü ve hergün ondört saat yegâne evlâdı, oğlunun okuması için para biriktirerek çalışıyordu... Oğul babasından daha iyi olabilsin, iyi bir tahsilin meyvesini toplayabilsin ve dünyânın iyilikleriyle karşılaşabilsin diye! Yaşlı adamın yumru yumru elleri, filozofça bir gülümsemesi, bakımsız dişleri ve bacaklarında, uzunboylu, vahşî ve güleç oğlunun iyi, akıllı, bilgili ve dünyâ nimetlerinden faydalanır olabilmesi için, tezgâhın arkasında ve masaların arasında günde ondört saatten haftanın yedi günü çalışma sonucu hâsıl olmuş varis ve damarları vardı. Bunun dışındaki saatlerde, Berio Baba eliyle yoğurduğu Ravioli'lerden atıştırır, kendisi için artık geçmiş, fakat Allahın izniyle, oğlunu beklemekte olan tatlı ve güzel hayâtın hayâlini kurardı.

Restoran'ın üstündeki üç eski odada otururlardı. Çoğu kere, kapattıktan ve geç kalmış yemeğini yedikten sonra, burnundan soluyarak yukarı çıkar, oğlunun kapısını açar, ama, odayı caddenin gürültüsünü ve göz kırpan neonları saymazsanız, boş bulurdu. Berio başını sallar, kaşlarını çatar, ellerini oğuşturur ve yorgun argın yatmaya giderdi. Yatakta oğlunun buralardan kendisi için plânlamış olduğu güzel mekteplere gitme zamanının gelmesinin sabırsızlığı içinde, her gece dua ederdi.

Jimmy Berio ender olarak dükkânda bulunurdu. Vaktinin çoğu, lisede, bilârd salonunda, bir müzik dolabının yanında bira içerek, köşedeki şekerçi dükkânının önünden işveli işveli geçen kızlara lâf atarak veya caddeleri dolduran diğer çocuklarla berâber karanlık gençlik komploları kurarak geçerdi. Okuma yazması olmayan kodamanlar (!) adına mektup yazdığı da olurdu. Bazan da, okuma yazması olan kodamanlar (!) tarafından verilen küçük 'vazife'leri yerine getirdi. Veyahut, fahişelere küçük 'yardım'larda bulunur; gizlice daldığı, kendi vaşındakilere yasak olan tavernalarda kalça kıvıran dansözleri seyrederdi.

Ve kendisini tanıyan herkes ondan bahsederken, «Çok uyanık, şu Jimmy denen çocuk, doğrusu çetin ceviz bu. Sen onun için hiç endişe etme,» gibi lâflar ederdi. Entrika hususundaki dehâsına herkes hayrandı: Yaşlı olanlar tesâdüfenmiş gibi, gençler ise kalabalık caddelerde küçük guruplar halinde ve heyecanla ondan akıl öğrenirlerdi. Copların asfaltta akseden akisleri kendilerini ister istemez evlerine doğru sıvışmaya mecbur edene kadar...

Öte beri almak için dükkânlarına uğrayan şişman kadınlar, «Haylazlarla,» diyorlardı, «sizin Jimmy dâimî surette haylazlarla berâber... Jimmy gibi uyanık bir çocuk.» Başlarını sallayarak, «Annenin gitmesi hiç iyi olmadı,» diye ilâve ediyorlardı.

Lise ve Hukuk Fakültesi boyunca masraflarını hep babası ödemişti. Daha sonra, yeni muhitler edinip, iyi yerlerde yaşamaya, iyi kulüplere âzâ olmaya Brett Higgins, Vaughn Outhrie ve Tom Floyd gibi, Milwaukee Avenue geceleri, cadde köşelerinde şiseden içilen biralar, Küçük İtalya gangster çatışmaları, karanlık sokaklarda kurulan karanlık plânlar, yeşil çuha üzerinde asılı tek lâmbalar, hiç konuşmaksızın elden ele devreden paralar, yasaklanmış kapılar, fahişelere temin edilen uyuşturucu maddeler ve sustalı çakılardan hiç haberi olmayan dostlar kazandığı sıralarda da hep babası ödemişti paraları.

Hep baba ödemişti. Stajyerliğe kabul edildiğinde babası beşbin dolar vermiş, North Michigan Avenue'de geniş bir de büro tutmuştu. Ve, kırmızı tezgâh ardında, âniden, içmekte olduğu kahve fincanı üzerine yıkılıp kaldığı sırada, avukat James Berio Florida'da tâtilde bulunuyordu. Florida'nın ılık, mâvi okyanusunda yüzmekte olan James Berio'nun yeri tesbit edilememiş ve eve döndüğünde Baba Berio çoktan ölmüş ve gömülmüştü. Kendisine, öldüğü gece kaç kere Jimmy diye bağırdığını nakletmişlerdi.

Bütün miras yedi bin dolar tutuyordu ve bu Jimmy Berio için büyük bir şok olmuştu. Nedense kırmızı tezgâh ardında bir ömür boyu arttırılan, dolar üze-

rine dolar ilâvesiyle biriktirilen paranın çok daha fazla olacağını sanmıştı ve elle tutulur bir miras ummuştu. Muhitin şişko karılarından Baba Berio'nun ne kadar zengin olduğunu defâlarca duymamış mıydı?

Önceleri derin bir hayâl kırıklığına uğramış, fakat kısa zamanda değişmişti. Kendini böyle kapıp koyvermemelisin, alıbay: gençsin, kuvvetlisin, gözü açıksın ve hayat adanısın; bu meziyetlerden faydalanmalısın! Elindeki parayı hesapladı. Mirasla birlikte belki de on bin doları vardı. Babasının pizza salonunu değiştirerek oraya taşındı. Dar pencereye ve gıcırdayan cam kapıya jaluzi taktırdı. Cama büyük altın harflerle JAMES BERIO — AVUKAT yazdırttı. Altındaki, iri yuvarlak kırmızı renkli mühürün yanına da NOTER diye ilâve ettirdi. İlk önce muhaceret dâvaları ve küçük kontratlarla uğraştı. Ama kısa bir zaman sonra, civar halkı Jimmy Berio'nun yuvaya döndüğünü ve mesleğinin ehli olduğunu öğrendi. Ve yavaş yavaş çocukluk arkadaşları müşteri olmaya, muhaceret dâvâları ve küçük kontratların yerini de bilhassa ağır cezâ dâvâları almaya başladı.

Rüşvet verdi, hile ve binbir dolap çevirdi, fakat zengin olamadı. İçinde, dâimâ gümbürdeyen, bütün diğer arzularına hükmeden, ihtiras dolu bir arzu hattâ manyakça bir istek vardı: gittikçe artan bir servet... Ne şekilde elde edilirse edilsin... başarının pırıltılar saçan delili! İşten anlayan birisiydi ve satın alınabilecek her sözümona resmî memurla âşinâlığı vardı, bitirimler kendisinden hürmetle karışık bir övgüyle bahsederlerdi; ama yıllar geçtiği halde ancak geçimini sağlıyor ve bundan nefret ediyordu. Mesleğinin normal seyri sırasında iyi ve kötü seneler geçirmişti, ama bunlar mânâsız yıllar olmuştu; büyük paraya ulaşamamıştı. Plânlar yaptı, sonra beğenmeyerek bir kenara attı. Vahşi hayaller kurarak yalnız saatler geçirdi; dâimâ düşünüyor, düşünüyordu; hep ileriye, ilerdeki birşeye doğru hazırlanıyordu: sonunda zengin olmalıydı. Işıkları ve hızlı hayâtı seviyordu ve kendi yaşama tarzının buna uyduğuna inanıyordu. ama ışıklar veteri derecede parlak değildi ve hayat daha hızlı —tabii daha da tat-

li— olabilirdi. Daha iyisini istiyordu ve bunu elde edecekti; bu söndürülmesi imkânsız bir ateşti.

Bu bekleyiş içinde, bir kenara ayırdığı on bin dolara birkaç bin daha ilâve etti. Şehrin en iyi semtinde iki odalı mükemmel bir katı, iyi bir otomobili, lüks bir gardrobı vardı ve kendisini bir avukat, bir nüktedan ve bir donjuan olarak tanıyanların hayranlığını kazanmıştı; ama bundan, bütün bunlardan nefret ediyordu; çok, çok daha büyüğünü arzuluyordu. Eski mektep arkadaşları uzaklaşmıştı; daha doğrusu, daha fazla onların muhitinde oyalanamayacağını acı şekilde idrak ederek, onları birer ikişer kendisi terketmişti. Yalnız Tom Floyd kalmıştı.

Ve sonra... Tom Floyd'un burnunun ucunu göremeyecek derecede sarhoş olduğu gece, Tom'u Drive semtindeki Floyd mâlikânesine götürdüğü gece, hizmetçileri uyandırmamak için bir yan kapıdan içeriye girdikleri gece, karanlık antrede Tom'un, kollarında kendinden geçtiği gece; o gece, âniden, bütün bu zaman boyunca neyi beklemekte olduğunu ve bunun korkunc büyüklüğünü anlayıverdi.

Artık avukat olarak işi bitmişti. Herşeyi nasıl elde edebileceğini şimdi biliyordu; ışıklar artık çok ölgün ve çok uzak olmayacaktı; yegâne şaşılacak husus bunun bunca zamandır nasıl olup da gözünden kaçtığı idi. Atıldığı tehlikenin büyüklüğünü biliyordu ve râzıydı; başaramadığı takdirde, herşeye sıfırdan başlanmaya da râzıydı. Kırk dört yaşındaydı. Cesâreti, bilgisi ve nüfuzu vardı. Hazırlıkların dakik ve mükemmel olması gerektiğinin farkındaydı. Ayrıca, kendisini uzun bir süre Tom Floyd'dan ayrı tutması, büyük harekâta başlamadan aradan en az bir yıl geçmesi lâzımdı. Bu bir yılın nasıl geçeceğini bile daha o gece plânlavıvermişti.

Her adımını hesaplayarak, gayet dakik bir şekilde çalıştı. Tom Floyd'u sırtlayıp geniş merdivenlerden yukarıdaki vatak odalarından birine çıktı. Onu yatağına uzattı. elbiselerini çıkartmava başladı.

Tom'u carcabuk sovdu. Pantolon cebinden aldığı mesin anahtarlığı kendi cebine aktardı. Karvoların vanındaki komodine uzanarak Tom'un ufak cen-

fenerini çıkardı. Yatağın kenarına oturup düşündü. Evde kendisi, Tom ve hizmetçilerden başka kimsenin olmadığını biliyordu. Tom'un iki kızkardeşi, kocaları ve âileleri Maine'de idiler. Başka kimse yoktu. Hizmetçilerin sayısı altıydı ve hepsi de alt katta uyuyordu.

Gülümsedi. Hiç gürültü olmayacaktı.

Ayağa kalktı, elfenerinden faydalanarak koridora çıktı. Nereye gittiğini gayet iyi biliyordu: bu katta, uzun koridorun sonunda Tom'un müteveffa babasının çalışma odasına; şimdi, tek evlât Tom'a âit bulunan çalışma odasına! Çelik levhadan sağlam oda kapısını, içerdeki koskoca kasayı ve yedi anahtarı çok iyi tanıyordu. Kasanın şifresini bile biliyordu... Tom açıp kapatırken, neden olduğunu kendisi de bilmeden, ezberlemişti.

Doğruca çalışma odasına gitti; parmak izlerine falan aldırdığı yoktu; eğer bu odadaki parmak izleriyle ilgilenen çıksa bile, bu en aşağı bir yıl sonra olacaktı. Ama yine de, Tom'un anahtarı ile kapıyı açarken anahtarı mendili ile tuttu. Gizli alârm sistemini açtı. Yaşlı adamın altmış yıl önce yaptırmış olduğu bu kale kadar emin odada derhal kasanın yanına gitti ve çok hızlı çalıştı. Kısa bir zaman sonra kapağını açmış ve gözlerden birinde bulduğu yedi büyük anahtarı cebe indirmişti bile. Kasayı ve oda kapısını kapatmaya lûzum hissetmeden acele dışarı çıktı. Aşağı indi ve girerken kullandıkları yan kapıdan sessizce sokağın karanlığına karıştı.

Atıldığı tehlikenin büyüklüğünü biliyordu ve râzıydı.

Arabasını sür'atle Taylor caddesi'ne sürerken düşünceye daldı.

Floyd's adı, Amerikan halkı tarafından çok uzun zamandan beri banka, emniyet, koruma, kasa dâiresi, külçe altın ve kale gibi kelimelerle es mânâda bir isim olarak, değişmez şekilde kabul edilmisti. Firma Tom'un büyükbabası tarafından kurulmuş, ondan babasına, ondan da kendisine geçmişti. Floyd's. Birlesik Devletler'in her büyük sehrinde büroları bulunan, para transferi ile uğrasan dünyânın ikinci büyük teşkilâtı

idi. Chicago bürosu en eskisiydi (firma zâten Chicago'da vücut bulmuştu)... ve insana her şey şaka gibi geliyordu. Bunu düşününce, acı bir şekilde gülümsedi.

Şimdiden görür gibiydi: Sam Blowne kemeri takmış, meşin suratlı, konuşmayan, silâhlı şahısların airâyetli kontrolları altında makbuz toplayıp, maaş dağıtarak şehirde devamlı olarak dolaşan modern zırhlı arabaları gören halk buna inanmayacaktı. Bu eski iki katlı, hapishâne gibi grî, dışarıyla irtibatı kesilmiş, tamâmen yüksek taş duvarlarla çevrili ve bıkkın bir askerî nöbetçi gibi devriye gezen, sâdece bir tane dış bekçisi bulunan tarihî binânın bu kadar derine çatma olabileceğine inanmıyacaklardı. Giriş, ancak kamyonların girip çıkabileceği genişlikte kalın, ağır, demir bir kapıyla son bulan bir rampa idi. Sağ tarafta eski biçim, kampana şeklinde bir zil vardı. Kapının orta üst kısmında da demir parmaklıklı bir sürgülü pencere bulunuyordu. Binânın tepesinde bir canavar düdüğü, kulelerin birinde çalıştırılan olmayan bir makineli tüfek ve bütün gece etrâfa fıldır fıldır mâvi beyaz ışık saçan bir de döner projektör duruyordu.

Hepsi sırf gösteriş için. Niçin kullanılacakları bile unutulmuş şeyler. İfâde ettikleri bir halt bile yoktu... hem de hiçbirisinin...

Mâlikânede bir zamanlar verilmiş hızlı bir parti esnasında gelen telefonu hatırladı. Tom Floyd içtiği fazla şampanyadan alı al moru mordu ve kafası da biraz fazlaca iyi idi. Telefon iş konusundaydı ve bürodan edilmişti. Tom büyük anahtarlardan birisini almak için çalışma odasına gittiğinde Barr da ona refakat etmişti. Sonra bir şampanya şişesi ile iki ince saplı kadeh alarak evden avrılınışlar ve arabayı Jimmy kullanmıştı. Binânın önünde park etmişler, birer tek daha atıp kadehleri yere carpmışlar, sese gelen nöbetçi Tom'u tanıyarak nezâkele selânlamış ve devrivesine devâm etmişti. Sonra Tom şiseden ufacık bir yudum daha alınış ve onu da kadehlerin vanında parçalamıştı. Belirli aralıklarla karanlığı avdınlığa kavuşturan projektörün ışığı altında rampadan demir kapıya yürümüşler. Tom göz kırparak büyük anahtarı kilide sokmuş, kapı der-

hal açılmıştı; arkasında kimse yoktu. Tom kapının tam arkasındaki mâdeni pedalı göstermişti: Bir ayak deyer deymez canavar düdüğünü çalıştırıyordu. Daha içeride, elli metre kadar ilerde küçük bir binâ vardı. Oraya doğru yürümüşler, bir pencereden içeriyi gözetlemişlerdi. İki üniformalı nöbetçi ayakları masada, duymuş oldukları ayak seslerine aldırnış görünmeyerek, konuşuyorlardı. Bu duvarların içinde yürüyen her kimse, içeriye âit birisiydi. Tom kapıyı vurmuş ve nöbetçiler tam Tom'u tanıyarak ayağa fırlarken onlar da aralık kapıdan gülererek içeri girmiş ve yollarına devâm etmişlerdi.

Grî binâda, kasa dâiresine varmak için altı devâsâ kapıdan geçmek gerekiyordu: Giriş kapısı ve beş tâne daha... Tom her defâsında değişik kapının çingırağını çalmış ve her defâsında da içerden birisi kendilerini kabul etmeden önce dikiz penceresinden şöyle bir bakmıştı. Koridordan koridora, odadan odaya geçmişlerdi; herkes işiyle meşguldü. Her odanın duvarlarında silâh depoları mevcuttu ve kasa dâiresinde buna ilâveten bir de nöbetçi duruyordu. Hepsi dahil, yirmi kişi kadar vardı binâda.

Tom'a çok mühim bir imzâ için lûzum duyulmuştu; mesele halledildikten sonra yine birlikte geldikleri yollardan dönerek dışarı çıkmışlardı. Barr kasa dâiresini gayet berrak bir şekilde hatırlıyordu: Masaların üzerinde demetle, yığınla para... kuru para!

Amma dalga hâ, diye düşündü Jimmy Berio, Chicago akşamında Taylor Caddesine doğru araba sürerken. Dışarda sâdece bir tek, içerdeki küçük binâda ayakları masada iki ve kasa dâiresinde de yine bir tek muhâfız, hepsi bu kadar! Odalardaki silâhlar doğrusu çok güzel duruyor, ama bu hiçbir mânâ ifâde etmez; şaşırtıcı bir baskın vukuunda, Allah bilir, kâtip ve veznedarlar onların nasıl kullanılacağını bile beceremezler. Herşeyin güzel, gerçekten güzel ve tesir edici görünüşü var: Yüksek grî duvarlar, projektör, kuledeki maki-neli tüfek... ve böylece... demek ki yüz seneye yakın zamandır bu böyle sürüp gitmişti. Demek ki, kimse meseleyi kökünden halledecek bir hareket için kendinde cesâret bulamamıştı; belki de zırhlı arabalara baskın

yapanlar çıkınıştı, ama hiç kimse bu arabaların geldiği ana üssü ele geçirmeye cesâret edemeinişti. Tom'la birlikte gitmiş oldukları saati hatırladı: On.

Evet iş işte bu sırada, saat tam onda yapılmalıydı!

Arabasını siyah pencereleli bir evin yakınına parketti. Düşünerek bir zaman sessizce oturdu. Ceplerini şişiren anahtarlar Floyd's'un kapılarını açan orijinal anahtarlardı. Bunların birer eşi de Tom Floyd'un banka kasasında ve sigorta şirketinin kasasında mevcuttu. Hiç şüphesiz, müstahdemde de başka yedek anahtarlar olmalıydı. Onun için, cebindekiler kazasız belâsız kasa-ya döndüğü takdirde, ilerde kapıları hangi anahtarların açtığını anlamak imkânsızdı. İlerde! Geleceği düşünerek gülümsedi. Arabadan dışarı çıktı, karanlıkta geleceğe doğru yürüdü.

Sundurmanın sağ tarafındaki dört basamak evin zemin katına iniyordu. Paslanmış bir tabelâ hasta bir kuş gibi rüzgârda gıcırtyla sallanıp duruyordu. Başını carınamaya çalışarak basamaklardan indi. İçerden gelen kaba sesi duyuncaya kadar kapıyı devamlı çalmaktan vazgeçmedi.

«Kim? Kim o?»

«Kapıyı açın!»

«Kim o?»

«İş için. Açın kapıyı.»

Kapı; ayağında çoraplar, eski bir pantolon ve üzerinde de atlet fânılası bulunan çarpık bacaklı kısacık bir adam tarafından açıldı. Yüzünde birkaç haftalık sakal vardı. Ufacık gözleri çerçevesiz, dar gözlüklerin üzerinden merakla bakıyordu. Eliyle saçlarını karıştırdı:

«Evet? Evet? Nedir?»

Berio el fenerini söndürdü: «Krupa sen misin?»

«Evet.»

«Sana göre bir iş var.»

«Kimsin sen?»

«Boşver.»

Krupa, çilingir; mesleğinin en iyisi...

«Nedir, Mister?», dedi Krupa, «Siz kimsiniz? Kim gönderdi? Ne istiyorsunuz?»

«Şimdi gösteririm.»

Berio içeriye adımını atarak kapıyı ardından kapattı. Oda sıcak ve duman doluydu ve ekşimiş yemek kokuyordu. Çatlak lâvabonun üstünde boş iki bira şişesi, odanın ortasında üstü fayans kaplı bir mutfak masası, onun üzerinde de yarısı boşalmış bir bira şişesi, bir bardak ve büyük tablanın kenarına dayalı yanan, bükülmüş bir püro duruyordu. Krupa'yı tanıımıyordu ve Krupa da kendisini tanıımıyordu.

«Nedir?» diye tekrarladı Krupa.

«Dur göstereyim.» Yedi anahtarı muhtelif ceplerine taksim etmişti. Ceplerinden çıkararak teker teker masaya dizdi. «Bunların kopyalarını istiyorum, hem de çok acele.»

«Acele mi? Kimsin sen, ahbap?»

Bir müddet adamın şaşkın şaşkın bakınan gözlerine dikti gözlerini. Sonra, derhal cüzdanını çıkardı, beş tâne onluk ayırarak masaya attı. Krupa bir anahtarı eline aldı, evirdi çevirdi, ufacık gözler tekrar Berio'ya çevrildi.

«Çok mu acele?»

«Evet, öyle.»

«Şimdi geç. Belki varın.»

«Olmaz. Şimdi.»

«Çok geç oldu şimdi.»

«Onlara şimdi ihtiyâcım var, Krupa.»

«Kimsin sen? Kim gönderdi?»

«Burasını boş versen olmaz mı, ha? Anahtar yaptırmak istiyorum, onlara acele ihtiyâcım var. Bunun kanunsuz bir tarafı yok, var mı?»

«Hiçbir tarafı, tabîî, hiçbir kanunsuz tarafı yok. (Siyah saç ve sakalın kapladığı suratında bir gülünseme belirdi.) Tabîî boş veririm. (Bakışları Berio'nun elindeki cüzdana takıldı. Ve orada kaldı.) Çalışmak için çok geç, bir hayli geç oldu.»

Berio'nun parmakları cüzdana girdi ve masada duran elli dolara bir elli dolar daha ilâve etti. Paralar evvelâ adamın avucunda, sonra da bir pantolon

cebinde kaybolurken gülümsemesi iyice artmıştı. «Oturun, saygıdeğer müşteri. Oturun! Ben çalışma odama geçiyorum.» Anahtarları topladı.

«Anahtarlara dikkat et, Krupa!»

«Ne?»

«Üzerlerinde çalışıldığı belli olmasın.»

«Tabii. Biliyorum. Tamâmen kanunî. Krupa'ya mı anlatıyorsunuz? Krupa hepsini bilir. Krupa en iyisidir. Dâhîdir Krupa.»

«Pekalâ, dâhi. Hareket et bakalım!»

Krupa çıktı. Berio odayı adımladı. Bir bardak yıkayarak, masadaki ılınmış biradan birazını içti, bardağı bıraktı. Tekrar adımlanmaya başladı odayı. Bekledi. Dinledi. Yine yürüdü. Bu sırada Krupa gazeteye sarılı bir paketle döndü. «Ne ufacık bir iz, ne de birşey. Mükemmel anahtarlar. Tamâmen kanunî.» Mânâlı mânâlı boğazını temizledi.

«Pekalâ. Güzel.» Berio anahtarları yine ceplerine dağıttı.

«O kadar da değil,» dedi Krupa. «Zamâna ihtiyaçları var. Sertleşmeleri için... Birkaç gün dokunmayın. Sonra, yüzde yüz mükemmel. Krupa dâhîdir.»

«Pekalâ. Güzel.»

Krupa kapıyı kendisi açtı. «Güle güle,» dedi. «İyi günler. Sizi ömrümde görmedim. Herşey tamâmen kanunî.»

Dikkatle merdivenlerden çıktı. Arabaya gelince paketi itina ile yanına yerleştirdi. Düzgün ve ağır ağır, tıpkı cenâze arabasının arkasındaki ilk otomobil gibi büroya sürdü. Eski pizza dükkânının hâlâ gıcırdayan kapısını açtı ve gazete kâğıdına sarılı paketi bürodaki kasanın serinliğine terketti. Ayağa kalktı, ılık gibi ses çıkaran derin bir nefes koyuverdi. Kapı vurulduğunda, yüzündeki teri kuruluyordu. Bir an hareketsiz kaldı. Sonra bir kasaya, bir kapıya baktı ve ceplerindeki anahtarları şingirdatan bir sür'atle kapıya seğirtti. Bir elini cebine sokarak o cepteki büyük anahtarı silâh gibi kavradı, kapıyı açtı. Gece devriyesine çıkmış olan polis memuru Maguire idi.

«Jimmy? Sensin değil mi?»

«Merhaba, Maguire.»

«Dışarda arabayı, içerde de ışığını gördüm, sensindir diye düşündüm, ama biliyorsun ki bir defâ kontrol etmek lâzım.»

«Tabî.»

«Bu geç saatte çalışıyor musun, Jimmy?»

«Ben de kapatmak üzereydim.»

Işıkları söndürdü ve büroyu kilitledi. Polis, arabasına kadar ona refakat etti.

«İyi geceler, Jimmy, evlâdım.»

«İyi geceler, Maguire.»

Arabasını sür'atle karanlık sokaklardan sürdü. Kalbi garip bir öfke ile atıyordu. İşte bitmişti. İlk adım atılmıştı. Gazetelere kıpkırmızı manşetlerle geçerek bütün bir milleti ürkütecek, binlerce radyo spikerinin anonslarıyla da dünyânın her ülkesine yayılacak olan bu dehşetli cürmün ufacık ilk adımı başarıyla atılmıştı.

Ve daha bir senesi vardı.

Arabasını sessizce parkederek yine yan kapıdan girip yukarı kata çıktı. Derhal koridoru geçerek çalışma odasına vardı. Parmak izi kalmaması için bir kere daha mendilini kullandı. Anahtarları güzelce sildi, kasaya yerleştirdi ve kapısını kapattı. Alârm sistemini tekrar çalışır hâle getirdi. Odanın çelik levha kapısını kilitledi. Yatak odasındaki Tom'un yanına döndü; el fenerini mendille sildi komodindeki yerine koydu; karyolanın kenarına ilaştı ve Tom'u sarsmaya başladı... Uyandırıncaya kadar!

«Nasıl, Tom?,» dedi, «nasıl hissediyorsun kendini?»

Tom eliyle alnını oğuşturarak doğrulup oturdu. «Kötü. Hiç iyi değil.»

«Uyumayı seyrederek oturup kaldım burada.»

«Evet, öyle.»

«Ne uyandırdı seni?»

«Bilmiyorum.»

«Fenâ bir rüyâ mu?»

«Binlercesini gördüm. Uyandığırna memnun oldum. Ama iyi hissetmiyorum kendimi, hiç iyi hisset-

miyorum. (Dilini kuruyan dudaklarında gezdirdi.) Ben bir banyoya gideyim... belki..."

Yataktan kalktı, tökezleyerek banyoya doğruldu.

Berio garson için zile bastı.

Tom banyodan döndü. «Kahve. Belki kahvenin faydası olur. (Zile yürüdü.) Onu da uyandırmaya kıyamıyorum, ama.»

«Ben zâten çağırdım, Tom. (Birden Tom'un cebinden almış olduğu ve yerine koyunadığı meşin anahtarlığı hatırladı.) Git tekrar yüzünü yıka; saçlarını da tara ki adamı korkutmayasın.»

«Olur, olur!»

Tom, ikinci defa banyonun yolunu tuttu. Bu arada Berio da anahtarları Tom'un pantolon cebine verleşti. Garson geldi, kahveleri getirdi. Tom ve Berio birlikte kahve sigara içerek o akşamki kız arkadaşlarından falan bahsettiler; sonra Berio esneyerek, ayağa kalktı. «Daha fazla dadılığı bir başka sefere bırakacağım. Şimdi eve gidiyorum. Sence bir mahzuru yok ya?» dedi.

«Hayır... Teşekkürler... Çok teşekkür ederim, Jimmy.»

II

Bir senesi vardı. Ve bu yıl zarfında yapılacak şeyler pek çoktu.

İlk önce Tom'la bozuştı. Onun en son hâruna ek dolaş oldu; sarışının gönlünü kazanırken, Tom'u kaybetti. Centilmence bir münâkaşa esnasında centilmence küfürler savruldu, sonunda Berio Tom'a yumruğunu indiriverdi. Şiddetli ama o kadar da sert vurmamıştı. Tom da kendisine saldırdı, öfkeyle döğüşüler. Kendilerini ancak bir barmenle iki garson ayırabildi. Sonradan Tom, arada bir telefonla aradıysa da, Berio hiç karşılık vermedi. Ve böylece arkadaşlıkları son buldu. Sarışını da kısa bir süre sonra unuttu. Tom'u bir daha hiç görmedi.

Yapılacak çok şey vardı. Başka bir geçmiş yaratmak gerekiyordu. Bürodan sık sık ayrılırdı. Devamlı olarak Los Angeles'e gidip gelirdi. Los Angeles'de tek odalı bir kat tuttu ve aylığı yüz dolardan bir yıllık kontrat yaptı. Derme çatma bir binâdaki büroyu tercih etti ve taşındı; vitrinde şunlar okunuyordu: JAMES BARR, ARTİST AJANI. Doğru yapmıştı. Zâten yanlışsız olması gerekiyordu. Satışı az bir gazetenin orta sayfelerinde bir yerde neşredilen ilânda isminin, kanunen, James Barr'a döndüğü ilân edildi. Artist ajanı James Barr bir banka hesabı açtırdı. Los Angeles'de üç değişik bankada büyük kasalar kiraladı. İlk zamanlar, kasalardan ikisi boştu ve üçüncüsünde de sâdece tasdik edilmiş olan isim değiştirme evrakı duruyordu. Artist ajanı James Barr. Los Angeles'in, doğru, dürüst ve kanunî şekilde çalışan hilesiz bir sâkini idi.

Krupa'nın yaptığı anahtar kopyaları, kendisinin de söylediği gibi, mükemmeldi. Şimdi sıra Chicago'daki işten ayrılmak için bir bahâne uydurmaya kalıyordu. Derken, sıhhatinin iyi olmadığı ve tedâvî için uzağa gitmesi gerektiğine dâir sözler duyuldu. Tedâvî, sihirli kelimeler. Eşyalarının çoğu Los Angeles'deki dâireye taşınmıştı bile. Chicago'daki hukuk bürosunda mühim birşey kalmamış gibiydi. Ne zaman istese kapıyı kilitleyip ayrılabilirdi; ufak meseleler halledilmişti; geri kalan ise asıl meseleydi: kendisine yardım edecekler kimler olacaktı? Kimler, ve kaç tâne? Harekâtın başarılabilmesi için yeterli sayıda adama ihtiyaç vardı, fakat bu sayı mutlak sûrette en az'a indirilmeliydi; mümkün olduğu kadar az suç ortağı olmalıydı. Mühim olan buydu: Kimler ve kaç tâne? Tehlike doğurabilecek en küçük noktalara kadar inerek aylarca düşündü. Beş kişiyle başladı; zamanla ikiye indi. İki. Büyük sürpriz elemanı işte bu olacaktı. Bunun için de bu iki kişinin binadaki vazifelilere bir sürpriz yapmaları gerekiyordu. Bir buna, bir de şans'a ihtiyaç vardı. İki kişi, işin fizikî hususlarını halle yetecekti. İki. Cesâretli adam, hareket için yaratılmış adamlar ve kendisine son derece itimât eden kimseler olmalıydılar. Bu gayet mühimdi. Ona itimat etmeliydiler. Son derece!

Genis müsteri muhitindekileri ve onların arkadaşlarını, hattâ onların da arkadaşlarını dikkatle gözden geçirdi. Zamanının çoğu bu adamları ölçüp biçmekle geçti. Floyd's'a tevcih ettiği baskın için kararlaştırdığı tarihe üç hafta kala, nihaî karara vardı. Nick ve Oliver Ruggeri! Tesâdüfî imiş gibi göstererek bir sene zarfında onlarla birçok defâ konuşmuş ve belli etmeden onları tetkik etmişti. Bu işe giriseceklerinden emindi... Tam düşündüğü gibi giriştiler de...

Chicago'da yetişmiş, yeraltı gangsterleriydiler. Haşın, kötü niyetli ve fazla kurnaz olmayan kişilerdi. Dâimâ bir generale muhtaç iki teğmendiler. Her ikisinin de içerde günd oldurmuşluğu vardı. Ama kendisi onlara muhatap olamayacak kadar üst tabakadandı. Ağabeylerinin dâvâlarını kendi avukatlığı halletmişti; ve hepsi ona saygı duyarlardı. En mühim husus: kendisine inanıyorlardı...

Nicky irmi üç yaşındaydı, Oliver de otuz. Kendisinden sonraki nesil olarak kendi komşu muhitinde yetişmişlerdi. Onları çocukluğundan tanırdı; «Mister Berio!» derlerdi ona. Ana babaları ölmüştü ve üç başka kardeşleri daha vardı. Baba Berio'nun pizza dükkânında yemek yemiş, Jimmy Berio ile aynı şiseden bira içerek sarhoş olmuş ve sonradan da müsteri durumuna geçmiş olan Frank ve Al vardı. Her ikisini de ömürlerinin sonuna kadar hapse tıkmaya yetecek kadar delil vardı elinde. Chicago'dan ayrılmış olan Frank ve Al şimdi San Fransisco'da mesleklerinin birer centilmen ferdi olarak, bir cinâyet şirketinin elebaşılığını yapıyorlardı. Üst katında kumar oynatılan ve kendilerince korunan bir klüb'ün görünüşteki sâhipleri ve mesgul kişileri idiler. Genç kardeşler ise, San Fransisco'daki gibi sâkin bir işe bağlanamayacak kadar vahşî ve sâkinleştirilmeleri imkânsız insanlardı. Bütün bunlardan uzakta ve kanunî işlerle uğraşan bir kardeş daha vardı; doktorluk tahsil eden bir genç; bambaşka bir âlemde, kendisinin hiç tanımadığı birisi!

Sert bakışlı, parlak saçlı, aynı ağırlıkta, siyah gözlü ve beyaz dişli Nick ve Oliver'i birgün dâvet etti. Oturnma odasında viski içip çok az konuşarak bir müd-

det dimdik oturdular. Nihâyet, büyüğü, Oliver, «Pekalâ. Nedir dalga bakalım, Avukat bey?» diye sordu.

«Dalga mı dedin, Oliver?»

«Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Neden geldik buraya, Mister Berio?»

Ve onlara açtı meseleyi. Teferruata girmeden, ana hatları ile anlattı. «Bir milyon dolar,» dedi. «Belki daha da fazla. Üç bölünecek.»

Oliver, «Kim düşündü bunu?» dedi.

«Ben düşündüm.»

«Yer gözden geçirildi mi?»

«Gayet tabî.»

«Kimin tarafından?»

«Benim.»

«İki kişi kıvrabilir mi?»

«Tamâmiyle.»

«Çocuk oyuncağına benziyor.»

«Büyük olan, her hayal gücü isteyen birinci sınıf iş bir çocuk oyuncağı gibi görünür... amatörler.»

«Şimdi, bakın Mister Berio...»

«Hiç de çocuk oyuncağı değil .Gerçek, büyük ve tatbik edilebilir birşey.»

İçkilerini içerek sessizce oturdular.

Biraz açıklama daha yaptı. «Herşeyi tamâmen gözden geçirdim. Üç hafta sonra. İş bitirdikten sonra, buraya döneceksiniz. Herşeyi —para, silâhlar, bavullar, herşeyi— burada bırakacaksınız.»

«Ne zamana kadar?»

«Bölüşünceye kadar.»

«Peki, o ne zaman?»

«Sonra, çok daha sonra. Gürültüler tamâmen ortadan kalktıktan sonra.»

«Ne kadar zarnan, Mister Berio?»

«İşler iyi giderse, buraya getireceksiniz. Sonra tekrar normal hayat şartlarınıza döneceksiniz. (Bile bile, mahkeme salonlarını dolduran o ağdalı belâgat sanatını kullanıyordu.) Ekseriyetle, mühim bir harekât-tan sonra, işi beceren kimse teşebbüsünün başarısıyla sarhoş olur ki bu da bir numaralı hatâdır. Bir avukat olarak konuşuyorum.»

«Bilmemiz gerekir, Avukat bey,» dedi Nick.
«Ama ne kadar bekleyeceğiz? Ne biçim iş bu?»

«Bir ay. Günü gününe bir ay. O gün Los Angeles'de herbiriniz şehrin başka muhitindeki bir otelde bulunacaksınız. Ben sizinle temâsa geçeceğim ve bölüşmeyi yapacağız. Size ancak ana hatlarıyla anlattım. Düşünün, eğer beğeniyorsanız, işe başladık demektir.»

«Bir ay mı?» dedi Nick.

«Parayı bir ay sizde mi bırakacağız?» diye sordu Oliver.

«Bana itimâd etmiyor musunuz, centilmenler?»

«Tabii, Mister Berio, ama...»

«Bakın,» dedi. Mahkenin salonu edâsı kaybolmuştu. «Bu o sizin iki paralık soygunlarınızdan değil. Sizi birinci tabakaya yükseltecek bir şans tanıyorum. Bir seneden fazla vaktimi harcadım bu iş için. Bir yıl, içkiii kafayla hayal kurmak değil bu. Eğer becereniyeceğiniz bir işse, unutul gitsin. Ben, Berio'yum. Hatırlıyorsunuz, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«İlk defâ böyle bir işe karışıyorum; aynı zamanda da sonuncusuna: Çünkü ilk ve son olacak kadar büyük. Bu iş yapılacaktır, aynen benim hazırladığımı şekilde. Ve bu da havayı bir hayli ısıtacaktır; onun için, sıcaklık kalkmadan paranın kuruşuna bile dokunmak yok. Bunda beğenmediğiniz taraf nedir?»

«Şey, efendim...»

«Şu bir ay için mi endişe ediyorsunuz? (Yanlarına gitti, ceketlerine birer fiske attı. Her ikisinde de tabanca vardı.) Sizler silâhla oynayan insanlarsınız. Eğer kalleslik yaparsam, öldürürsünüz beni. Peki, nesini beğenmiyorsunuz?»

Kardeşler birbirlerini kaçamak nazarlarla süzdüler.

«Üstelik, parayı alıp tüyersem, kendi isminizi vermeden telefonla polise ihbar edersiniz. Ve arkamâ sizinle berâber polisler de düşmüş olur. Bundan hoşlanacağımı da her halde düşünemezsiniz.»

«Biz kimseyi polise bildiririz.»

«Ama bir kalleslik yaparsam, siz de buna tamâmen hak kazanmış olursunuz.»

«Siz bize kalleslik yapınız, Mister Berio.»
«Tabii yapmam. Kardeşleriniz şimdi büyük adam oldu, gerçek Frisco bitirimleri. Ve onlar bana itimât ediyorlar.»

«Bunu siz söylemeden de biliyoruz, Mister Berio.»

«Onlar hakkında bildiklerimi açıkladığım takdirde, hayatlarının sonuna kadar içerden çıkamazlar. Onlar bu hususta endişe ediyorlar mı?»

«Hayır.»

«O halde ne demeye siz endişeye kapılıyorsunuz?»

«Şey... Sâdece...»

«Çok ustaca hazırlandığı için mi? Yoksa, en ince noktasına kadar düşünmüş olduğum için mi? (Kardeşlerden uzaklaştı.) Çok büyük bir iş bu ve ona uygun olarak yürütülmeli. Bir milyon dolardan fazla para. Ya dediklerimi harfiyen kabul edersiniz, yahut da bu işte yoksunuz. Anlaşıldı mı? (Dostâne şekilde gülümsedi.) Belki de iş bittikten sonra tamâmen kanunlara bağlı kalırsınız, fenâ mı?»

«Nasıl yâni?»

«Kanunla bir daha işiniz olmaz. Söyleyin bakalım şimdi, var mısınız bu işte?»

«Ama, Mister Berio...»

«Aması maması yok. Varsınız. Tıpkı benim istediğim gibi, benim elektronik beyinliğim altında. Yoksa yok musunuz?»

«Varım,» dedi Nick. «Ben mi? Ben varım.»

«Ben de,» dedi Oliver.

«Güzeel! Çok güzel! Bir an için sizi anlayamadığımı sandım. Özür dilerim. (Tekrar kardeşlerin yanına geldi, ceketlerini açtı, tabancalarını alarak kahve masasının üzerine bıraktı.) Bunlar burada kalacak. Başınızın derde girmesini istemem. Üç hafta için dünyanın en uslu çocukları olacaksınız.»

«Pekalâ, mâdenîki elektronik beyin sizsiniz.»

«Güzeel! Bir hayli konuşma ve bir hayli prova yapacağız.»

«Neredâ?»

«Çoğunlukla burada. Yarın akşam gelirsiniz ve birlikte şehre ineriz.»

«Patron sizsiniz.»

Onları mutfağa götürdü. «Bu yoldan gelip gidersiniz. Devamlı ziyâretçi olacağınıza göre, kapıcıyla âşinâlık peyda etmenizi istemiyorum. Bu arka merdivenden inin, sokağın köşesinde olursunuz.»

«Oldu.»

«O halde, dokuzda. Yarın akşam.»

«Oldu.»

«Ağır olun, arna.»

«Oldu.»

Yirmi akşam hep dokuzda geldiler. Birlikte her noktayı gözden geçirdiler. Floyd's'a gidip harekât sahasını gözden geçirdiler. Az ilerdeki bir binâda yüksekçe bir büro tutup günlerce dürbünle gözetlediler. En ufak teferruatı bile görüşerek uzun geceler geçirdiler. Çocuklar, girişilen riziko ve kazanılacak olanlar karşısında tesire kapılmışlardı. Sonuna kadar devâma râzıydılar.

Soygun akşamı kullanılacak otomobil plâkalarını da Berio kendisi elde etti.

Artık dönüş yolu kalmamıştı ve tercih hakkı da yoktu. Ya zengin bir adam, yahut da bir kaçak olacaktı; mesele bu kadar basitti. Suç ortaklarının karakter yapılarını gayet iyi biliyordu. İşler ters gidip de polis bir kere Ruggeri kârdşleri ele geçirdi mi, cezâlarını mümkün olduğu kadar azaltmaya çalışarak nasıl pazarlığa başlayacaklarından ve pazârlık konusunun da kendisi, Jimmy Berio olacağından emindi. Artık Chicago bitmişti. Mesleğinden, dâiresinden ve arabasından kurtuldu. Hic bir borc veya bağlantısı voku. İstedığı gibi hareket etmekte hürdü. Chicago artık hayâtının kapanmış bir kısmı idi...

En ince noktalar gözönünde tutulmuş ve görülmüştü. Notlar ve semalar çıkartılmıştı. Müstahdem ve idârecilerin geliş gidis zamanlarını biliyorlardı. Zırhlı kamyonların kacta gittiği öğrenilmişti. Kendilerini yedi tâne kapıya götürecek yolun her adımını ezberlemişlerdi. Önceden düşünülmemiş bir aksaklık vukuunda ateş

ederek kaçabilmek için yedek şarjörler taşıyacaktı. Berio Pittsburg, New York, Cleveland ve Cincinnati'ye kısa uçak yolculukları yaparak dört büyük bavul aldı. Yine aynı şehirlerden yapışkan bant, tel, ipek eldiven, keten ayakkabı ve baştangeçme karnaval maskeleri getirdi.

Ve böylece, en sonunda, vakit gelip çattı!

Yağmur yağacağını belli eder bir kokusu olan yıldızsız bir gecede Nick ve Oliver Ruggeri kadehlerini son defâ tokuşturdular ve masaya bıraktılar. Kılıflarındaki tabancaları şöyle bir kontrol ettiler, dört boş bavulu ellerine aldılar, dönüp Jimmy Berio'ya bir kere daha gülümsediler ve mutfağın yangın merdivenine açılan kapıdan çıkıp gittiler...

Gazeteler herşeyi mükemmel denecek şekilde aksettirdiler. Bâzı ufak hususlarda değişik tahmin yürütmeleler vardı ama nakledilen hikâyeler ve şaşkın suratlar olanları hakikate uygun olarak anlatıyordu. Semalar da harekâtı hemen hemen hatâsız gösteriyordu. Chicgo'daki Floyds binâsının yüksek duvarları dışında devrive gezen nöbetçi arkadan vurularak bayıltılmış, döner projektörün ışığının gelmeyeceği bir yere alınmış, gözlerine ve ağzına bantlar yapıştırılmış, elleri ayakları da ince tellerle bağlanmıştı. Bir otomobilin arka koltuğuna yatırılıp üzerine battaniye örtülmüş. soygundan sonra kafasına bir daha vurulmuş ve polis tarafından suç mahallinden birkaç blôk ötede boş bir arsada bulunmuştu.

Soygunda kaç kişinin ver aldığından hiç kimse tam olarak emin değildi. Polis, herkesce bilinen bu iki kısıden başka suç ortaklarının mevcut olması gerektiği fikrindeydi. İceriye ön kapıdan girilmişti. Ya berâberlerinde getirdikleri anahtarları kullanmışlar, yahut da icerden vardım görmüşlerdi.

Girisin elli metre kadar ilerisindeki binâde bulunan iki nöbetçi silâhlı havdutların sürpriz hücumuna mâruz kalmışlardı. Onların anlattığına göre, soyguncular keten ayakkabı ve portakal rengi siyah karışımı

karnaval maskeleri giymişlerdi. Silâhları alınan bu iki nöbetçi de aynen birincisi gibi bağlanmışlardı.

Haydutlar sür'atli ve bilgili bir şekilde çalışmıştı: Dört bavulu dört kapıya taşımış, anahtarları ile kapıları açmış (veya, kapılar içerden açılmış), her cadda bulunanları aynı şekilde saf dışı bırakmış, sonra bavulu alarak kasa dâiresine gelmişlerdi. En dış giriş hariç, tam altı kapıdan geçmişlerdi. Kasa dâiresindeki bir adam, bir hareketi yanlış anlaşıldığından dolayı sağ kolundan vurulmuştu. Kendisi, Michael Enak, hâdiseyi söyle anlatıyordu. «Ben sâdece bir muhasebeciyim. Karım ve dört çocuğum var. Bu korkunc maskeleri falan görünce ödüm koptu. Ufak bir sıyrıkla atlattığımdan dolayı Tanrıya minnettarım. Hayâtımın en heyecan veren anlarıydı.»

Polis bütün bunların kırk dakikalık bir zaman zarfında cereyân ettiğini sanıyordu. Soygun bittikten beş dakika sonra dört kamyonluk bir konvoyun gelmiş cıması haydutların ne kadar şanslı olduğunu gösteriyordu. Floyd's'un bütün müstahdemi sıkı sorgu altında tutuluyordu. Sovgundan, modern çağların en büyük para vurgunu olarak bahsediliyordu. Yapılan tahminler bir milyon dolarla bir buçuk milyon arasında değişiyordu.

Gerçek rakkam, bir milyon ikiyüz bin dört yüz dolardı...

III

Ayrıldıktan bir saat sonra döndüler. Dört ağır bavulu vukarı taşıdılar ve mutfak kapısını tıkırdattılar. Terlemişlerdi. Gülümsüyor ve sinirleri şakalar yapıyorlardı. Keten ayakkabıları çıkararak esas ayakkabılarını giverlerken Berio içkileri doldurdu. Karnaval maskelerini ve anahtarları yere attılar. İnek eldivenleri sıyırdılar. Silâh kılıflarını taşıyan kemerleri çözdüler.

Berio, «Araba nerede?», dedi.

«Olması gereken yerde. Binanın öbür köşesinde.»

«Defedin gitsin.»

«Kim?», dedi Nick.

«Siz. Giyin eldivenlerinizi... Plâkaları getirmeyi unutmayın.»

«Olur.»

«Sâhi, nasıl gitti?»

«Tıkır tıkır: Saat gibi.»

O gece sabaha kadar ve ertesi gün paraları sayarak istif ettiler. Sonra, bu iş de bitti. Uyudular, kadınlarını doyurdular, sonra herşeyi tekrar gözden geçirdiler. «Bir kuruş yok», dedi Berio. «Santimine dokunmak yok. Şimdi siz normal yaşamınıza dönün. Silâhlarınız da dahil herşey burada kalacak. İş iyi becerdiniz. Hem de çok iyi. Geri kalan şimdi bana düşüyor. Ağzlarınızı kapalı, ellerinizi dertten uzak tutun. En mühimmi ağzların kapalı tutulmasıdır. Ne konuşma, ne dedi-kodu, ne gevezelik —hiçbir şey. Ne arkadaşlara, ne akrabalara— hiçkimseye! Kendinizden başka kimse bu işle alâkalı olduğunuzu bilmemeli. Siz bunları yaparsanız, gerisini ben hallederim. Yaptığım plândan ayrılmamalıyız.»

«Bir ay», dedi Nick.

«Günü gününe. Bu fazlalıkları defedip, parayı da buradan çıkaracağım. Bütün bu işleri halletmek bana düşüyor, siz sâdece ağzlarınızı kapalı tutacaksınız. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Bundan tam bir ay sonra, sizinle temâsa geçeceğim. Los Angeles'de. Sen», diye işaret etti Oliver'e, «Nerede olacaksın?»

«Hotel National'da.»

«Doğru.» Nick'e döndü. «Sen?»

«The Langley oteli.»

«Tamam... O tarihte bütün gün odalarınızdan ayrılmayın. Ben telefon ederim. O zamana kadar mesele hayli soğur. Los Angeles'de bölüşürüz, herkes kendi voluna gider. Eğer ağzınızı acmazsanız, ömrünüzün sonuna kadar yetecek paraya kavuşacaksınız. İşin en güc

tarafını hallettik, bundan sonra başımıza gelebilecekler ancak düşüncesizce hareketten doğacaktır... Nasıl da konuşuyoruz, değil mi, çocuklar?»

«Çok fiyakalı.»

«Soracağınız herhangi bir سوال, falan?»

«Yok.»

«Pekalâ. Şimdi dışarı. Ağızlar kapalı, eller temiz. Bir ay sandığınız kadar uzun değildir.»

«Allahaismarladık, Mister Berio. Ve... dikkatli olun.»

«Siz Berio'yu merâk etmeyin.»

Olmuştu. Başarılmıştı. İlk adım tamamdı; gerisi ise acı ve karanlıktı; ama onlara hiç acıımıyordu; birer eşyâ, bir plânın gerektirdiği yaratıklar, kendi zihninin mahsûlleri idi onlar. Bir gaye için yaratılmış, o gayeye hizmet ettikten sonra süprüntü gibi fırlatılıp atılan şeyler. Maske, eldiven, anahtar ve keten ayakkabıların da işleri bitmişti; fakat tabancalar ve branda para torbaları kalmalıydı, çünkü onların isi henüz bitmemişti. Michael Enak isimli adamın vuruluşu tesâdüfî, plân dışıydı, ama bunun da bir faydası olacaktı.

Los Angeles'e yaptığı uçak yolculuklarında aynı bavulları kullandı ve paraları iki seyahatte taşıdı. Silâhları ve branda torbalardan birkaçını alakoydu. Yedi anahtar Catalina Adası civarında Pasifik Okyanusunu boyladı. Geri kalan branda torbalar da icleri taş dolu olarak onları tâkibetti. Keten ayakkabı, eldiven ve maskeler de söminede yakıldı, geride tahkiki imkânsız küller kaldı.

Chicago'daki dâiresinde, her suale cevap vermeye hazır bir halde uzun zaman bekledi. Kimse görünmedi. Tom Floyd'u son görüşünden sonra bir seneden fazla zaman geçmişti. Zâten polis, eskiler bir yana, Tom'un şimdiki şahsî dostlarıyla bile ilgilenmiyordu. Bütün tahkikat Flovds'un gelmiş geçmiş müstahdemi üzerinde yürütölmekteydi. Bu iş için yüzden fazla dedektif çalıştırılıyordu.

Ama tahkikat asla Berio'va ulaşamadı.

İçerdeki yardımcı suç ortağı veya ortaklarının

açığa çıkarılması gerekçesiyle tahkikat Floyd's müstahdemi üzerine teksif edilmişti. Binânın iç tertibatını ve çalışma şeklini bilenler üzerinde duruldu, bilhassa anahtarları kullanan veya haberi olanlar üzerinde. Sigorta şirketindeki anahtarlar kontrol edildi ve muhafızları sorguya çekildi.

Sonunda hiçbir ipucu bulunmadı. Dosyalar kabardı, ama faydasız. Sigorta şirketi büyük bir mükâfat vâdetti. Polis de yeraltı kabadayılarını yakalayıp sıkı bir sorguya çekmek, böylece aralarında dolaşan söylentileri öğrenmekten başka çâre göremedi. Sonunda muhbirlerden gelmesi muhtemel ihbarları beklemeye başladı.

Berio'yu kimse ziyârete gelmedi. Raporlar ve bildiriler arasında Berio adı hiç geçmedi. Tom Floyd netice alınabilmesi için polisle yorulmak bilmeden işbirliği yapıyor, her sorulana elinden geldiği kadar cevaplar veriyordu. Ama hiçbir şahsî dostunun adından bahsetmemiştir. Çünkü hiçbirisinin bu hâdiseye en ufak bir alâkası olamazdı, olmasına imkân yoktu.

Hiç kimse gelmedi!

Ve üç hafta sonra, Jimmy Berio, artık kimse-
nin gelmeyeceğini anladı. Bir hafta daha geçtikten sonra zâten isminin ortaya çıkmasına imkân olmayacaktı. çünkü mesele o zaman çözülecekti. Polis nasıl olduğunu değil ama, kim olduklarını öğrenecekti. Pek tatmin edici olmasa bile bununla yetinmeye çalışacaklardı. Araştırma bundan sonra paraların nerede olduğu hususuna yönelecekti. Meselenin yarı yarıya halli, halkı da biraz yatıştırıracaktı. Ama para asla ele geçirilemeyecek ve metod da öğrenilemeyecekti. Dünyâda hiç kimse parmağıyla Jimmy Berio'yu göstererek gizlice ismini fısıldayamayacaktı.

IV

Nick ve Oliver ile buluşmak için tespit edilen günden iki gün önce dönüş bileti cebinde olduğu halde Inglewood hava meydanına vardı. Bir taksi onu Los Angeles'deki dâiresine götürdü. Elbiselerini değiştirdi, ken-

aisini James Barr olarak gösteren hüviyet cüzdanını aldı, yemeğini yedi, şehirdeki bir otomobil acentasından bir araba kiraladı. Santa Monica'ya doğru gitti ve parketti. Sıcak ve sisli bir gündü. Gömleğinin üst düğmesini açtı, kravatını gevşetti. Aradığını bulması saatler sürdü, ama bulduğu zaman tıpkı bir rüyadaki gibi mükemmel olduğunu gördü. Nihâyet bir hafif rüzgâr başladı. Yüzündeki teri mendiliyle silerken i; çamaşırının ıslak ıslak vücuduna yapıştığını hissetti.

Yıkılmaya yüz tutmuş, harab ve terkedilmiş bir sayfiye eviydi. Denizden iki yüz metre içerde, kumlu meyil üzerinde tek başına duruyordu. Ama caddeden ayrılıp, denizi tâkiben dümdüz kumsalda birkaç mil yürümüş ve ancak o zaman bulabilmişti burasını. Veranda merdivenleri ayaklarının altında gıcırdadı. Tahtalar yıllanmış, güneşten kavrulmuş ve kıvrılıp bükülmüştü. Görünürde başka hiç ev yoktu. Arka tarafa gitti. O istikamet de bomboştu.

İçeri girmeden önce, sağ tarafa doğru yarım mil kadar yürüdü ve yegâne evin, satılık ilânını taşıyan külüstür bir kulübe olduğunu gördü. Geri döndü ve verandanın basamaklarına oturdu, bir sigara yaktı. Öbür istikameti kontrola hiç lüzum yoktu, kendisi zâten o taraftan gelmişti. Ayağa kalkarak bu defâ doğuya, iç taraflara doğru birkaç mil yürüdü ve o tarafın da gayet emin olduğunu anladı.

Mendilini ıslak boynuna sararak geri döndü. Tatmin olmuştu. Çabucak harekete geçti. Yassı bir taşla bir pencerenin üst camını kırdı, elini dikkatle içeri sokup mandalını açtı, pencereyi kaldırdı, içeri girdi.

Dört oda vardı: Bir güneşlenme odası, bir oturma odası, bir yatak odası ve bir de mutfak. Mobilyaların üzerine atılmış beyaz çarşafklar bir parmak tozla kaplanmıştı. Sağı solu daha fazla kontrol edemeyecek kadar yorulmuştu. Zaten öğreneceği kadarını öğrenmişti. Mutfığa gitti. Arka bahçeye açılan mutfak kapısını açtı, arkasından çekerek iki tahta basamaktan küçük avluya indi. Döndü baktı: Kapı kapalı gibi duruyordu, ama bir dokunusta açılabilirdi. Sonra içeri girdi, pencereyi ve panjuru kapattı.

Otomobiline döndüğünde ayakları su içinde kalmıştı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak çoraplarını ters çevirdi ve tekrar giydi. Motoru çalıştırarak, Los Angeles'i bu mintakaya bağlayan daha müsait bir yol aradı. Ve buldu. Artık, en emin şekilde sayfiye evine nasıl gideceğini biliyordu. Yolu bir daha gözden geçirerek Los Angeles'e döndü.

Uzun, sıcak bir banyo yaptı, ayaklarını dinlendirdi ve akşam yemeğine boş vererek yattı. Rûyâ bile görmeksizin ondört saat deliksiz uyudu. Odasına dolan parlak güneş ışıklarına gözlerini açtığı zaman karnı iyice acıkmıştı. Banyo yaptı ve traş oldu, spor pantolon ve spor gömlek giyerek bir lokantaya gidip mükellef bir kahvaltı etti. Ertesi gün sebep olacağı hâdiseleri hatırına bir defâ olsun getirmede bile. Kahvaltıdan sonra bankalardaki kasalarını ziyâret etti, telefonla büroyu aradı ve daha, itinâlı bir tetkik için Santa Monica'daki sayfiye evine bir kere daha uzandı.

Evin arkasındaki tepeciğe yakın bir yerde parketti, kum ve çalılar arasından evin arka tarafına yaklaştı, kilitsiz mutfak kapısından içeri girdi. Mutfakta, bir mutfakta olması gereken herşey mevcuttu. Buz dolabının fişi sallanıyordu; onu duvardaki prize soktu, bir şey olmadı. Elektrik düğmesini denedi: evin elektriği kesilmişti. Oturma odasına girdi: alelâde, fakat kullanışlı eşyalardı. Yatak odasındaki çekmecelerde, ter lekesiyle sararmış bir gömlekle, biri kadın, diğeri de erkek mayosundan başka birşey yoktu. Evin kime âit olduğuna dâir hiç bir iz yoktu. Zâten farketmezdi. Sıcak ve havasız sayfiye evinde bir saat daha kaldıktan sonra şehre döndü.

O akşam bir sinemaya, daha sonra da bir dancing hol'a gitti. Uzun boylu, Meksikalı bir kızla samimiyetle dans etti; birer icki içtiler ve onu evine bıraktı. Pekalâ da yapabileceğini bildiği halde, kızı öpmeye teşebbüs etmedi. Dâiresine döndü ve doğruca yatağa girdi.

Sabahlevin saat dokuzda hazırda.

Kovlu bir elbise giyip, kravatını dikkatle bağladı. Bankaya gittiğinde hiç de dikkati çekmeyen normal büyüklükte bir evrak cantası taşıyordu. İmzâ ata-

arak kiraladığı kasaya indi ve orada yalnızken, üç branda torbayla iki tabancayı bu çantaya yerleştirdi. Binâdan gün ışığına çıktı, arabasına bindi, çantayı dikkatle yanına yerleştirdi ve Santa Monica'ya sürdü. Sayfiye evinde her iki silâhı da birer kere denedi, bir tânesini bir dolabın gözüne koyarak üzerine branda torbaları örttü. Diğerini de buz dolabına koydu. Evrak çantası, içi kum dolu olarak okyanusu boyladı. Arabaya dönerek oturup dinlendi. Sonra geri döndü. Hotel National'ın önünde park ettiğinde öğle olmuştu.

İki katlı, köhne binânın merdivenlerinden çıkarken, bir şezlonga uzanmış güneşlenen Oliver Ruggeri'yi gördü. Ona görünmeden antredeki umumî telefona döndü. Langley Oteli'ni aradı. «Mister Ruggeri,» dedi, «Nicholas Ruggeri.»

«Bir sâniye, lûtfen.»

Bir vızıltı oldu ve Nick'in sesi duyuldu: «Alô!»

«Nick?»

«Tabii, ben Nick'im.»

«Ben baban.»

«Merhaba. Çok dakiksiniz. Nasılsınız, baba?»

«Gayet iyi, Nick.»

«Herşey yolunda ya?»

«Mükemmel. Bugün hallediyoruz.»

«Güzel.»

«Olduğun yerden ayrılma. Ben ararım.»

«Güzel.»

«Hosça kal Nick.»

«Güle güle, baba.»

Nick'in Oliver'i telefonda aramasına meydan vermemeliydi. Cabucak, Oliver'in başına dikildi. Oliver gözlerini kırpıştırarak yerinden doğruldu, «Şey...»

«Merhaba Oliver.»

«Tanıştığımıza... şey, karşılaştığımıza memnuncldunı.»

«Yürü bakalım, evlât.»

«Nereye?»

«Yola koyulmalıyız.»

«Şimdi mi?»

«Arabam dışarda.»

Oliver elbisesine baktı. «Böyle mi?»

«Acelelerimiz var. Nick bizle buluşmak için yolda.»

«İyi ama... bu kıyâfetle gidilir mi?»

«Bütün yapacağın değerli bir valiz taşımak olacak. Bir valizi taşımak için de resmî giyinmek gerekmez, herhalde. Hele böyle bir valizi.»

Oliver sırtıttı, «Güzel lâflar, gerçekten tatlı, güzel, mûsikî gibi lâflar.»

Arabada, «Benim için endişe ettin mi?» dedi

«Hayır, efendim.»

«Sizi arayacağımdan şüphe ettin mi?»

«Asla Mister Berio. Sizin dediğiniz gibi, neye yarardı? (Sonra ilâve etti,) Zâten her üçümüze de yetecek kadar var. Arkadaş, düşündükçe heyecanlanıyorum: amma büyük işti, ha! Ve herşeyi de siz hazırlamıştınız.»

«Teşekkürler! (Santa Monica'ya o müsait yoldan gittiler.) Nick talimâtını aldı,» dedi Berio. «Muhtemelen biz oraya ondan evvel varırız; ama bekleriz. Benim sayfiye evimde bekliyecek bizi. Üçümüz bir arada, birlikte bölüşürüz paraları. Sonra her ikinizi de şehre götürürüm... Parayı nereye harcayacağınızı kararlaştırdınız mı?»

«Tabii.»

«Ve ağır olmanıza dâir size söylemiş olduklarını da unutmayın. Hâdise yok.»

«Üzülmeysin siz, Mister Berio. Nerede bu sayfiye evi?»

«Santa Monica'da.»

«Nick taksiyle mi gelecek oraya?»

«Dediğine göre öyle (Önünde uzayan kızgın yola bakarak gülümsedi. Konuşmanın tehlikeli noktalara temas etmesinden hoşlanmıyordu. Lâfı değiştirdi.) Sizlerin bana bu kadar güvenmeniz doğrusu koltuklarımı kabarttı. Acaba durum değişik olsaydı, benim reaksiyonum ne olurdu?»

«Bizimkinin aynı.»

«Öyle mi dersin?»

«Tabii, baba. Bakın, sizin için değil, ama kendi hesâbımıza konuşuyorum: hesâbı hiç de zor değil.

Evveiâ, başında da bahsettiğimiz gibi, siz inanılması gereken birisiniz. Kardeşlerimizi uzun zamandır tanıyor-sunuz ve dediğiniz gibi, onları hayat boyu içeri tıkma-ya yetecek şeyler biliyorsunuz. Ama kimseye bahsetme-diniz, ettiniz mi? Onlara hiç bir zaman şantaj falan yap-madınız.»

«Doğru.»

«İkincisi, ne kaybedebilirdik? Daha başından beri bu iş size âitti. Bizim için ise verilmiş bir vazife idi. Biz işi bitirdik; siz de diyelim ki bize sırt çevirdiniz. Ne olur sanki? Dünyânın sonu değil ya. Tekrar başladığımız yere dönmüş olurduk. Bizim meslekte olur böyle şeyler. Doğru değil mi?»

«Umarını ki doğrudur.»

«Ve, eğer paranın tamâmına el koynak isteye-rek bizi ekseydiniz, nasıl olsa birgün sizi bulurduk. Ne gemek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Bütün bun-ları gözden geçirdik, Mister Berio, geçirmediğim sanma-yın. Eğer vurgun sırasında yakalansaydık... Bakın bu-na karşı birşey yapamazdık. Ama herşey yolunda gi-dip başarsaydık ve siz bize oyun oynasaydınız, ne kay-betmiş olurduk? Yâni, bütün herşeye rağmen, ne kay-bımız olacaktı? Yine evvelce bulunduğumuz yere dön-müş olacaktık. Fakat eğer siz tanıdığımızı sandığımız kimse çıkarsanız, kazancımıza bakın. Zihnimizden ne-ler geçmiş, gördünüz mü, Mister Berio? Sizin de zihni-nizden aynen bunlar geçmiştir.»

«Evet, belki de haklısın.»

«Haklı olduğumu biliyorum. İşte buradasınız, ve bu da haklı olduğumu gösterir. Eğer kırı kırarak olsaydınız, şimdiye kadar çoktan kırardınız. Ganimet bir uzun ay boyunca sizde kaldı. Onun için şimdiye ka-dar çoktan yapardınız yapacağınızı. Ama bugün omu-zuma dokunduğunuz zaman doğru düşünmüş olduğumuzu anladım. Görüyorsunuz ya?»

Yolun sonuna geldiler. Berio arabayı kumluk sahaya park etti. Tepeyi aşarak sayfiye evine ilerledi-ler. «Sizin mi?» diye sordu Oliver.

«Evet.»

«Gerçekten güzel.»

«Teşekkürler.»

«Paralar orada mı?»

«Evet.»

«Hep orada mıydı?»

«Çoğu zaman.»

Oliver hayranlıkla başını salladı. Berio koluna dokunarak onu evin arkasına götürdü. İki basamak merdivenden çıkarak mutfak kapısını açıyormuş gibi anahtarını kilide dayadı, kapıyı itti. içeri girdi. Oliver'e kendisini tâkib etmesi için eliyle işâret etti.

«Burası çok sıcak,» dedi Oliver. Oturma odasında, çarşaf kaplı eşyâlara baktı, «Kanepelere oturulabilir mi?»

«Tabii,» dedi Berio. «Otur. Ben içki getireyim.»

Mutfağa gitti ve buzdolabını açtı. Döndüğünde Oliver oturmuyordu. Ayağa kalkmış, bir pencereyi açmaya çalışıyordu. «Buranın havaya ihtiyâcı var,» dedi Oliver. Ve döndü. «Havaya...» derken silâhı gördü. Berio ateş etti. Oliver'ın sağ gözünün üzerindeki delikten kan fışkırdı. Bir an için kaskatı kaldı: Sura-tında kanlar dereleniyordu. Sonra bir silkindi ve koltuğun dibine yığıldı.

Berio tabancayı konsolun gözünde, branda torbaların altındaki silâhla değiştirdi. Yeni aldığını ceket cebine koyup Oliver'e gitti, bir kere dokundu. Sonra koltuğun üzerini kaplayan çarşafı çekerek Oliver'in üzerine örttü. Koltuğun oymalı bacakları, beyaz çarşaf kaplı odada kara bir çıplaklıkla parlamaya başlamıştı...

V

Popüler bir şarkının bir parçasını tekrar tekrar, monoton şekilde ve ne söylediğinin farkında olmadan mırıldanarak arabasını Langley Otel'i'ne sürdü.

Kendisini Nick'e otel dahili telefonunu kullanarak takdim etti. Yukarda, masada duran şiseden bir

bardak doldurup içti, sonra bir daha doldurdu, boğazının yanmasına aldırmadan onu da yuttu, bardağı yerine koydu.

«Telefonda Oliver'i bulmaya çalışıyordum,» dedi Nick.

«Şaka mı ediyorsun » dedi Berio.

«Telefonda, diyorum... onu bulmaya çalışıyordum.»

«Şaka mı ediyorsun?» dedi Berio. «Son birkaç saattir benimle berâberdi.»

«Nerede?»

«Sayfiye evimde. Hepsini taksim ettik. Seni bekliyor.»

«Şimdiden mi?»

«Evet. Şimdiden. Hadi sen de sallanma.»

«Şey...»

«Sallanma dedim ya.»

«Niye kimse bana neler olup bittiğini birazcık olsun anlatmıyor? Neden?»

«Ben anlatıyorum. Hadi giy birşeyler de gideyim.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Santa Monica'ya. Hadi, kıpırda biraz.»

«Bir dakikaya kadar hazırım, Mister Berio.»

Nick yol boyunca gevezelendi durdu.

«Neden biraz olsun susmuyorsun? Manzarayı seyretsene.»

«Neniz var sizin Mister Berio?»

«Benim mi?»

«Çok mâtemli görünüyorsunuz.»

«Mâtemli falan değilim.»

«Birşeye mi takıldı aklınız?»

«Hayır, Nick. Belki de biraz sinirliyim. Artık tâ sonuna geldik. Bu da insana tesir ediyor.»

«Bana hiç tesir etmiyor.»

«Sen şanslısın.»

«Ben mi, ben bir ay önce sinirliydim. Şimdi kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum.»

«Pekalâ. Pekalâ. Şimdi biraz sus.»

Parkettler. Onu da tıpkı Oliver'i getirdiği arka

kapıdan getirdi. «Hepsi de sayıldı mı?» diye sordu Nick.

«Evet. Oliver de kontrol etti.»

«Nasıl götüreceğiz?»

«Üç valizle. Herkes bir tâne.»

«Peki... Muhâfaza meselesini nasıl...»

Evin ön tarafına doğru yollanırken, «Hayır,» dedi Berio. «Arka taraftan. Ön kapı kapalı.»

«...halledeceğiz?»

«Ne?»

«Muhâfaza, dedim.»

«Neden bahsediyorsun sen?»

«Silâhlar. yâni. Yanımızda bir hayli para taşıyacağız... Oliver'le ben son işten sonra bir deynek dahi taşımıyoruz. Sizin demiş olduğunuz gibi, hâdise çıkarmamak için.»

Berio gülümsedi. «İçerde, silâhları yeniden dağıtacağım. Her üçümüz de fevkalâde haller için onları tekrar taşıyacağız. Bak, ben bir tânesini zâten yanıma almıştım.»

Tabancayı cebinden çıkardı.

«Çok akıllıca,» dedi Nick. «Gayet kurnazsınız, Mister Berio. Bahsettiğiniz silâhlar... o gün kullandıklarınız mı?»

«Evet.»

«Bu koruma işini de yaptıktan sonra defederiz onları.»

«Çok güzel, delikanlı. Ben de sizlere onu söyleyecektim. Neyse, hadi gidelim.»

Mutfaktaydılar.

«Nerede?» diye sordu Nick.

«Orada,» diye oturma odasının kapısını işâret etti.

Nick içeri girdi, «Oliver!» diye seslendi. Sonra daha yüksek sesle bağırdı, «Oliver!!»

Berio yanındaydı. «Nerede?...» dedi Nick. sonra Berio'ya dönerken, ilk kurşun karnına saplandı. Bir hırıltı çıkardı, gözlerini kırptırdı, yavaşça tekrarladı, «Nerede?» Kendisini durduran şeyin ne olduğunu anlamamış gibi başını sallıyordu.

İkinci kurşunu kasiğının üzerinden yedi; ürpererek suratını buruşturdu. Şimdi anlamıştı. Ellerini elbisesindeki kanlı yerlere bastırdı; sonra, suratında nefretini ifâde eden bir gülümsemeyle, ellerini pençe gibi ileri uzatarak Berio'ya doğru yaklaşılmaya çalıştı. Elle-riyle tanıdığı birşeye dokunmaya gayret eden bir âmâ-yı andırıyordu. «Kurnazca,» dedi, «doğrusu çok kurnazca...»

Kurşunlar tekrar geldi. İki defâ. Yine karnına. Hâlâ ilerlemeye çalışarak dizlerinin üzerine düştü. O zaman durdu ve yukarı, Berio'ya doğru baktı, gayet keskin ve muzaffer bir edâ ile konuştu. «Kardeşlerim...» dedi. «Kardeşlerim... senden haberleri var.»

Sonra gözleri kaydı, düştü ve suratı döşemeye vurdu. Vücudu son bir kere daha titredi.

«Kardeşlerim... senden haberleri var.»

İçinde bir öfke, târifi imkânsız bir hayal kırıklığı kaynadı. Barut kokusu dolu odada hareketsiz duran vücudunu korku sardı: hiçbir şey mükemmel değildi artık. Acele acele çalıştı, ama artık işlerin plânladığı gibi yürümeyeceğinin farkına varmıştı.

Kendisini toparlamaya çalıştı. Polisten kaçmak zorunda kalmayacağından emindi, o taraf sağlamdı. Kulaklarına bir tek söz bile gitmezdi, çünkü böyle birşey ancak Ruggeri kardeşlerden gelebilirdi ve Frank olsun Al olsun, polise yardımdan nefret ederlerdi. Diğer soyguncu ve kabadayılar hakkında birşey diyemezdi, ama bunları gayet iyi tanıyordu. Daha şimdiden, polisin kulağına birşey gittiği takdirde, bu lâfın nereden geldiğini kendisinin gayet iyi tahmin edebileceğini düşüneceklerine şüphesiz nazarıyla bakıyordu. Ve bu kendisi için olduğu kadar onlar için de aynı derecede tehlikeliydi. Bunu göze alamazlardı.

Onun için, polisten korkmaya hiç lüzum yoktu. Ruggeri kardeşleri daha mektep çağlarından beri tanındı. Bâzı bakımlardan, kalkan gibi koruyuculuk yapıyorlardı: polisi kendilerinin haberdar ettikleri gibi yanlış bir fikre kapılmasın diye, kendisini polise karşı koruyacaklardı. Mesele intikam ve kan dolu bir şekilde şahsî olarak halledilecekti. Kendisiyle onlar arasında

olacaktı. Ama yine de ihtimaller mevcuttu. Bu meseleyi ne dereceye kadar bildiklerine, kendilerine ne kadar bilgi verildiğine bağlıydı.

Ama ne olursa olsun, plânları altüst olmuştu.

Her iki silâhı da mendiliyle silerek yere bıraktı. Oliver'in vücudunu örten çarşafı çekip aldı, durup bir Oliver'e bir Nick'e baktı. Vaziyetleri ve aralarındaki mesafe mükemmeldi, hiç oynatmaya lüzum bile yoktu.

Döndü, odadan çıktı. Mutfaktan geçerek arka avluya indi. Sağına soluna bakındı. Birşeycikler yoktu. Dinledi. Hiçbir şey. Binanın etrâfında sessizce dolandı. Hareket eden, ses çıkaran birşey yoktu. Sâdece uzaktan kumlarda kırılan dalgaların sesi duyuluyordu. Derin bir nefes aldı, uzun müddet tuttu, sonra şiddetle koyuverdi. Haziranda bir salı günü Güney Kaliforniya'da. **Haziranda bir Salı günü, Haziranda bir Salı günü,** diye müziği belirsiz bir melodi halinde zihninde tekrar edip duruyordu. İçeriye döndü.

Mendiliyle Nick'i öldürmüş olan silâhı aldı, Oliver'in eline sıkıştırdı, onun işâret parmağını tetiğe bastırarak duvara doğru bir el ateş etti. Sonra silâhı Oliver'in elinde bıraktı. Aynı işi. tabii öbür tabancayı kullanarak, bir kere de Nick'le tekrarladı. Bu defâ gece lâmbasının abajuru parçalandı.

İşte bu da bitmişti. Suratı ter içinde, hızlı hızlı soluyarak ayağa kalktı. Arka avluya bir kere daha gitti, etrâfa bakındı. Birşey yoktu. Mendiliyle yüzündeki teri sildi ve eve girdi. Çok mükemmel olmuştu. Bir tahkikat ne olduğunu tamâmen ortaya koyacaktı: silâhlı bir düelloda birbirlerini öldürmüşlerdi. Birisi karnından dört kursun yemiş, ama derhal ölmemiş, iki el ateş etme fırsatını bulmuştu ve bunlardan biri de rakibinin sağ gözünün üstünü bulmuştu. Ölüm saatleri birbirine yakındı ve parafin testi her ikisinin de avuçlarında nitrat izleri bulunduğunu ortaya koyacaktı.

Bir kere etrâfına bakındı ve mutfağa gitti. Arka avluya çıktı, mutfak kapısını ardından şiddetle çekerek kapattı. Kumlarda duran arabasına gitti. şehre doğru sürdü. Arabayı kiraladığı yere iâde ederek dâiresine taksiyle geldi; banyo yaptı, tras oldu ve yeniden

giyindi. Ayakkabılarını ve kumlu çoraplarını şöminede yaktı. Pencereleeri ve kapıyı kilitledi, ufak bir lokantada acele etmeden, rahat rahat yemeğini yedi. Sonra bir taksi çağırarak şoföre kendisini hava meydanına götürmesini söyledi...

Uçağın kalkmasından on dakika önce, rehberden Santa Monica polisinin numarasını buldu, çevirdi, «Ateş edildi, duyduğum silâh seslerini bildirmek istiyorum,» dedi.

«Siz kimsiniz?»

«Los Angeles dışında Miramar bölgesine yakın bir sayfiye evinde ateş edildi.»

«Ne? Ne dedin?»

«Ben civarda oturuyorum,» dedi ve kapattı.

Uçakta koltuğuna vaslanırken kendisini serinlemiş ve rahat hissediyordu. Herşey tıpkı tahmin ettiği gibi gitmişti, çocuğun ölürken söylediği sözler hariç. Halbuki ne güzel olurdu...

Ama olmamıştı!

Zamanı belli olmayan intikamlarını almaya muktedir Al ve Frank vardı ortada. Bu hususta bir hayli düşünmek gerekecekti. Belki de bir yalan, bütün hepsi ölmekte olan bir zihnin son anda uydurduğu bir yalandı. Fakat ya değilse, ya doğruysa; acaba kendilerine ne kadar anlatılmıştı? Ama ne olursa olsun, kendisini kardeşlerinin ölümünden suçlu tutamazlardı. İmkânı yok bunu kendisine yükleyemezlerdi. Kimse yapamazdı bunu.

Yeni plânlar ortaya çıkıyordu. Sağa sola takılmak istemiyordu. Neler anlatmış olurlarsa olsunlar, hepsini valanlayacaktı. Nasılsa kimse birşey ispat edemezdi. Evet, en iyisi valanlamak olacaktı. Piskiniğe vur ve valanla, Haziranda bir salı günü, eve Chicago'ya, piskiniğe vur ve valanla, Haziran'da bir salı günü, eve Chicago'ya.

Gözleri kapandı ve içi geçti.

Floyd's müessesesi bir kere daha bütün memlekette gazeteler tarafından iri başlıklarla bahis mevzuu edildi. Yeni şemalar, yeni resimler, yeni bildiriler, yeni hikâyeler. Dâvâ zâten kapanmamıştı .Polis sessiz ve sâkin bir şekilde uğraşıyordu. İşte şimdi de patlak vermişti ve yeni gelişmeler bekleniyordu. Santa Monica'da ölü bulunan iki kişi Chicago gangsterlerindendi. Polis de zâten başından beri soygunun mahallî gangsterler tarafından yapılmış olduğu kanaatindeydi. Floyd's'a âit olduğu kat'i olarak anlaşılan üç branda para torbası adamların gizlendiği sayfiye evindeki konso!un gözünde bulunmuştu. Balistik testler silâhlardan birinin Chicago soygununda kullanıldığını yanılmaz bir şekilde ortaya koymuştu; Michael Enak adlı muhasebeciyi yaralayan kurşun, Nicholas Ruggeri'nin katılmış elinde duran tabancadan çıkmıştı.

Polis bütün bölgeyi kazıyordu. Paranın derhal ele geçirilmesi ihtimali kuvvetliydi. Polis silâhlı çatışmanın iki adam arasındaki bir anlaşmazlıktan, muhtemelen ganimetin taksimi konusundaki bir anlaşmazlıktan ileri geldiğine inanıyordu. San Fransisco'da Balanced Wheel adlı kulübün işleticileri olan diğer iki kardeş sıkı şekilde sorguya çekiliyordu. Chicago soygunu vuku bulduğu sırada bulundukları yeri su götürmez tarzda ispatlıyorlardı. Her ikisi de Santa Monica'da hiç bulunmadıklarını ifâde etmişlerdi. Santa Monica'da silâhlar patlarken onların San Francisco'da oldukları kesinlikle anlaşılmıştı.

İzah edilemeyen bir tek husus vardı. Mesele polise civarda ikamet ettiğini söyleyen ve silâh seslerini duymuş olan birisi tarafından bir telefon mesajı ile bildirilmişti. Gazete ve radyo vasıtasıyla yapılan çağırılara rağmen bu şahıs henüz ortaya çıkmamıştı. Polis için mühim ve faydalı bilgi vermesi ihtimâli vardı. Kendisinin tamâmen korunacağı vâdedilivordu. Ayrıca, sigorta şirketi tarafından verilecek mükâfata da hak kazanabilirdi.

Perşembe, Cuma, Cumartesi ve Pazar böylece geçti. Berio dâima dâiresinde kaldı. Ziyâretçi bekliyordu. Gelmelerini istiyordu. Ne olacaksa olup bitsin istiyordu. Gazeteleri okuyor, radyo dinliyor, yemek yemeye çıkıyor, sonra dönüp bekliyordu. Nerede kalmıştı şu Ruggeri kardeşler de!

Pazartesi günü, saat bir buçukta, Jimmy Berio hafif, kahverengi bir elbise giydi. Ayakkabı ve çorapları da kahverengiydi. Beyaz ipekli spor gömleğinin yakasını ceketinin üzerine çıkarmıştı. Cüzdanında beşyüz elli dolar para, elinde de dolu bir tabanca vardı. Silâha baktı, başını sallayarak onu bir çekmeceye koydu. Kim gelirse gelsin, neler olursa olsun, onu asla kullanmayacaktı. Mâcerâyı geride bırakmıştı. Ya başarısının meyvesini görecekti, yahut da...

Yahut da...

Kapının zili çalındı. Derhal gidip gülümseyerek açtı, «Frank, nasılsın? Girsene içeri. Ne yapıyorsun Chicago’da?»

«Merhaba Jimmy.»

«Hadi gir içeri.»

«Teşekkürler. Büronu aradım. İşten ayrıldığımı duydum.»

«Doğru. Bir değişiklik yaptım.»

«Değişiklik mi? Kötü bu!»

«Al nasıl?»

«İyi. Frisco’da kaleyi koruyor. Sende ne var ne yok?»

«Yeni birşey yok. (Eliyle Frank’a oturmasını işâret etti.) Sıcak, değil mi?»

«Kavruluyor. Tam Chicago.»

«Dur sana bir içki getireyim.»

«Tabii.»

Mutfağa gidip içkileri hazırladı. döndü. birisini Ruggeri’ye uzattı. «Feci.» dedi, «gazetelerden okudum.»

«Öyle.»

«Basınız sağ olsun demek isterim...»

«Öyle. Hadi sansa.»

Gözlerini Berio’dan avırmadan bardağındaki içkiyi bitirdi. Sivah gözleri. esmer gözkapaklarının altın-

dan mahmur, uykusu gelmiş gibi bakıyordu kendisine. Ağır ağır konuşuyordu. Saçları itina ile kesilmiş ve kır-laşmıştı. İri bir adamdı. Esmer, parlak, sinekkaydı bir yüzü vardı. Yumuşak ve tırnakları cilâlı ellere sahipti. Chicago'da olduğu gibi Frisco'da da kendisinden ürker-lerdi. Meseleleri direkt, tepeden inme şekilde hallet-mekle ün salmıştı. Hiçbir hasrını yoktu, çünkü her krizi gayet sert şekilde karşılayarak kısa zamanda halletmiş-ti. Çok cesur ve öldürücü, yalnız gezen, hürmet edilen ve dostu olmayan biriydi. Paraca durumu fenâ sayıl-mazdı, fakat, polis müdürlüğündeki kaydı, ateşli ve inatçı yaradılışı, uzlaşmazlığı ve nihâyet öldürücü si-lâhlara olan yakınlığı sebebi ile daha yukarılara çıka-mamıştı.

Viski bardağını bıraktı, ceketinin öünü açtı, duvarın dibindeki sandalyeye gidip ayak ayak üstüne attı. «Onlarla bir hesâbın mı vardı, Jimmy?»

«Hesap mı? Kimle? Ne hesâbı?»

«Avukatlık taslama bana, Jimmy. Hoslanmam avukatlardan.»

«O halde anlaşılır şekilde konuş. Neden bah-settiğini anlayamadım.»

«Nick ve Ollie'den bahsediyorum.»

«Hesap mı? Hayır. (Berio başını salladı.) Nick ve Ollie ile hiçbir hesâbım yoktu.»

«Ama benim duyduğum öyle değil.»

«Kimden?»

«Nick'den!»

«Oliver de doğruladı mı bunu?»

«Lûtfen insana âhiret suali sorma, Jimmy. Lût-fen.»

«Öyle birsey yaptığım falan yok.»

«Jimmy. şimdi...»

«Birdenbire çıkageliyor, beni sual yağmuruna tutuyorsun. bunun ne demek olduğunu öğrenmek iste-rince de âhiret sualini soran ben oluyorum. Ama eğer istediğin...»

«Nerede kalmıştık?»

«Oliver'den bahsediyordun.»

«Oliver birsey söylemedi. O akıllı olarak doğdu

ve akıllı olarak öldü. Onlarla bir hesâbın olduğunu Nick söyledi. Şu Floyd's işi. Var mıydı hesâbın?»

«Hayır.»

«Buna dâir hiçbir şey de bilmiyor musun?»

«Ben öyle demedim.»

«Peki, ama, de birşeyler artık, ha? Mânâ taşıyan birşeyler de.»

Berio elinde bardak pencereye geldi, göğsü yükselen sıcaklığa baktı, sonra döndü, Ruggeri'nin önüne gelip durdu. «Başlangıçta onlara yardım ettim ve yakalandıkları takdirde de onları müdafaa edecektim. Onlarla alâkâmın hududu buydu işte.»

«Şimdi tekrar et bunu bakalım, ama biraz genişleterek.»

«Bu soygunu plânlamışlardı. Bana açtılar, ben de birkaç tavsiyede bulundum. Karnaval maskelerini ben tavsiye ettim meselâ. Birkaç kere birlikte gözden geçirdik ve bâzı eksik tarafları işâret ettim. Yakalandıkları takdirde kullanılmak üzere, başka yerde olduklarını belirten evrak tanzim ettim. Eğer soygun sırasında yakalanacak olsalardı, vekâletlerini ben üzerime alarak, bir yolunu bulup, mümkün olan en az cezâ için uğraşacaktım. İşte, hepsi bundan ibâretti.»

«Plânları yapan kimdi? Kim vermişti bu fikri onlara?»

«Bilmiyorum.»

«Sana ne ödeyeceklerdi?»

«Peşin olarak bir binlik verdiler. Yolunda gidip de, bol para alabilirlerse, ilâveten bir onbin dolar daha alacaktım.»

«İnanmıyorum sana, Jimmy.»

«Umurumda bile değil inanıp inanmaman.»

Frank Ruggeri boş içki bardağına baktı, kenarına tırnaklarıyla vurdu. «Bu çocuklar böylesine büyük bir işi becerecek kadar beyin sahibi değildi. Benim kadar sen de biliyorsun ki, ufak işlerden başkasını çeviremezlerdi onlar. Beyin kimdi?»

«Bilmiyorum. (Berio arkasını döndü, uzaklaştı, yine döndü ve bir koltuğun koluna oturdu.) Böyle biri-

si olabilirdi. Ama bana söylemediler. Ben sâdece onların temsilcisi idim, o kadar.»

«Doğrusu gayet iyi temsil ediyorsun onları... Nick'in bana ne dediğini öğrenmek ister miydin?»

«Hakikaten isterdim.»

«Bir numara sendin, Nick'in dediği buydu işte. Yine onun dediğine göre, bu tamânen senin kendi he-sâbındı. Kendi hayâlettiğin, kendi plânladığın, sonra da onlara açtığın bir hesap. Parayı buraya getirdiler. Bir ay sonra onlarla Los Angeles'de buluşman gerek-mekteydi, yâni geçen Salı. Nasıl buldun bunu, Jimmy?»

«Çılgınca birşey.»

«İşte Nick'in bana dediği bu.»

«Belki de bu çılgınca hikâyeyi uydurmasının bir sebebi vardı. Ama doğru değil. Bir çocuğun uydur-duğu saçmalıklara cevap veremern.»

«Niçin uydursun peki?»

«Ben nereden bilebilirim?»

«Neden uydurmuş olsun, Jimmy?»

«Frank, sen mâkul bir adamsın. (Bardağı seh-paya koyarak doğruldu. Ağır ağır devâm etti.) Benim hiç böyle bir şeye karıştığımı gördün mü? Berâber çocukluk yaptık, beni uzun zamandır tanırsın. Bir avukatım. Belki bâzan çizgiden biraz çıkıyorum, ama yine de kanunla uğraşan bir avukatım. Kanunî olan tarafta kalmanın doğruluğuna inanırım.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ne demek istediğimi gayet güzel anlıyorsun.»

«Belki anlıyorum.»

Boş bardağı işâret etti Berio, «Bir içki daha alır mısın?»

«Lûtfen. Sek olsun, yanında sodayla.»

Getirdi. Frank içkiyi yuttu ve susamışçasına sodayı içti, geçirdi, sonra uzatarak her iki bardağı masaya bıraktı. «Gerçekten büyük hesap,» dedi. «Bir milyondan fazla.»

Berio mendiliyle dudaklarını silerek yine pencereye gelmişti. «Birbirlerini para yüzünden vurduklarına inanıyor musun, Frank? Sence gazetelerin bu tahmini doğru mu?»

«Hiç olmamıştı. Bu ikisi bir kuruş, bir milyon veya bir kadın için hiç kavga etmemişti. Böyle birşey hiç olmamıştı, Jimmy.»

«Ama benim okuduklarıma göre... yâni, gayet kat'i gibi görünüyor.»

«Böyle birşey hiç olmamıştı. Onun için, kim ne okursa okusun, vız gelir bana. (Sandalyede kımıldanarak devânı etti.) Uyanık birisi büyük, ama çok büyük bir dümen çevirdi ve ben de buraya bu hususta bir bilgin olup olmadığını sormaya geldim. Geliş sebebim işte bu.»

«Bana mı?»

«Evet, sana.»

«Niçin bana?»

«Çünkü Nick'in anlattıklarınının tam göbeğinde-sin.»

«Bu çocuk çılgının biriydi.»

«Olabilir.»

«Böyle bir şeyi nasıl olur da ben plânlamış olabilirim? Floyd's gibi bir kalenin zayıf noktalarını nasıl öğrenebilirdim? Ve neden yapmış olayım bunu? Sen de mi çılgınsın yoksa?»

«Ben gayet iyiyim, Jimmy.»

Berio bir sandalye çekerek Frank'ın karşısına oturdu. Adamın zihnî yapısını biliyordu. Nereye kadar dayanabileceğini de. Müttefikî cür'etkârlıktı, fakat buna mantıkla karşı koymalıydı. Konuşmanın seyrini değiştirmeye çalıştı:

«Sen ve ben, birbirimizi uzun zamandır tanırız. Onun için, söyleyeceğin neyse, saklama da söyle.»

«Öyle mi?»

«Adımı Nick'den duydun, ama şimdi doğruluğuna sen de inanmıyorsun. Yalan mı?»

«Ben yalan veya değil demedim.»

Frank'ın dizine dokundu. «Bu işe karıştığma hakikaten inanıyor musun?»

«Birşey düşünmüyorum, şimdilik.»

«Bak, sen enâyi değilsin. Mantıklı bir insan-sın.»

«Öyle mi?»

«Nick söyledi sana. Sâdece Nick. Oliver doğ-
rulamadı. Neden?»

«Çünkü Oliver...»

«Dur bir dakika. Benini düşündüğüm şekilde düşünmeye gayret et, lûtfen: bence Nick yalan söylüyordu, Oliver de bu yüzden desteklemedi onu. Benim ismin de...»

«Neden senin ismin?»

«Çünkü, kenarından falan, ben de karışmış-
tım bu işe.»

«Anlamıyorum. Lâfı nereye getirmeye çalıştığını anlamıyorum.»

«Dinle. Sen söyleyince benim de aklım yattı: bu çocukların böyle bir işi kendi başlarına kıvrınmış olabileceklerini ben de sanmıyorum.»

«Öyle mi?»

«Galiba haklısın. Gerilerde bir yerde kafası çalışan birisi olması lâzım.»

«Ne adında?»

«Bilmiyorum. Zannımca Nick bu işten sana bahsederek öğünmek arzusuna karşı koyamadı. Sen Frank, ağabeysi, onu dâimâ ufaklık olarak görürdün. O da öğünmek istedi. Ve, bir çocuk için gayet tabîi sayılacak bir şekilde, sana meseleyi açtı. Ağzını açıp konuştu, ama patronun, gerideki beyni çalışan herifin adını sövlemeye çekindi. Dolayısıyla, herşeyi olduğu gibi anlattığı halde, isimleri değiştiriyor. Aklına ilk gelen, böyle birşey yapabilecek kadar uyanık olan birisinin ismini, benim ismimi veriyor.»

«Öyle, ama...»

«Daha sonra, iş bittikten sonra hakikati anlatabilirdi. Ve hepiniz gülüp geçerdiniz. (Ayağa kalktı, odanın öbür ucuna yürüdü, divana oturarak içkisini bitirdi.) Frank, mümkün olan tek îzah şekli bu. Düşünsene. Hayâtında böyle birşey yapmadığımı hatırla. Berı, Jimmy Berio!»

Ruggeri elleriyle dizlerini sıvazladı .«Nerede para?»

«Güzel doğrusu. Gayet iyi niyetle dinlemişsin beni.»

«Başlangıçta dahil olduğunu kendin söyledin... Parayı nereye götürmeleri gerekiyordu?»

«Bilmiyorum. Ben ilk görüşmelerde vardım. Belki de perde arkasındaki adam, önce bir avukattan akıl danışmalarını söylemiştir. Belki kendisi de bir başka avukat ile görüşüp fikir almış bulunuyordu. Bana zâten her noktasını açıklamadılar. Şimdi mevcudiyetinden emin olduğum üçüncü bir şahıstan bile haberim yoktu o zaman... İşe karışan bir kişiden fazla olamaz mı? Hiç gelmedi mi bu hatırına?»

«Hayır! Paraya dâir hiçbir bildiğin yok mu?»

«Hiç yok. Nerede ve nasıl pay edileceğini, kiminle, nasıl olacağını hiç birini bilmiyorum. Anlaşıldı mı?»

Ruggeri uzun zaman sessiz kaldı. Bir püro çıkardı, ısırды, yaktı. Çok derin çekiyor ve bir hayli duman üflüyordu dışarı. «Ben harbî bir adamın, Jimmy.»

«Biliyorum.»

«Dert olmayan yerde dert çıkarınam.»

«Onu da biliyorum.»

Gözüne duman kaçmış gibi yüzünü buruşturdu, gelişigüzel söylüyormuş gibi, «Eğer bu işe karıştınsa, öldüreceğim seni; sanırım sen de farkındasın bunun... Eğer bu işe karıştınsa, Jimmy... inan bana...»

«Karışmadım.»

«Belki de karışmadın. Bana anlattığın hikâye doğru olabilir. Belki Nick ,senin dediğin gibi, bir isim söylemesi gerektiğinden seninkini kullanmıştır. Belki. Böyle bir işe karışmayacak birisin gibi geliyor insana. Ama karıştınsa. Nick'in dediği gibi, üçte birine râzı olan lâzımdı. Cinâyete değil.»

«Cinâyet mi? Bak şimdi...»

«Sen bak!»

«Cinâyetin de bu işle ne ilgisi var?»

«Öldürüldüler, cinâyet bundan dolayı işe giriyor. Sen dahil kimse beni fikrimden caydıramaz. Bu çocukları daha doğdukları günden tanırım. Şayet Frank'a inanıyorsan, birbirlerine hiç ateş etmediklerine de inanmalısın. Kafası çalışan, beyni seninki gibi işleyen birisi çok güzel bir tertip çevirdi. Polise yaptığı

sahte telefon ihbarına kadar düşündü: cesetler orada kokup çürümesin, kim oldukları tesbit edilsin ki kendisi de temize çıksın. Telefon konuşmasını yapan görünmedi, değil mi?»

«Henüz görünmedi.»

«Görüneceği falan da yok. Beş gün geçtiği halde hâlâ ortaya çıkmadığına göre, sahtekârın biri olması, şaka mı ediyorsun? Bir şaşırtmaca bu. Öyle olduğuna ismime inandığım gibi inanıyorum.»

«Belki de,» dedi Berio, «Belki de haklısın.»

«Gerçekten uyanık birisi. İyi bir iş çevirdi doğrusu. Meseleyi tamâmen halletmek isteyen birisi Los Angeles'de birkaç gün geçirdi. Güvendikleri birisi. Salı günü neredeydin?»

Sâniyenin binde biri kadar sürdü tercih hakkı kalmadığını anlaması. Herşeyin bittiğini oracıkta anlayıverdi. «Ne?» dedi.

«Sen. Neredeydin Salı günü?»

«Burada. İşlerimin başında.»

Püro dişlerinin arasındayken sesi daha boğuk çıkıyordu. «Senin namına, öyle olduğunu umarım. Bâzı şeyler düşünmüştüm. Ama konuşman zihnimi karıştırdı. Eskiden beri iyi bir konuşmacısın... Ya sensin...»

«Bak, bir dakika...»

«Yahut da bir başkası, bir üçüncü şahıs; bahsetmekten çekindiği ve yerine senin adını verdiği birisi. (Püroyu ağzından çıkardı.) Böylesi hoşuna gidiyor, değil mi?»

«Kısmen,» dedi Berio ayağa kalkarken. «Cinâyet hususunda seninle aynı fikirde değilim. Ben bir avukatım, neticeleri delillere istinâden değerlendirerek yetiştim. Delile göre birbirlerini öldürmüşlerdir. Sen cinâyettir diyorsun. Ama teorine içinden öyle geldiği için inanıyorsun.»

«İçimden ne geldiğini bana bırak, delillerin de senin olsun. Bahsettiğim o değil.»

«Neden bahsediyorsun, peki?»

«Darılmak yok, Jimmy.»

«Nedir?»

«Benim düşünce tarzıma uyabiliyor musun? Bu işe karışan biri var. Sen, veya bir başkası.»

«Benim hiçbir alâkam yok.»

«Daha oraya gelmedik. Henüz bana kızıp kızmadığımızdayız.»

«Sana kızmak mı? Neden kızayım sana?»

«Buraya gelip bu kadar açık konuştuğum için. Ya sensin, ya başkası. Nickie bana bir hikâye anlattı, şimdi bir tâne de sen anlattın. Yâni, eğer yalan söyleyen Nickie ise, bir başkası, ama sen yalan söylüyorsan, o zaman sensin. Şimdi benim gibi görebiliyor musun?»

«Evet. Gayet tabii.»

Ruggeri puroyu tablaya dayadı, ellerini ağır ağır göbeğinin üzerinde kavuşturdu. «Nickie'nin hikâyesini silkip atamam, çünkü o öldü. Ama sen ölmüş değilsin. Ve ben de sana bir çıkar yol gösteriyorum. Yapabilirsen, mağlûbiyeti kabul edeceğim. Eğer sen değilsen, kimse onu arayacağım ve bana doğruyu gösterdiğin için teşekkür edeceğim sana. Eğer yapabilirsen, önünde eğilip özür dileyecek, kusura bakma unutalım bunu, diyeceğim. Âdilâne, değil mi?»

«Gayet tabii.»

«Göster o halde bana. Salı günü nerede olduğunu göster. Birer gün de uzatırsak, neredeydin pazartesi, salı ve çarşamba günleri? Sen göstereceksin, şâyet doğru çıkarsa, tertemizsin. Eğilip özür dileyeceğim.»

Ağzı kıp-kuru, elleri ıslak ıslak olmuştu, fakat sesi sâkindi. «Bütün öğrenmek istediğin bu mu?»

«Evet.»

«Pekalâ, hepsini öğreneceksin. Gündüz ve gece birlikte olduğum insanlara götüreceğim seni, pazartesi, salı ve çarşamba. Öyle sahte beyanda bulunanlardan değil, kanuna riâyet eden, iş, banka ve cemiyet adamları. Sana bu özürü dileyeceğim, Frank. Eğilip eğilip kalkacaksın.»

«Bir zevk olacak!»

Berio bardakları topladı. «Birer içki daha ha-

zırlayayım, sonra ziyâretlerinize başlarız. Sen mafsal-
larını şimdiden eğilmeye alıştırsan iyi edersin.»

Bardakları mutfağa getirdi, içkileri gürültüyle
doldurdu, buzları tıkırdattı. Bütün bunları yaparken
de, santim santim mutfağın yangın merdivenine açıl-
an kapısına yaklaşıyordu. Kaçıyordu. Bir yıllık mü-
kemmeli bir plânlamadan, tertip üzerine tertip hazır-
layarak hepsini başardıktan sonra kendi evinin arka
kapısından kaçtı. Şişeyi masaya bıraktı, döndü,
kapıyı açtı, dışarda duran biri silâhlı iki adama bir an
için şaşkın şaşkın baktı: Sen işi Frank'a bırak, gerisini
hiç düşünme, diye geçirdi içinden. Frisco'lu koca Frank,
hey. Bu işlerden anladığı nasıl da belli oluyor.

«Sizi görmek istiyor,» dedi Berio, «Frankie si-
zi görmek istiyor.»

«Ne? Nasıl?» dedi adamlardan birisi, omuzu-
nun üzerinden içeriği görmeye çalışırken.

Bundan faydalananarak diğer adamın silâhlı eli-
ne olanca gücüyle vurdu, aralarından sıyrıldı ve koş-
maya başladı. Arkasındaki ayak seslerini işitiyordu. Alt
katın mutfak kapısının açık olduğunu gördü: Yaşlı bir
kadın damlayan, içi kirli bir suyla dolu naylon bir tor-
bayı bulaşık teknesine doğru götürüyordu. Mutfaka
daldı, kadının yanından hızla geçti. mutfağın iç kapı-
sını ardından çabucak kilitledi. Dâirede sür'âtle koşa-
rak; salıncaklı sandalyesinde örgü örmekte olan bir
baska yaşlı kadının hayret dolu bakışları arasında
antre kapısını bulup kendisini dışarı attı; asansörü de
geçerek merdivenlerden aşağı koşar adım inmeye baş-
ladı. Aynı zamanda da düşünüyordu.

Bitirim Frankie ve Frisco'lu silâhşörleri! Yan-
gın çıkış kapısındakilerden başka dâiresinin ön kapısı-
na da iki kişi dikmişti mutlaka. İyice kıstırmışlardı
kendisini! Onun için binânın sokak kapısına kimseyi
bırakmamıştır. Sonra, bu Frisco silâhşörlerinin Mr. Be-
rio'yu, yâni kendisini tanımalarına imkân yoktu. İki
kişi ön kapıya, iki kişi de arka kapıya, tamam! Bitirim
adam su Frankie!

Birinci kata indiğinde asansör henüz yukarı

çıkmaya başlamıştı. Hızla yürüyerek binânın kapısından güneş ışığına çıktı.

«İyi günler,» dedi kapıcı.

«İyi günler.»

Caddede California plâkalı gıcır gıcır bir Limousine duruyordu. Direksiyondaki adam güneşten korunmak için şapkasını gözlerinin üzerine düşürmüştü. O Berio'ya baktı, Berio da ona; derken bir taksi geçti. Berio parmağını ağzına götürerek ıslık çaldı. Taksi durdu, acele etmeden yürüdü, taksiye bindi.

«İlerle ve ilk köşede sağa dön.»

«Olur, bayım.»

«Nereye gideceğimizi o zaman söylerim.»

«Peki, bayım.»

Omuzunun üzerinden arkaya baktı. Evden, daha kimse çıkmamıştı. **Naylon torbalı yaşlı kadınla başları iyice deritte anlaşılan,** diye düşündü. Taksi köşeyi dönerken adamların hızla Limousine'e doğru koştuklarını gördü.

«Bir blök git,» dedi şoföre. «Sonra tekrar sağa sapıp büyük mağazanın önünde dur.» Hemen çıkıp şoföre bir dolar verdi. Durur durmaz da çabucak geriye bakarak dışarı çıktı. Limousine'den henüz bir emâre yoktu. Taksi hareket etti; kendisi de mağazanın döner kapısına doğru yürüdü. Döner kapıya girdiği anda arabanın geldiğini ve içindeki üç adamı ayan beyan gördü. **Deniek,** diye düşündü, **öbür ikisi hâlâ dâirenin ön kapısında bekliyor.** Ağır ağır tam bir dâire çizerek tekrar dışarı çıktı, geçen başka bir taksiye el salladı.

VII

James Barr Chicago'dan derhal ayrıldı ve bir **çalışma da dönmedi.** İki ay müddetle sessiz sedâsız Los Angeles'in San Francisco'dan pek de uzak olmayan bir yerinde yaşadı; sonra yavaş yavaş New York'a taşınmaya başladı. Hiç birisinde direkt olarak gitmedi. Me-

selâ, evvelâ Texas'a, oradan da New York'a uçtu. Muh-
telif bankalardaki paraları New York'a taşınması onbir
defada tamamlandı. Bir müddet Waldorf otelinde kal-
dı. Nâdiren, o da ancak pasaport muameleleri için dı-
şarı çıktı. Sonra bir Air France uçağı ile Paris'e gitti,
her gününden nefret ederek bir yıl kaldı.

Zamanla korku kendisinden bir parça hâline
geldi. Normal ve dâimî! Artık bir ıstırap, bir kaçış, bir
delişet değildi korku. Şimdi bir mânâ kazanmıştı: Ken-
disi gibi iki ölümlü olan Frank ve Al Ruggeri, bulduk-
ları takdirde kendisini öldürecek, dünyâ nimetlerinden
istifâdeye tam yeni başlayacağı sırada hayâtına son ve-
receklerdi. **Dünyâ nimetleri.** Evet, onları satın alabilir-
di, ama istediğı barışı sağlayamazdı. Sükûneti satın
alamazdı. İçinden garip şekilde yükselen, kendisine gü-
len çılgınca kahkaha nihâyet verecek hiçbir şey sa-
tın alamazdı. **O kadar hazırlık yap, bir yıl bekle, her
şeyi mükemmel sûrette düşün ve tatbik et... sonra hep-
si boşa çıksın.** Hoşlanmadığın ve anlamadığın bir ülke-
de terden sıırılsıklam, gördüğün kâbus ve işittiğin kor-
kunç çığlıklar atan kahkahadan titreyerek uyanmak!
Normal bir kahkaha gibi gülme hissiyle birlikte gelmi-
yordu. Sıhhatli bir adamın gevrek, etrâfı cınlatan kah-
kahalarına benzemiyordu. Mütemadiyen fıkırdıyordu
içinde... gece, kâbuslarında... gündüz, hayallerinde...
dâimâ... hattâ, kırık şişe ile çenesinde derin bir kesik
meydana getirdiğı, oluk gibi kan fışkırdığı sırada ve
sonradan ameliyat masasında geçirdiğı saatler zarfın-
da bile.

Dönmeyi kararlaştırdı. Birleşik Devletler'de
yüzelli milyondan fazla insan vardı; iki kişiden kolay-
ca sakınabilirdi, mutlaka. Ama onlardan kurtulamazdı.
Nasıl onlar polise gidemiyorsa, kendisi de yapamazdı
bunu. Her iki tarafın da kendine göre gizli bilgileri
vardı ve bir diğerini ele vermesi imkânsızdı.

Hiçbir surat tamâmiyle değiştirilemez. Kendi-
sininki ise bir hayli değişmişti. Ama dikkatle bakacak
vakit bulurlarsa yine de tanırlardı kendisini: ilk bakış-
ta tanınmazdı. İse sacından başladı. Önceden hep kısa
kestirirdi, şimdi uzatmıştı. Kıvrırcık ve dalgalı idi. Ar-

kadan bakınca ensesi bir aktör, yahut da bir müzisyen intibai uyandırıyor. Bıyık da bırakmıştı. Biraz uzayınca bıyığının aklaşmaya başlamış olduğunu farket-ti. İyice uzamasını bekledi ve sonra beyaza boyadı. Gö-rünüşü daha tesirli olmuştu. Boyayı şakaklarına da do-kundurdu: Şimdi kır şakaklı ve ak bıyıklı birisiydi. Her-gün tekrarlaya tekrarlaya kısa zamanda ustalaştı. Ar-tık daha vakur ve ağırbaşlı görünüyordu. Ayrıca, bu-nun kendisini daha yaşlı göstermediğine de mernnun-du: Sarışınlarla arası şimdi daha iyi olmuştu.

Paris'te bütün vaktini New York'a dönüş ha-zırlıklarıyla geçiriyordu. Bütün dişlerini porselen kap-latmıştı. Dişçi onu önce hayâledilemeyecek kadar zen-gin ve bir o kadar da çılgın bir Amerikalı sanmış, Barr kendisine bir aktör olduğunu ve gülünsemesi yeter de-recede parlak ve neş'eli olmadığından başarısızlığa uğ-radığını söylemek zorunda kalmıştı. Dişçinin fikrinde biraz değişme olmuş, bütün Amerikalılara kendisi gibi çılgın nazarıyla bakmaya başlamış, fakat, tedâvî cihe-tinden olmasa bile estetik yönden kendi mesleğinin ehemmiyet taşıdığını düşünerek sabır ve ustalıklı işi-ne devâm etmişti. Bu uzun ve ıstırap verici olmuştur şüphesiz, ama James Barr pişman değildi. Bitip de ay-nanın karşısına geçtiğinde, içinde yine o garip kâhka-ha olduğu halde, dişlerinin şimdi eskisinden daha iri, daha parlak, kısacası daha değişik olduğunu gördü.

Evde aynaya bakarak birçok defâlar gülünse-di. İyi çalışmıştı dişçi. Kır şakakları, dikkatle şekillen-dirilmiş beyaz bıyıkları ve iri dişleriyle kendisine bile yabancı geliyordu yüzü. Gülünsemediği zamanlar, iri-leşmiş dişlerinin tesiriyle üst dudağı eskisinin tersine olarak hafifçe çıkıntılı duruyordu.

Çenesi için bir yara izine karar verince, yine herzamanki hassaslıkla plân kurdu. Genç bir doktor buldu ve muayenehânesinde olup olmadığını kontrol etti. Doktorun genç olmasını, yara izini tamâmen ka-patarnayacak kadar acemi olması bakımından uygun bulmuştu. Telefon numarasını telefonun yanındaki def-tere yazdı, banyoya giderek havluyu sol eline aldı, kah-kaha; icinde fıkırdarken, sağ elinde tuttuğu boş bira

şişesini lâvaboya vurup parçaladı, elinde kalan parçayı kemiğe kadar nüfuz edecek şekilde çenesine bastırdı. Derin kesikten fışkıran kan, boğazından aşağı akmaya başladı. Elindeki şişe kırığını da fayans zemine atarak havluyu kemiğe tuttu, banyodan çıkıp telefona gitti, yarım yamalak anlatabildi doktora ve düşüp bayıldı.

Tam yedi dikiş atıldılar. Ama o, buna memnun olmuştu. Birkaç ay içinde düzeldi, fakat izi ebediyen kaldı. Her nasılsa bu da yakışmıştı kendisine.

Son değişiklik Paris'in en pahalı estetikcisi tarafından yapıldı. Doktor kendisine bir kitaptan örnekler gösteriyordu. James Barr kitabı kapatarak, «Alelâde bir burun ameliyatı istiyorum. Nasıl olsa hepsi aşağı yukarı aynı değil mi? Hazır bu işi yaparken, kulaklarımı da değiştirebilir misiniz? Siz Fransızların bu hususta çok usta olduğunuzu işitmiştim de,» dedi. Ona da aynı masalı tekrarladı: Hollywood şansı olan bir aktördü, ama Hollywood kendisinin daha yakışıklı olmasını istiyordu.

Bandajların açılması, sonra da şişlik ve kızarıklıkların geçmesi haftalar sürdü, fakat sonunda istediği olmuştu: Burnu herhangi bir plâstik ameliyat geçirmiş burun gibi idi ve bu da kendisini tatmin etmişti. Daha ufak, delikleri yaygınca ve değişik bir burundu. Kulakları da küçülmüş ve kafasına daha yakınlaşmıştı. «Güzel,» dedi doktor, burun ve kulaklarına parmaklarıyla dokunarak, «Hollywood bayılacak size. Herkes bayılacak.»

«Evet, öyle.»

Zamanla New York'a döndü ve Wall Street Bir Numarada işe başladı. Seçkin çevreler ve mütenâ otellerde bulundu. Yeni klüplere katıldı, yeni dostlar edindi; Wall Street Gazetesi, Ticârî Gazete ve New York Times'da devamlı reklâmları çıkıyordu. Birkaç müşteri topladı, onlar da dostlarına kendisini tavsiye ettiler. Ve, hayâtında ilk defâ olarak kendisini mesleğine verdi. Müşterileri namına yaptığı yatırımlar çok kısa zamanda başarı kazandı. Etrafında kendisine inanan, bil-

gi ve cesurâne yatırımlarını takdir eden mâlî yönden çok iyi olan bir zümre toplandı.

Dâimâ, çizgiden dışarıya çıkmamaya, vergisini tamâmen ve düzenli olarak verineye ve resmî makamlarla anlaşmazlığa düşmemeye büyük dikkat gösteriyordu. Hususî hayâtında da ihtiyatlıydı. Kız arkadaşları sarışın, genç ve güzeldi ve onları eğlendirmek için inaddinden fazla masraf ediyordu. Çok sık ve gayet pahalı hediyeler alıyordu. Fakat, birçok defâ ricâ etmiş olmalarına rağmen, hiçbirisi resmini alamamıştı. Çünkü hiç resmî yoktu. Bir fotoğraf şahsî bir mal demekti, sür'atle elden ele geçebilir, bâzı suallere sebebiyet verebilirdi. Hele gazetede neşredilmesi ölüm demekti. Onun için, mevcut bir tek resmî yoktu.

Bir keresinde, bir restoranda, kendisi yapacağı bir telefon konuşması için ayrıldığı sırada, beraberindeki sarışın genç kız yine kendisi kadar güzel bir başka sarışın hanım fotoğrafçının tâciz derecesine varan ısrarı karşısında resminin çekilmesine râzı olmuştu; dönüp yerine oturarak listeden yemek ısmarlayacağı sırada, aynı fotoğrafçı kendisinden habersiz tekrar masaya yaklaşmış, kamerasını doğrultmuştu bile.

«Bu tarafa bakın, lûtfen,» demişti. «Söyle, bu tarafa doğru.»

«Yapma!»

Hırsıyla yerinden fırlamıştı: Bir elini çılgın gibi sallıyordu; diğer eli ise masa örtüsüne asılarak tabak, çanağı şangırtıyla yerlere yuvarlamıştı. Garsonlar, daha sonra da müdür koşarak gelmişti. Gayet öfkeli idi ve habersiz fotoğraf çektiğinden dolayı hanım fotoğrafçıyı avaz avaz haşlıyordu. Hem fotoğrafçı, hem de kız arkadaşı durumu îzaha çalıştılar, müdür her iki tarafı yatıştırmaya gayret etti, garsonlar derhal yerdeki tabak kırıklarını topladı-

lar, düzinelerle peçete kullanarak masayı temizlediler. En nihâyet, patırdı yatıştı, fotoğrafçı ortadan kayboldu, tekrar masaya oturdular ve restoranın tatanalı havası avdet etti.

James Barr en cana yakın gülüşü ile durumu idâreye çalışıyordu. Her fırsatta bütün diğer dostlarına anlattığı kamera fobisini bu defa da yanındaki genç sarışına îzâhetti: Küçük bir çocukken, kendisine tevcih edilen bir oyuncak kamera âniden infilâk etmiş ve resmini çekmek isteyen arkadaşını ağır surette yaralamıştı. O zamandanberi, kendisine döndürülen her fotoğraf makinesinden tıpkı bir silâh gibi öldürücü bir âlet olarak ürkmüştü. Herkes bu anlattıklarına inanmış, gülümseyerek anladıklarını ifâde eder şekilde başını sallayıp geçmişti. Ama sarışın genç hanımı inandıramadı bu defâ. Çünkü o andaki bakışlarını görmüştü kız. Müteaddit kereler aramasına rağmen bir daha da çıkmamıştı kendisiyle. Odasını paylaştığı kız arkadaşına, «Bizim sahte aristokrat meğer bir psikopatmış,» demişti, sabah jimnastiklerini yaparlarken.

Frank ve Al kardeşleri uzun zaman çıkarmadı aklından. Ve bir gün, bürosunun muhteşem dekorunda sessizce otururken, onların işlemiş oldukları bütün suçları tafsilâtıyla yazdı, tarih ve şahitleri açıkladı. Sonra da, adâletin tecellisi içinmiş gibi göstererek, kendi suçlarını da hikâye etti; ama kalben, bunu adâlet yerini bulsun diye yapmadığını farkındaydı. Aslında anlattığı, kendi öldürülüşünün sebep ve gayeleri idi, öldürüldüğü takdirde, niçin ve kimler tarafından olduğunu anlatıyordu. Bu, kendisine iki bakımdan fayda sağlayacak bir silâhtı: Hem hasımlarını itham ediyordu, hem de öldükten sonra intikamı alınmış olacaktı. Ama yaşadığı müddetce mânâsız bir vesika idi. Yazdıklarını zarfa koyarak üzerine **Polise** yazarken kahkaha

içinde neşeyle fıkırdıyordu. Zarfı bankadaki kasalardan birine, isim değişikliğini belirten vesikaların yanına koydu.

O gece gittiği kulüpte hayâtı biraz daha değişti: Carol Raintry ile o gece tanıştı ve onunla evlendi.

Onu daha evvel de görmüştü. Sarışındı, fakat her zaman sarışınlarda gördüğü o gençlik güzelliği yoktu. Uzun boylu, dolgun vücutluydu; teni hâlâ tazeliğini muhâfaza ediyordu. Oval bir çehresi ve omuzlarına dökülen saçları vardı. Gözleri iri ve soluk mâvi bakışları mahzundu. Kendisinde bıraktığı ilk intiba bu mahzun bakışlı gözler olmuştu. Vücudu yorgunlukla mücadele etmiş gibiydi. Programını bu bakımdan daha da hayranlıkla seyretmişti.

Profesyonel bir (kuvvetli kadın)dı. Fakat kollarında ve ellerindeki müthiş kuvveti hiç göstermiyordu. Gösterisini bir gece elbisesi giyerek yapıyordu ve vücudunun hiçbir tarafında şişkinlik, pazu, vesaire yoktu. Sessizce ve ifâdesiz bir çehreyle siyah bir zemin önünde ve ağır bir müzik eşliğinde, pembe bir ışık huzmesi altında çalışıyordu. Ürkek bakışları, seyircilerin bilmedikleri eski bir günâhın affı için yalvarır gibiydi. Sahne dışındaki bir ses, kuvvetinden bahsederek kendisini takdim ediyordu. Son numarasını yapan komedyen, ona bir telefon rehberi veriyor, o da hiç kuvvet harcamadan gelişi güzel bir tarzda yırtıveriyordu rehberi. Âniden, sessiz tavırları, uzaklara bakan gözleri ve çalışmasındaki rahatlığı herkese tesir ediyor, klübün uğultusu dinliyordu. Sahne dışı ses, kuvvetinden ve mârifetlerinden bahsetmeye devâm ediyor, muâyene için seyircilere dağıtılmış bulunan demir çubuklar toplanarak kendisine veriliyor, o da bunlardan at nalı yaparak hediye olarak seyredenlere dağıtıyordu. Gerçek at nallarını düzeltiyor, kalın demirleri eğip, bükerek akıl almaz şekillere sokuyor ve her defâsında seyirci bunları istediği gibi kontrol edebiliyordu.

Son gösterisi, evvelce uğraştığı demirlerden biraz daha yumuşak olan pırıl pırıl bir bakır tencere üzerindeydi. Sahne dışından kendisini öven sesin refakatinde, eldivenlerini giyer ve küçük bir sehpa da duran

tencereyi eline alarak kıvırmaya, ezmeye, yassılaştırmaya başlardı. Müziğin birden artan sesiyle birlikte, ince beyaz bir ışık sâdece ellerini aydınlatır, herkes bakır tencerenin ellerinde, sapı da olan bir gül hâlini almış olduğunu hayretle görürdü. «Bir gül!», diye bağırdı spiker. «Bakırdan bir gül... güzel... hârika, değil mi? Bayanlar ve baylar, hayret vericisi Miss Carol Raintry...»

Kendisini cezbetmişti. Güç ve kuvvet zâten onu câimâ cezbetmişti. Bu ikisinin böyle ince, uzun, yumuşak bakışlı bir kadında birleşmiş olması onu uzun zamandır düşündürüyordu. Ve o akşam verdiği aşırı derecedeki rüşvet sâyesinde klüp menajeri onları tanıştırdı. Onu yemeğe küçük bir Fransız lokantasına götürdü. Sonra da, geç saatlere kadar açık kalan bir yere gidip birlikte içtiler. Bundan sonra onu beş hafta her akşam gördü ve herşeyini öğrendi. Hayâtı trajediyi andırıyordu; hastaydı; korkuyordu ve güvensizdi; hayatla tek kıymetli varlığı kızı idi.

Kadının da kendisine bağlandığını farketmişti. Bitmek bilmeyen enerjisinin ve yaşama arzusunun tesirine kapılmıştı. Yalvaran bakışları dâimâ üzerindeydi; okunuşlarından hoşlanıyor, sesinin tonuna bayılıyor, getirdiği güven ve emniyet hissi karşısında kendisi tarafından idâre edilmeye seve seve râzı oluyordu.

İki defâ evlenmişti. İlk kocası kendisinden yirmi beş yaş büyüktü ve Julia doğduktan iki yıl sonra ölmüştü. İkinci kocasının ölümü ise bir fâciâ olmuş ve bunun tesirinden hâlâ kurtulamamıştı: Florida'nın St. Petersburg'undaki evlerini harâbeye çeviren yangında yanarak ölmüştü.

Ellerinde bu hayret verici kuvvet kendisini hatırladığından beri mevcuttu. Bababası bir sirkte gösteri yapan (kuvvetli adam) idi. Kendisinde de böyle bir temâyül gören adam onu uzun zaman çalıştırmıştı; nazır olunca birlikte dünyâyı dolaşmaya başlamışlardı. Babası ölünce de, hayattayken en iyi dostlarından birisi olan bir menajer ona başka bir fırsat yaratmıştı: Gece klüplerinin sahnelerinde tek başına görünecekti. Sonunda, menajerle evlendi ve mesleğini terketti. Şimdi

ise, ikinci kocasının ölümü üzerine, doktorunun tavsiyesi hilâfına tekrar sahneye dönmüştü. Bir kalb krizi geçirmişti ve işi çok yorucu idi. Ama bütün bildiği oydu, paraya ihtiyâcı da vardı. Hastalığını kızından saklamıştı, çünkü Julia'nın tahsilini tamamlaması için gerekli parayı ancak bu surette sağlayabilirdi.

James Barr onunla evlendi. Onunla büyük plânının bir kısmını teşkil ettiği için evlendi: Yeni bir olgunluk ve yeni bir geçmiş demekti bu. Karısı ve kızı olan evli bir adamdı; evlilik yeni bir güvenlikti. East Sixty-Third Street'deki evi satın aldı, içini döşedi, ahçı ve garson tuttu. Yazları geçirmek için de Westport'taki kutu gibi evi aldı.

Bu pazarlığa üvey kızı uğruna girmemişti. Daha doğrusu, dişlek ve haşarı bir talebe ile karşılaşacağını umuyordu. Julia'yı görmek için hiç hazırlıklı değildi. Daha görür görmez içinde uyanan arzuyu hissetti; kendisini soğuk soğuk süzen bu ihtiyar genç bakışlardan hissettiklerinin gayet iyi anlaşılmış olduğunu farketti. Hiç konuşmadılar —tâ beraber plâja gittikleri güne kadar— ve bu sessizlik içinde yaptığı taarruz bir muharebe bile veremedi. Bunu kabullenerek, normal âile yaşayışına uydu. Ama bir yılda karısından, monoton hayâtından, üvey kızının derin nefretinden, kısacası bu evlilikten bıkmıştı. Çok dakik birisi iken, şimdi geliş gidişi gayet düzensizdi, hattâ bâzan uzun zaman eve uğramadığı da oluyordu. Genç, güzel, sarışın ve dâimâ değişen başka başka sarışınlarla ahbap oldu. Bir keresinde, bir gece klübünde, evvelce Chicago'da kendi müşterisi olan iki kişinin karşısına oturmuşlardı tesâdüfen. Adamlar şöyle bir bakıp çevirmişlerdi başlarını. Tanımamışlardı kendisini.

Derken Carol Raintry Barr ikinci, sonra da üçüncü kalb krizini geçirdi ve Westport'taki küçük eve çekildi. Şehre nâdiren gelen bir yarı hastalıklı gibi yaşamaya başladı. Eski sirk arkadaşlarından Ralph Morse adlı bir zenciye rastladı ve adamı hastabakıcı, ahçı, şoför, garson ve bir dost olarak alıkoydu. Julia'nın şimdi şehirde kendi dâiresi vardı. Hafta sonlarında hepsi Westport'ta toplanıyorlardı.

Julia'nın nefreti daha soğuk, daha kuvvetli ve müfuz edilemez olmuştu. Bunu önceleri anasına olan taparcasına sevgisi ve kendisinin örnek bir koca olamayışına atfetmişti. Julia'yı ne kadar şiddetle arzuladığını onun da bildiğinin farkındaydı. Evde olduğu zamanlar, kızın mevcudiyetini, yakınlığını dâimâ hissediyor, bu manyetik bağlantıdan onun da haberdar olduğunu biliyordu. Hal Lawrence Tanrının gönderdiği bir lûtuftu. Kendisine kızına tâlip olduğu bildirilerek resmen takdim edilmisti. Gülünç bir durumıdu: Adam hemen hemen kendisiyle aynı yaşıydı, ama mevcut şartlar altında hoşlanmıştı bundan. Lawrence Texas'da yaşıyor, New York'a arada bir geliyordu. Kızı alıp götürür, çocukları ve bir âileleri olur, böylece kendisi de soğuk, siyah, düşmanca bakan gözlerden kurtulurdu. Derhal evlenmelerine şiddetle taraftardı. Kızın hayâtından mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmasını istiyordu. Çünkü aralarındaki münâsebetler, açıkça olmasa bile, Julia'nın düşmanca davrandığı bir duruma varmıştı.

Carol başkaydı. Bâzı huyları haric. James Barr'dan şikâyetçi değildi. Rahatsızlığı ilerledikçe daha çekingen. çocuksu bir hal almıştı. Aklında Julia ev ve James Barr'dan başka birşey yoktu. Kocasının üstünlüğünü mutlak olarak kabul etmişti, dâimâ sözlerini tasdik eder, basını salları, boynunu bükerek, sık sık kendisine dokunarak kuvvet almak ihtiyâcını duyardı.

Dr. Anthony Ruggeri'nin isminden ilk defâ bahsedildiğinde hiç nazarı dikkatini çekmemişti. Dinlemiyordu daha doğrusu... Bilhassa Julia konuşurken dinlemezdi. Aynı isimden hafta sonunda Westport'ta tekrar bahsedildi ve birdenbire, oracıkta, ilk defa duydu ve taşıdığı mânâyı idrâketti: **Ruggeri, Ruggeri, Ruggeri!** Az kalsın haykırıyordu.

Birşey demedi. İsim benzerliği görülmemiş birşey değildi. Ama kontrol etti. Sessiz sedasız çalışan bir dedektif bürosuna başvurdu. Müracaat sebebi gayet inandırıcı idi: Kızı babası yaşında birisine kaptırmıştı kalbini ve kendisi bu adamın geçmişini öğrenmek isti-

yordu. İlk rapor, kızının karşılaştığı şahsın o kayıp, unutulmuş Dr. Anthony Ruggeri olduğunu ortaya koymaya kâfi geldi. Kahkahanın içinde tekrar fıkırdadığını hissetti.

Kız gerçekten tutulmuştu Ruggeri'ye! Gülünç, çok komik bir şeydi bu. Kızı ile evlenip kendisine akrababa olmakla acaba bir tuzak mı hazırlıyordu?

Âile arası konuşmalarda daha faal bir tutum takındı. Önceleri, baba nasihatı gibi göstermeye çalışarak kızın çok yaşlı birisiyle bağ kurmasını pek de hoş bulmadığını belli etti. Kendisine Hal Lawrence ile olan yaş farkının da hemen hemen aynı olduğunu hatırlattıklarında, onun kim olduğunu ve geçmişini bildiklerini söyledi. Sâhiden, kimdir bu Ruggeri! diye sordu. Sonia da, bu suâlin cevâbını ortaya çıkaracağına dâir Carol'a söz verdi.

Dedektif bürosundan gelen raporların sayısı arttıkça, anlatılanlar da derece derece korkutucu olmaya başlıyordu. Zamanla unutulup gideceğini sanıyordu önceleri; ama unutulmadığını görünce Julia'dan vazgeçip Carol'u yola getirmeye karar verdi. Ve karısı üzerindeki fikrî hâkimiyetinden istifade suretiyle, korkunç masallar uydurarak onu birkaç hafta içinde tamâmen kendi tarafına çekti. Öyle ki, Carol paniğe kapılarak müteaddit defalar Julia ile konuşmuştu. Ama Julia dinlemiyordu. İtiraz ettiği her noktada annesine karşı çıkıyor, yanıldığını söylüyordu. Nihâyet, Westport'ta bir pazar gecesi, yatarlarken, karısı üç yıllık evliliklerinin ilk direkt ricâsında bulundu:

«Yapar mıydın, acaba...?»

«Neyi, Carol?»

«Onunla bir kere konuşur muydun?»

«Evet.»

«Biliyorum... bu iş seni pek alâkadar etmez, ama... acaba ricâ etsem...»

Doktorun büroya beş kere telefon ettiğini saklamıştı ondan.

«Olur.» dedi. «Görürüm onu. Görmeye çalışırım.»

Pazartesi, salı geçti, ama Ruggeri'yi aramadı.

Çarşamba akşamı Carol Westport'tan telefon etti. «Nasıl, görebildin mi onu?»

«Hayır. Henüz değil. Eğer görmiş olsaydım bildirirdim sana, değil mi?»

«Belki de bildirmezdin.»

«Merâk etme, hallederim bu meseleyi.»

«Hayır. Halletme. Düşününce bunun Julia'nın ve benim problemlerimiz olduğunu daha iyi anladım. Doğrusu bana karşı çok tatlı davrandın.»

«Yat, uyu, olmaz mı? Hiç üzülme.»

«Üzülüyorum, Jimmy. Senin bu işe karışman doğru değil. Onun için, lûtfen hiç karışma sen. Lûtfen, Jimmy.»

«Hadi git yat. Üzülmeyi de bırak. Cuma günü oraya gittiğimde kendisini görüp her şeyi anlatırım.»

«Jimmy...»

«Şimdi hoşça kal.»

«Hoşça kal, Jimmy.»

Kendisine Jimmy demesinden nefret ediyordu. Onunla konuşmaktan bile nefret ediyordu. Telefonu kapatırken, ondan ve Julia'dan kurtulmak için boşanmaya bile râzı olduğunu anladı. Yatağa girdi, uyuyamadı. Sâkinleştirici bir ilâç aldı, onun da faydası olmadı. Bütün gece ayakta; ertesi gün erkenden Ruggeri'nin muayenehânesine telefon etti. Sekreteri ile konuşarak perşembe günü için randevu aldı. Konuşmanın iyi geçmesini ve doktor hesâbına meselenin gelip geçici birsey olmasını temennî ediyordu.

Ama umduğu çıkmamıştı.

Ya şimdi!...

ÜC

I

James Barr havada asılı durgunluk ve sessizliği farkettil; trafiğin gürültüsü örtölmüş, kaybolmuştu. Odanın sessizliğinde, yumuşak halının üzerinde kapı ile masa arasını adımlıyordu; pencereye giderek jalu-ziyi aralayıp dışarı baktı. Kar yağıyordu. Döne döne düşen kar taneleri verde kalınlaşmıştı bile. Sessizlik karın yağışında da vardı. Pencereden ayrıldı, yürümeye devâm etti. Düşünmeli, plânlamalıydı. Şimdi, derhal. Ama birşey gelmiyordu aklına. Çenesine hafif bir yumruk indirerek yürümesine devâm etti.

Kapının tıkırtısıyla birden kendine geldi. Gidip kapıyı açtı.

«Uuuu-v-v-v, kara bak,» dedi Denise.

Ayaklarını yere vurarak yüksek ökçeli ayakkabılarında birikmiş karları silkti. Elleriyle de kürkünü temizlerken, «Yardım etsene, neden etmiyorsun?» diye sordu.

Barr kürkü omuzlarından aldı, dikkatle divana koydu.

«Teşekkür ederim,» dedi Denise. Yanına gelip ellerini Barr'ın ensesinde kavuşturarak dudaklarını ağzına kapattı. Öpücüğü mukabele görmedi. «Neyin var senin?» diye sordu bunun üzerine.

«Birşeyim yok.»

«Kızgın mısın?»

Yüzü hâlâ yüzüne yakındı.

«Hayır.»

«Kusura bakma geç kaldım, ama korkunç bir tipi var dışarda.»

«Tabii.»

Ellerini ensesinden indirdi, araştıran gözlerle baktı, sonra uzaklaştı. Dar, etine yapışan mâvi elbisesi içinde uzun boyu duruyordu. Masaya yürüdü, eteğini kaldırarak masanın kenarına ilişti. Bir bacağı yere basıyor, öbürü ise ağır ağır sallanıyordu.

Kadehini kaldırarak «Şerefede,» dedi. İçkinin çoğunu içti, yüzünü buruşturdu.

«Sana yeni bir içki hazırlardım, ama acıkmış olduğunu tahmin ederim.»

«Hem de bayıldım.»

«Traş olayım mı dersin?»

«Traş mı? Alay mı ediyorsun?»

Eliyle çenesini yokladı, yüzünü ekşiterek gülümsemeye çalıştı.

«Neyin var senin?»

«Oh, düşünülmesi gereken bir kaç problem var da. Onları düşünmeye çalışıyordum.»

«Şu kızının arkadaşı meselesi mi?»

«Ne? Ne ediyorsun sen?»

«Hiç... birşey bilmiyorum ki...»

«Bu... Bu kızımın arkadaşı meselesine ne olmuş?»

«Daha önce bahsettin ya. Telefonda hani. Birisinin, kızının arkadaşının burada olduğunu söylemiştin. (Masadan ayrılarak gelip kollarını yine boynuna doladı.) Neyin var senin bu akşam?»

«Hiç.»

«İyi görününüyorsun. Çok titiz bir hâlin var.»
Kızdan uzaklaştı. «Birşey yok. Birazcık âsâbım bozuk. Ve kızımın arkadaşıyla alâkalı da...»

«Doğrusu bugünü göreceğimi ummazdım: Yakışıklı Mister Barr kızı için endişe duyuyor. (Ellerini eriyen karlardan ıslanan saçlarında gezdirdi.) Biliyor musun, seni büyük bir kızın babası olarak düşünmek gayet zor. Benim yaşlarımda olduğuna bahse girerim. İlk defâ ondan bahsediyorsun. Kaç yaşında?»

«Seni alâkadar etmez.»

Onu kızdırmak hoşuna gidiyordu. «Bak, Denise ile bu şekilde konuşamazsın. Öyle değil mi ama? İstersen bu gece oturup âileden bahsederek geçirelim vaktimizi.»

«Kes, lûtfen. (Mantosunu alarak giymesi için tuttu.) Hadi gidelim buradan.»

«Ya karın... (Mantonun içine iyice büzülmüştü.) Ona dâir tek kelime söylemedin şimdiye kadar. Hiç doğru birşey değil bu yaptığın Jimmy, Allah biliyor ya hiç doğru değil. Ben normal merakları olan normal bir kızım. Normal değil miyim, Jimmy, ne dersin?»

«Sus... gel hadi.»

«Bugün de tersliğimiz adamakıllı üzerimizde hani. Ondan bahsetsene Jimmy. Bilirsin kıskanç falan değilimdir.»

«Sus dedim sana!»

Carol Raintry, Alex Raymond ile yirmi iki yaşındayken evlenmişti. Kocasını kırk yedi yaşındaydı. Carol Raintry, Alex Raymond'a âşık değildi. Çocukluğundan beri tanırdı onu; babasının yakın dostuydu. Bir menajerdi, babasının ölümünden sonra ona sarılmıştı. Kendisine sık sık evlenme teklif etmiş, Carol da sonunda kabul edeceğini bile bile her defâsında reddetmişti. Nihâyet, yaş gününde evlendiler ve hayâtında ilk defâ o gün sarhoş oldu.

Carol Raintry uzun boylu, zayıfça, açık sarı saçları, iri mâvi gözleri, ufacık burnu ve tatlı gülüm-

semesi olan bir kızdı. Babasının gölgesinden çıkmış şimdi de kocasının gölgesine girmişti. Her zaman olduğu gibi yine kendisini koruyan biri vardı. Annesi kendisi küçükken kaçmıştı: Onu hiç hatırlamıyordu. Erkek koruyuculuğunun ılıkliğinde yaşamıştı. Erkek kokusuna, kaba saba sözlere, sabahları duyduğu traş sesine, şiddetli ayak seslerine, şarkı söyleyen kalın seslere, saçlarını okşayan kaba ellere ve alkol, nikotin kokan öpücüklere alışmıştı. Julia'ya gebe kalınca mesleğini bırakmıştı, Raymond St. Petersburg'daki evi inşa ettirmiş, Florida güneşi altında orada birlikte yaşamışlar, Julia orada dünyâya gelmiş, Raymond orada hastalanarak ölmüştü. Kendisine uzun zaman yetecek kadar para kalmıştı. Kızı ile birlikte yaşamaya başladı; babasına benzeyen esmer, çok az ağlayan, çok az bakım isteyen, daha çocukluktan kararlı bir çocuktur kızı. Carol Raintry Raymond iyi bir kasaba kadını olmuştu: Komşuları tarafından sevilen, nâzik, kibar, merhametli, kiliseye giden bir kadın. Jackie Kirk ile evlenmesi muhitte şok tesiri yapmıştı. Jackie o zaman on sekizindeydi.

Kumral, güçlü kuvvetliydi. St. Petersburg'da doğmuş ve orada yetişmiş bir çocuktur. Liseye gitmiş ve orada yüzmede eyâlet birincisi olmuştu. Böylece kendisine bir meslek de bulmuştu. Kış mevsimlerinde, iyi bir otelde yüzme hocalığı ve cankurtaranlık yapıyordu. Yazın ise mâdenî âletler satan bir dükkânda çalışıyordu. Gayet uzun boylu, son derece yakışıklı, fazlasıyla kuvvetli, büyüleyici şekilde tembel ve dağınıktı. Şampiyon olduğu zaman yapılmış büyük bir Hollywood teklifine şiddetle karşı koymuştu.

Bir hayır cemiyeti menfaatına yapılan gösteride tanıştılar. Carol, herkesin şaşkın bakışları ara-

sında numarasını yapıyordu. Seyredenler arasında ağzı hayretten bir karış açık olarak Jackie Kirk de vardı. Tanıştırıldıkları zaman ilk söylediği söz, «Biliyor musunuz, şu âna kadar yaşadığınızın farkında bile değildim. Herşeyin birdenbire değişivermesi tuhaf doğrusu,» olmuştu. Kolundan nâzikçe tutmuş, birlikte gökyüzündeki sapsarı ayın aydınlattığı bahçenin ılıkliğına çıkmışlardı.

Okyanus sularında yüzmüşler, akşam üzeri kumlarda dolaşmışlar, Miami'de hafta sonlarını geçirmişlerdi. Evvelce babası ve ihtiyar kocası tarafından idâre edilirken, şimdi de bu çocuk tarafından idâre ediliyordu. Değişmez şekilde onun olmuştu. Evlendiler.

Carol Raintry Kirk âşıktı. Hayâtında ilk defa âşık olmuştu. Bütün vakitlerini birbirlerine gayet yakın olarak geçiriyorlardı. Julia'nın işinin ehli bir dadısı vardı, sonra da bir yatılı mektebe gönderildi. Kirkler iki âşık gibi seyahat ettiler. dünyâ kadar para sarfettiler. Bir kere daha erkeğinin koruyuculuğu altındaydı. İlâveten bir de kıskançlık vardı, ama bundan hoşlanıyordu. Bir defâsında Paris'te bir klûpte, yalnız başına oturan bir adama gülümsemiş, Jackie'den bu yüzden günlerce azar işitmişti. «Fakat ona sâdece gülümsedim,» demişti. «Tek başına oturan, ufak tefek bir adam. Çılgınsın sen Jackie.»

«Aşktan çılgınım. Çılgınlık neresinde bunun?»

«Değil tabii, ama öyle demek geldi içimden.»

«Sen onunla flört ettin.»

«Jackie, ben hiç kimseyle flört edemem. Erkekler ürkütüyor beni. Yâni... bir erkeğin gerçekliği... onlardan korkuyorum ben, kalben... Sevdiğim

bir tek sen varsın... başka herkes, bütün geri kalanı... hepsi ürkütücü... sâdece sen varsın...»

Harp esnasında iki yıl ayrı kalmışlar, mektup, resim ve bağlılık yeminleri her gün gelmişti. Sonra yaralı olarak, başında bir şarapnel parçasıyla çıkagelmiş, bir daha da eskisi gibi olamamıştı; dâimî bir uyusukluk, unutkanlık, ânî tökezlemeler, tehlikeii komalara rağmen Carol kuvvetle sevmişti onu. Biriktirdiği paraları büyük doktorlara yatırmıştı. Julia onlarla birlikte yaşıyor, sâdece yazları kamptaki mektebe gidiyordu. Onbir yıl evli kaldılar ve bu onbir yılın her sâniyesinde birbirlerini sevdiler.

O sıcak yaz akşamı, Julia kamptayken, mahconk oynamaya kasabadaki arkadaşlarına gitmişti. Gelip kendisine haber vermişlerdi. Evleri yıldızlı gökyüzüne karşı alev alev yanıyordu ve o, içerdeydi, sevdiği içerde idi. İçeriye dalmasına güçlkle mâni olmuşlardı. Korkunc çığlıklar atarak ellerinde cırpınıyordu. Yanan etin kokusunu duyuyordu. Sevdiği adamın yanık etinin kokusu geliyordu burnuna. Bütün gücü ile haykırıyordu...

O gece gözünün bir ışığı söndü ve bir daha da geri gelmedi.

James Barr ile evlendiği zaman kırkdört yaşında ve yarı rahatsız durumdaydı. St. Petersburg'daki geceden sonra bir daha hiçbir erkeğin aşkını tatmamıştı. Hiç erkek yoktu onun için. Kendisi ve Julia hep yalnız kalmıştılar. Şimdi ise, eski gençlik ateşi ile olmasa bile, nâzik bir şekilde seviyordu James Barr'ı...

Kar; uçuşarak yere düşen tâneceklerin sıklığından sanki bir duvar gibi olmuştu. Nefes almak bile imkânsız gibiydi. Kolkola girip başlarını öne eğerek korunmaya çalıştılar; nihâyet kapıcının getirdiği arabaya girdiler. Denise ufacık mendili ile hem kendi yüzünü hem de Barr'inkini kuruladı. «Arkadaş, cinâyet demektir bu, yarabbiim, ne hava! (Ağır ağır şehre doğru yürüdüler. Denise hâlâ devâm ediyordu;) Tipiye bak. Tam New York havası!»

Silecekler ön cama yapışan kışları ancak temizleyebiliyordu. Barr direksiyonun üzerine abanmış yolu görmeye çalışıyordu. Fifty-Fifth Street'deki sâkin küçük lokantaya gelmeleri bir hayli sürdü. Arabanın anahtarını kapıcıya bırakarak derhal içeri koştular.

İçerisi sıcak ve ısıl ısıldı. Üzerlerindeki vestiyere bıraktılar ve vestiyerdeki kız kendilerine yüzlerini kurulamak için peçeteler verdi. Denise tuvaletini tâzelemek üzere ayrıldı, Barr kızla çene çalarak bekledi. Sonra gidip masalarına oturdular. Diğer müşteriler hallerinden inemnün, yanakları havanın ve içkinin tesiriyle kızarmış kişilerdi. Çeşitli masalardan belli belirsiz fısıltılar ancak duyuluyordu. Temiz elbiseleri içinde garsonlar pırıl pırıl tabaklarla sessizce çalışıyorlardı. Uzun parşömen listeden yemeklerini ismarladılar, gelene kadar kokteyllerini yudumladılar.

Yemek geldi ve Denise, «Sakin konuşma. Bırak kızın karnını doyursun,» dedi. Neden sonra başını kaldırıp baktığında, Barr'ın elinde çatal tabaktaki yemeğe dalgın dalgın baktığını gördü. Peçeteyi ağzına götürdü, ellerini kucağına indirdi, ağır ağır konuştu:

«Bak, şimdi. Herşeye rağmen...»

«Canım istemiyor, Denise.»

«Neyi istemiyor? Yemeğini yemeyi mi?»

«Evet, öyle. Ben, gitmek istiyordum da...»

«Babalık bak, beni burada bırakıp gitmeyi düşününüyorsun ya? Şâyet öyle düşünüyorsan...»

«Kabilse... Lûtfen...»

«Neyin var Allahını seversen senin bu akşam?»

(Dışardan bakan birisi gayet hoş bir konuşmaya daldıklarını zannedebilirdi). Eğer bütün bunlar kızından ve karından bahsettiğim içinse... Sâdece seni kızdırmak istemiştım, canım... Bilirsin ki ikisine de aldırmam.)

«Hayır, hayır, katiyen o değil. Yalnız.. Şey... Bu akşanı pek iyi hissetmiyorum kendimi, son derece âsâbım bozuk... Galiba hastalanacağım. (Peçeteyi masaya bıraktı.) Beni mâzur görmek için ısrar edeceğim.»

«Ben de seninle geleceğim.»

«Hayır, bunu da istemiyorum. Lûtfen, Denise.»

«Ama babalık...»

«Bir hâdise yaratmayalım, olmaz mı? (Parmaklarını çenesine deydirdi, yorgun bir şekilde göz kırptı.) Hesâbı ben ayarlarım işin bitince seni götürecektir bir taksi de bulurum. Kusura bakma. Gerçekten üzgünüm.»

Ayağa kalktı, kızın elini hafifçe sıktı, sonra çabucak uzaklaştı. Garsona kendisini tâkib etmesini işâret etti; vestiyerin yanında ona durumu üstünkörü izâha çalıştı, hesâbı ödedi ve bahşisi daha da boi tuttu. Palto ve şapkasını giyerek soğuk havaya çıktı.

Kapıcı, «Hanımefendiyi bekleyecek misiniz, Mister Barr?» dedi.

«Hayır. Unuttuğum bir randevu var da. Çok mühim. Arabamı getirir misin, lûtfen?»

«Evet efendim. Derhal.»

Arabası geldiğinde kapıcıya bahşis verirken, «Hanıma mutlaka bir taksi bulursun. Kendisiyle görüş, ne zaman istiyorsa o zaman bulursun arabayı.» dedi.

«Evet efendim. Yapılacaktır. Teşekkür ederim, Mister Barr.»

Kar gökyüzünün siyahlığı içinden dökülmeye devâm ediyordu. Her tarafta kar vardı: Caddelerde, kınıtlı yerlerinde, veranda üzerlerinde, dükkân önlerinde, arabaların tepesinde... Her yerde! Kar havayı tıpkı duman gibi kesif şekilde kaplamıştı. Boğazına kacıncasına öksürdü. Ama aslında ter içindeydi: kirasını gevşetip gömleğinin üst düğmesini açtı; ter

koltuklarından aşağı doğru kayıyoru. Daha hızlı sürmeye çalıştı, fakat arabanın yalpa yaptığını farkettil.

Eve gidip soyunacak, sıcak bir banyo yapacaktı. Pek fazla sıcak da olmasa olurdu. Ilık, dinlendirici suya boğazına kadar girip vücudunun gevşediğini, rahatladığını hissedecekti. Şimdiden rehâvet basmıştı. Kendisini banyoda, ayaklarını uzatarak gerinirken hissetti. Şimdi nefes alışları daha normalleşmişti. Solundaki pencereyi açtı. Yüzüne ıslak ıslak karlar yapıştı. Hoşlanmıştı bundan. Bu serinletici hava ve yüzüne yapışan buzlu kar taneleri hoşuna gitmişti.

Adam öldürmek düşünmeyi gerektiriyordu. Kızgınlık ânında olmuş birşey gibi görünmeyecekti çünkü. Kaçıp kurtulmak için sağa sola ateş ederken birini öldürmeye benzemiyordu. Kendini korumak, hâyatını devâm ettirebilmek için işlenmiş bir cinâyet olacaktı... Tabii mükemmel plânladığı ve herşey yolunda gittiği takdirde... Onun için, plânlamalı, mükemmel olmalıydı. Keyifle güldüğünü farkettil. Plânlanmış ve mükemmel! Şüphesiz öbürü de uzun zaman düşünülüp plânlanmıştı, ama umduğu gibi mükemmel yürümemişti. Eğer yürüseydi buna zâten lûzum kalmıyacaktı. Ne kadar devam edebilir bu böyle? diye düşündü. Acaba sonrakı kim olacaktı? Acaba bu defâ da halledilmemiş ufacak bir pürüz daha kalacak mıydı? Bir an için, herşeyden vazgeçmeye karar verdi. Belki de işi Julia vasıtasıyla halledebilirdi. Belki de uzlaşma olarak öne sürdüklerini kabul ederek herşeyi olurluna bıraksa daha iyi olurdu. Belki kızı Ruggeri'den bile ayırıp kendine çekebilirdi. Ufak da olsa bir ihtimâldi. Son defâ kendisini zâten ikrâm etmiş değil miydi? Dikkat ve ihtimam sâyesinde kazanabilir miydi onu acaba? Derhal bu fikri aklından çıkardı. Onu diğerinden kazanmak mı? Buna asla imkân yoktu. Öyle olsa bile, öbürü buna sessizce râzı olamazdı. Tıpkı kendisi gibi, doktor da kendisini bu işe adamıştı.

Birden aklına geldi : Kimim ben? Bir insan oğlunun mahvolması için plân kuracak kim oluyorum ben? İki insan öldürdüm ve doğrusunu söylemek gerekirse kılım bile kıpırdamıyor. Hani nerede nedâm et, ne-

rede pişmanlık, nerede o uykusuz geçmesi gereken geceler? Hiçbir şey yok. Bunu da öldüreceğim ve biliyorum yine de üzüntü duymayacağım, birşey hissetmiyeceğim. Bu çeşit insanlara dâir okuduklarını hatırladı. Neydi onun tıbbî adı? Psikopat! Evet böyleydi. Acaba... Hakikaten böyle miydi? İnsanın, herkesin dışında, bir anormal olarak doğmuş olması lâzımdı. Bu o mneydi acaba? Kendini korumak istemesi bir bahâne miydi dersin? Kendikendine «Hayır,» diye cevap verirken içinden hafif bir fıkırdatma hissetti. Hayâtında ilk defâ, «Acaba deli miyim? Yoksa bütün bunlar o mu?» diye düşündü.

Sixty - third Street'e saptı, eve doğru sürdü. Arabayı tam evin arkasındaki garajın önüne getirmişti ki, ışığı gördü. Oturma odasının karla kaplanmış gibi duran pencerelerinden ışık sızıyordu. Yaya kaldırımına yanaştı, motörü susturdu. Ahçı ve garson izinliydi ve ertesi gün öğleye kadar dönmeyeceklerdi. Eğer içlerinden biri yanık bırakmamışsa, içerde ışık olmamalıydı. Nasıl olur? Şimdiye kadar hiç unutmamışlardı. Anahtarlarını buldu ve hızla kapıya yürüdü. Yavaşça ardından kapattı ve antrenin ışığını yaktı. Halı nemliydi. Kurumaya yüz tutmuş ıslak ayak izleri vardı. Bir an hareketsiz kaldı, sonra tıpkı mezara atılan ilk toprağın çıkardığı gibi gelen tok bir ses duydu,... Ve hernasılsa, ne mânâya geldiğini hissetti.

Hernasılsa, bu sesin ne demek olduğunu gayet iyi sezmişti. Zihnini kendisine neler olup bittiğini bildiren devasâ bir anten gibi çalıştırarak ağır ağır ilerledi... Ne bulacağını biliyordu. Koridordan geçip oturma odasına yürüdü, elini tokmağa deydirdi, çevirdi. Şapka ve paltosunda hâlâ beyaz kar kümeleri olduğu halde kapı ağzında durdu, içeriye baktı.

Karısının, Carol Raintry'nin bakışları gözlerini buldu!

Gözleri kuru ve parlak, suratı kasılmış ve ifâdesizdi; elleri, dirseklerine kadar varan uzun eldivenler içinde, ritmik bir şekilde kasılıp açılıyordu. Ayaklarının dibinde, başı imkânsız bir çaprazlıkta, beyaz dişlerini göstererek katılmış bir ifâdeyle sırtan Dr. Anthony Ruggeri yatıyordu...

Derhal gidip yanına çöktü. Şapkasından erimiş karlar ince bir şerit halinde doktorun suratına baktı. Ne gözlerini kırptırdı, ne de en ufak bir seğirme oldu. Dimdik kendisine bakıyordu. Vücudunun üst kısmını yukarı kaldırdı, başı kaykılarak arkaya sarktı. Boynu kırılmıştı. Yüzükoyun çevirdi, ayağa kalktı. Bir an. Artık hürrüm! diye düşündü. Ruggeri ölmüştü, onu karısı öldürmüştü. Her ikisinden de kurtulmuştu. Bu bir tek, kısacık an için herşeyden kurtulmuş gibiydi. Ama sonra derhal, bir gürleme içini sıkıştırıyormuş gibi geldi; birdenbire, tıpkı bir trenin tünele girmesi gibi, karanlıklar içine emilip çekildiğini hissett. Öfke ânında işlenmiş, düzensiz, plânlanmamış ve geri dönüşü olmayan bir cinâyetti bu.

Kıyamet kopacak, polisler, gazeteler, flâşlar girecekti işin içine. Bir sürü araştırma, sorgu sual, suçlamalar, karşı suçlamalar olacaktı. Meselâ, Julia annesini müdafaa edecek. parmağını kendisine çevirecekti. Sonra, Ruggeri kardeşler... Doğuya gelerek ne olduğunu öğrenmek isteyeceklerdi... Kimlerdi bu Julia, Carol Rantry, Jaimes Barr?

Kimdi bu James Barr?

«Dinlemedi,» diye fısıldadı Carol âniden. «Dinlemedi. Onunla konuşmaya çalıştım. Dinlemedi. Daha ben bile anlamadan... Jimmy, n'olursun... Rica ederim.. Jimmy» Gözleri şimdi yaşlarla dolmuş, daha da irileşmişti; dimdik, kaskatı oturuyordu; omuzları geriye çekilmişti, elleri hâlâ açılıp kapanıyordu; parmak mafsallarının çıtırdaması kulaklarına kadar geliyordu.

«Manton nerede?»

«Dışarda... Dolapta.»

«Onun eşyâsı nerede?»

«Onlar da orada.»

«İkiniz berâber mi geldiniz buraya?»

«Hayır. Ben onu bekledim.»

«Onunla burâda mı randevulaşmıştın?»

«Evet.»

«Kendine gel, Carol. Allah aşkına, toparla kendini.»

«Toparlayayım mı? Nasıl yâni?»

«Ne yapıyorsun ellerinle öyle? (Yanına gidip bir elinden tutarak odadan dışarı çıkardı. Arka taraftaki kütüphaneye götürdü.) Otur... Sana biraz brandy getireyim. (İçki dolabına doğru yürürken telefonun çevrilmesiyle geriye fırladı.) Dur bir dakika! (Koşup telefonu elinden aldı.) Ne yaptığını zannediyorsun sen?»

«Polis... Polise telefon ediyordum.»

Barr, âhizeyi yerine koydu ve «Otur,» dedi.

«Jimnıy.»

«Lûtfen oturur musun?»

Carol, maroken divanın köşesine ilaştı. Eldivenli elini alnında gezdirdi. Hıçkırmaya başladı.

Barr tekrar içki dolabına gidip içkiyi hazırladı, getirdi. «İşte,» dedi, «İç bunu.»

Carol başını kaldırmadı.

Uzanıp elini alnından çekerek içkiyi uzattı. «İç bunu, Carol. Hepsini.»

Ne olduğunu anlamamış gibi bomboş bakıyordu kendisine; bardağı aldı, içindeki bütün brandy'yi içti, bardağı uzattı.

Barr peçeteyi verdi. «Yüzünü kurula.»

Carol'un bakışları peçeteye takıldı; çekip aldı, yüzüne bastırdı. Sesi peçetenin altından boğuk çıkıyordu. «Şimdi lûtfen polisi çağırır mısın, Jimnıy?»

«Sen kendine bak.»

«Jimmy, ben...»

«Otur oturduğun yerde. Sana bir brandy daha getireyim.»

«Ama Jinımy, o orada... O...»

«Kıpırdamadan duracak mısın sen... Lûtfen?»

Carol peçeteyi yüzünden indirdi, bir ucunu kucagında katlayıp büküyordu. «Evet, Jimmy. Sen nasıl dersen.» Sesi gayet ölgün çıkmıştı.

Bardağını doldurdu, sonra kendine de bir içki hazırladı. Carol'unkini uzattı, «Yudumla bu defâ,» diyerek yanına oturdu.

Kadın önce bir elindeki bardağa, sonra öbür elindeki peçeteye baktı, sonra bakışlarını Barr'a çevirdi.

«Ralph nerede?» dedi Barr.

«Ralph mı?»

«Bak şimdi, artık kendine hâkim ol, rica ederim. Gayret et, olmaz mı?»

«Peki, Jimmy.»

«Eveet... Demek seni buraya arabayla Ralph getirdi?»

«Hayır. Hayır, o yapmadı.»

«Şehre nasıl geldin peki?»

«Trenle.»

«Kim gördü seni?»

«Ne?»

«Kim gördü seni?»

«Hiç kimse, tahmin ederim. Bilmiyorum. Sanınam. Korkunç derecede kar yağıyordu.»

Barr içkisini bitirdi, ayağa kalktı, bardağı dolaba götürdü, döndü ve gelip Carol'un önünde durdu. «Bırak düzelteyim bu işi. Ralph, neredeydi o?»

«Bridgeport'ta, hasta kızkardeşinin yanında.»

«Peki, ne zaman dönecek?»

«Bu gece onbir kırkta.»

«Onbir kırk mı? Saati bu kadar tam olarak nereden biliyorsun?»

«Tren târifelerini birlikte gözden geçirmiştik. Ne zaman döneceğini de o zaman öğrendim. (Peçete elinden düştü, duvarın ardındaki oturma odasına işâret etti.) Neden soruyorsun bunları bana. O orada... O adam orada... Ölmüş vaziyette... Onu ben öldürdüm...»

«Ağır ol, Carol. Lûtfen cevap ver bana. Düşün. Bak bana, Carol.»

«Evet, Jimmy.»

«Ralph neden aîmadı arabayı?»

«Bilmiyorum. Belki de bana lâzım olacağını düşünmüştür.»

«Doktorla burada şehirde randevun olduğundan haberdar mıydı?»

«Hayır.»

«Julia biliyor muydu?»

«Kimse bilmiyordu. Düşündüm ki eğer konu-

şursak... O ve ben... yardım edebilirim diye düşündüm... Ben...

Yine bir çocuk gibi ağlıyordu. Yere düşmüş olan peçeteyi alarak gözlerine bastırdı.

«İçeri nasıl girdin?»

Hiç cevap yoktu.

«Carol!»

«Evet?»

«İçeri... Şey, şehre nasıl geldin, dedim.»

«Söyledim ya, trenle.»

«Bu trene nasıl bindin? Evden ayrıldığın dakikadan itibaren bu ana kadar neler olup bittiğini bir bir anlat bana.»

Düşünerek kaşlarını çattı; derken yüz hatları yumuşadı; ufak teferruatı düşünmekten hoşlanır gibiydi. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra başladı, «Arabayı aldım...» Sesi ölgün, tıpkı uykuda gibiydi; sanki gözleri açıkken rüyâ görüyordu.

«Evet, evet... Arabayı aldın...»

«İstasyona geldim. Onu orada, istasyona yakın bir yere park ettim. Bir bilet aldım. Treni bekledim ve buraya geldim.»

«Daha fazla tafsilât isterim, Dinle bak...»

«Neden? Neden? Neden?»

Âdeta haykırıyordu. Yeniden hayata dönüş gibiydi. Doğrulamaya çalıştı. Barr omuzlarından bastırarak oturttu.

«Lûtfen dinle beni, Carol. Cevap ver bana.»

«Olur, Jimmy.»

Tekrar sâkinleşti.

«Araba neredeydi?»

«Araba mı?»

«Arabayla istasyona gelmemiş miydin? Aldığında araba neredeydi, garajda mı, dışarda mı?»

«Dışardaydı. Her zamanki yerinde. Ralph sabahleyin ayrıldığı zaman kar başlamamıştı.»

«Güzel,» dedi Barr, «bu da üzerindeki karı izah eder. Götürdüğü zaman da yine aynı yere bırakırsın. Tamâmen aynı yere. Bu karda hiçbir iz anlaşılmaz. Arabanın her tarafı karla kaplanır. Güzel.»

«Götürdüğüm zaman mı? Neden bahsediyor-
sun sen?»

«Sana bileti kim sattı?»

«Bileti mi? Bileti kim mi sattı dedin?»

Elindeki içki bardağına ilk defa görüyormuş
gibi garip bir şekilde baktı, kaldırdı, bir yudum aldı,
şiddetle ürperdi. «Polisi çağır, Jimmy. Lütfen çağır.»

«Kim sattı bileti sana?»

«Bilmiyorum. Kuyruk vardı. Sıra bekledim ve
bileti aldım.»

«Kuyruk mu vardı?»

«Kalabalıktı. New York'a gelen fazla insan
vardı. Adamı ömrümde görmedim.»

«Hangi adamı?»

«Bilet satan adamı.»

«Ya kuyruktakiler? Onlardan herhangi birini
tanıyor muydun?»

«Hayır. Gayet tabii ki. hayır.»

«Peki biletçi, seni bir daha görse tanıır mı der-
sin?»

«Hayır, önümde ve arkamda insanlar vardı.
Sâdece parayı bızup bileti uzattı. Başını kaldırıp bak-
madı bile. Niye soruyorsun bunları, Jimmy? Ne olu-
yor?»

Barr, palto ve şapkasının hâlâ üzerinde oldu-
ğunu farketti. İkisini de çıkarıp bir sandalyeye koydu.
Bir sigara yaktı, Carol'un önünde bir aşağı, bir yukarı
yürümeye başladı.

«Trene bindin. Grand Central istasyonuna gel-
din. Sonra?»

«Buraya gelmek için bir taksiye bindim.»

«Saat kaçtı?»

«Sekiz otuzda buradaydım.»

«Onunla randevun ne zamandı?»

«Dokuzda.»

«Pekalâ. Şimdi, olanları sırasıyla anlat baka-
lım.»

«Hayır! Hayır, yapamam!»

Bardak ve peçeteyi uzattı. Barr onları masaya
koydu.

«Beni dinlemeni istiyorum. Lûtfen dinle. Başka birşey düşünme. Beni dinle.»

«Olur, Jimmy.»

«Sana yardım etmeye çalışıyorum. Farzet ki kocan değil de avukatının. Bir avukat olarak konuşuyorum. (Carol'un yanına yaklaştı.) Herşeyi bütün teîerruatı ile istiyorum. Yardımım dokunabilir.»

Karısı ağzı sımsıkı kapalı, başını ancak hissedilir şekilde evet mânâsında eyerek sessizce oturuyordu.

«Carol!»

«Evet.»

«Lûtfen anlat bana.»

«Olur, Jimmy, anlatayım. Buraya geldim ve bekledim.»

«Hayır, hayır. Her ânı anlat.»

«Her ânı mı?.. Şoföre parasını verdim, içeri girdim, antredeki dolaba mantomu astım. Şapkam yoktu. Hani şu senin almış olduğun kukuleteli siyah mantoyu...»

«Evet, evet...»

«Oturma odasına geldim, divana oturup bekledim. Yerimden bile kıpırdamadım. Sâdece bekledim.»

«Ne zaman sözleşmişsiniz?»

«Salı günü.»

«Sen mi istedin, o mu?»

«O beni aradı. Kendisine bugün burada saat dokuzda görüşebileceğimizi söyledim. Geldim ve bekledim. Sonra zil çaldı, gittim kapıyı açtım. Oydu. Paltı ve şapkasını alarak aynı dolaba astım. Konuşmuyorduk. Ben çok korkuyordum... Oturma odasına geldik. Kendisine yiyecek, içecek birşey teklif etmedim. Sâdece Julia'dan uzak durmasını söyledim. Açık açık söyledim. Gayet kibarca dinledi. Sanki, sanki susnamı bekliyormuş gibi... Ama çok heyecanlıydın ve bir türlü susmadım. Nihâyet, söyleyecek birşey kalmadı, başka hiçbir şey söyleyemezdim. Ve sonra... O başladı konuşmaya.. Ağır ağır... Anladım ki sözlerimin bir tesiri olmamış. Korkunç derecede nâzikti ve gözlerini benden hiç ayırmıyordu... Senden bahsetmeye başladı.. »

«Benden mi? Ne dedi?»

«Bilmiyorum. Tam olarak bilmiyorum. Sözü-
nü kesmeye çalıştım. Ama o devâm etti. Hep senden
bahsediyordu. Söylediği şeyleri duymak istemiyordum.
Sesinin tonu kulaklarımda çılgınca akisler yapıyordu...
Son derece ürkmüştüm... Gözleri dâimâ üzerimdeydi...
Tüyler ürpertici şeylerden bahsediyordu... Bir türlü
anlayamıyordum... Gittikçe de yaklaşıyordu... Ona dâ-
ir anlatmış oldukların geldi aklıma. Yorgun, son derece
bitkindim... O ise hâlâ yaklaşıyordu... Yaklaşıyordu...
Ellerim...»

Nefessizlikten sesi kesildi. Ağzı açılmış, gözleri
sabit şekilde bakıyordu.

«Carol!»

«Evet? Ne var, Jimmy?»

«Sonra?»

«Sonra... Kapı ağzında dururken seni gör-
düm.»

Barr karısının sesini hiç beyenmemişti. Siga-
rasını tablaya bastırdı, gidip karısının yanına oturdu.
«Beni seviyor musun, Carol?»

«Evet, Jimmy. Seviyorum seni.»

«Ben de seni seviyorum. İlk önce bunun anla-
şılmasını isterim.»

«Evet, Jimmy.»

«Bana güveniyorsun, değil mi?»

«Evet, Jimmy.»

«Polise telefon etmeyeceğim.»

«Ama, ama...»

«Evvelce de geçmişti başımdan böyle vakalar.
İnan bana, senin suçun yok. Bu şekilde olmasını sen
de istememiştin. Şaşırmış, zihnin karışmış, şok geçir-
miştin. Bunu ben biliyorum. Fakat polis... O zaman du-
runı değişir. Onlara göre bu bir cinâyet dâvâsıdır. Seni
alır götürür, kaydını çıkarır, parmak izini alır, bir hü-
ceyre tıkarlar. Ve makine çalışmaya başlar. Çok iyi bir
avukat belki ölüm cezâsını atlatabilir, ama uzun bir ha-
pis cezâsını önleyemez. Böyle bir şeye hiçbirimiz daya-
namayız Carol; ne sen, ne ben, ne de Julia. Anlıyor mu-
sun?»

«Jimmy.»

Dudakları titriyordu.

«Kanun elâstiki değildir, fakat zaman olur ki... Kanun da âdil olmayabilir ve bu da onlardan birisi işte.»

«Ama ben...»

«Hayır. Polis çağırınayacağız.»

«Ama, ben işledim bu... Bu...»

«Julia'yı düşünmeni istiyorum. Beni düşünmeni istiyorum.»

«Nedir? Ne yapmamı istiyorsun?»

«Beni dinleyecek misin?»

«Evet. Evet, dinleyeceğim.»

«Şimdi eve gitmeni istiyorum.»

Carol ellerini onun avuçlarından sıyırıp aldı.

«Fakat o orada... Orada...»

«Dinleyeceğini söylemiştin.»

«İyi ama, o oradayken...»

«Ben doğru hareket ettiğimizden eminim. Sen bir cânî değilsin... Sonra Julia var...»

Carol, «Julia,» diye fısıldadı. «Zavallı yavru-cak.»

«Julia'nın hiç haberi olmayacak. Sen ve ben-den başka kimse bilmeyecek. Zamanı gelince doğru davrandığımı ispat edeceğim. Ama şimdi mühim olan beni dikkatle dinleyerek, aynen sana söylediğim gibi hareket etmendir.»

«Seni seviyorum, Jimmy.»

«İstediğimi yapacak mısın?»

«Ne dersen yaparım.»

«Biraz daha brandy ister misin?»

«Hayır.»

Barr, ayağa kalktı. Kaşlarını çatarak konuştu, «Seni Grand Central istasyonuna götüreceğim. Oradan trenle dönersin. Evvelce hiç bu trene binmemiştin değil mi?»

«Her zaman arabayı kullanırdım.»

«O halde kimse seni tanımaz. Wesport'ta tanıdığın kimseler... Onların da arabaları var, trene binmezler. İstediğin zaman, arabayla eve gidersin. Alırken

neredeyse oraya bırakırsın. Bu çok mühim. Böylesine karda tekerlek izleri kalmaz, birşey anlaşılmaz. Beni dinliyor musun, Carol?»

«Evet.»

«Eve vardığında ayakkaplarını kurularsın. Mantonu da elinden geldiği kadar kurutmaya çalış, ıslak ne varsa, yâni, Mantonu gardropda öbür elbiselerinin arkasına as. Tamam mı?»

«Evet.»

«Sonra yatağa gir ve orada kal. Kendini bütün gün iyi hissetmedin ve bütün gününü yatakta geçirdin. Ralph dönünce daha da fenâlaşırsın. Ona doktoru çağır. Gece yarısına doğru ben telefon ederim. Ralph'a iyi olnadığını söyletirsın. Bu da benim eve gelmem için bir bahâne olur. Hepsi bu kadar. Hiç birisini hatırlamak zor değil, öyle değil mi?»

«Hayır.»

«Pekalâ, Kalk bakalım şimdi.»

Kalkmasına yardım etti, yanağından öptü, odadan çıkarmaya çalıştı.

«Peki o ne olacak?» Parmağı ile oturma odasını işâret ediyordu.

«Ben herşeyi hallederim. Sen kendi üzerine düşeni yap. Gerisini bana bırak.»

«Jimmy, doğru değil bu.»

«Kes artık. Hein de derhal.»

«Benim için neler yapmak istediğini anlıyorum. Kendini benim yüklenmem gereken mesuliyetin altına atıyorsun. Jimmy, çok daha iyi olmaz mıydı, eğer... Eğer...»

«Hayır, olmazdı. Kendini toparla, lûtfen.»

Carol derin bir nefes aldı. Elini uzatarak Barr'ın saçlarına dokundu. Gözleri gözlerini aradı. Sonra iki elini aşağı indirip birleştirdi.

«Senin karşında kendimi âciz hissediyorum, Jimmy. Seni seviyorum ve müteşekkirim sana. Ne yapmamı söyledinse öyle yapacağım. Hem senin için, hem kendim için duâ edeceğim. Şimdi aynen dediklerini yapacağım... Ama konuşacak birine ihtiyâcım var. Müm-

kün olan en kısa zamanda gel eve, mümkün olduğu kadar çabuk.»

Barr karısını antreye getirdi, gardropdan çıkardığı mantosunu vücuduna sardı. «Gece yarısı telefon eder ve ilk trenle oraya gelirini. Neler hissedersen hisset, içinden neler yapmak gelirse gelsin, beni bekle, ki konuşarak birlikte halledelim.»

Kendisi de palto ve şapkasını giydi, yumuşak dönüşler yaparak yere düşen kar tanelerinin parlak beyazlığına çıktılar. Rüzgârın soğukluğunu yüzlerinde hissettiler. Barr, Carol'u arabaya kadar âdetâ sürükleyerek götürdü, kapıyı açarak içeri girmesine yardım etti. Bir kumaşla ön canı sildi, öbür kapıdan o da bindi, motörü çalıştırdı, sileceklerin düğmesini çevirdi. Karısına baktı: Yüzü solgundu, hafif hafif ama kuru olarak hıçkırıyordu. İstasyona kadar yol boyunca konuşmadılar. Caddeler tenhâ idi. Grand Central istasyonunda bile her zamankinden az kalabalık vardı. Park etti, dönerek, «İyisin ya?» diye sordu.

«Evet.»

«Kendini tamâmen kontrol edebiliyor musun?»

«Evet.»

«Herhangi bir soracağın?»

«Hayır.»

«Herşey hatırında, değil mi?»

«Evet. Evet Jimmy, hatırında.»

«İyi. Aynen sana söylediğim gibi hareket et. Gerisini oraya geldiğimde konuşuruz.»

Birlikte istasyona girdiler, karısının biletini aldı. Tren saatine kadar onunla berâber kaldı. sonra trene bindirdi ve yalnız kaldı!

Jimmy, tertipler düzenleyen Jimmy yalnız kalmıştı.

III

Paltosunun yakasını kaldırdı, arabaya koştu. Kapıyı güçlükle açarak kendini içeri attı. Başı direksiyona dayalı, bir dakika kadar derin derin nefes alarak

dinlendi. Sonra doğruldu ve motörü çalıştırdı. Arabayı ağır ağır Sixty-third Street'e sürdü. Düşünüyordu: Elinde bir ceset var ve bundan kurtulmak istiyorsun. Nasıl? Sonra Carol ne olacak? Önce bunu halledelim. Mrs. Carol Raintry Barr'ın şehre indiğinden kimin haberi vardı? Doktordan başka belki de kimsenin. Taksi şoföründen ne haber peki? Ama o da kim olduğunu bilmez. Ya verdiği adres? Şoförlere müşterilerini nereden alıp nereye bıraktıklarını kaydetme mecburiyeti koyan bir kanun mevcuttu. Omuzlarını silkti. Bunların hiç ehemniyeti yoktu. Suç mahalli burası olmayacaktı. Ama nereye, onu nereye götürebilirdi? Acaba bu randevudan başka kim haberdardı? Burası çok mühimdi. Dr. Ruggeri ve Mrs. Barı'dan başka kim burada, şehirdeki evinde böyle bir buluşma olacağını biliyordu? Muhtemelen, hiç kimse. Daha muhtemelen, bir başkası. Evet, doğru, Mrs. Barr rahatsız olduğundan buluşmaya gelememişti; hâlâ Westport'taki evde hasta yatıyordu, fakat acaba bunu yutmayacak biri var mıydı?

Birdenbire, doktorun o gece on otuzda bürosunda bir başka randevusu olduğunu hatırladı. Hâfızasında sessiz bekleme odasını, saatin sesini, çılgınca panığı, genç ve güzel sekreteri canlandırdı. Kan rengi ojeli tırnaklarını randevu defterine vurarak «Bütün gün çalışır... Hattâ bazan daha da fazla,» demişti. «Bu gece saat on otuzda bir randevu için buraya dönmesi lâzım.» **Bu gece on otuzda.**

Kol saatine baktı: Onu beş geçiyordu. Ruggeri öleli henüz bir saat bile olmamıştı. Aklına gelen, bu bakımdan uygundu. Birbirine bu kadar yakın olunca, cinâyet saatini dakikası dakikasına kimse söyleyemezdi. Ölüm saati anlaşmazlık konusu olsa bile, karışık olan durumu daha da karıştıracaktı. **Farzet ki doktor saat onu yirmi gece muayenehânesine gelmiş olsun.** Barr Mâlikânesinde saat ondaki randevudan kimin haberi olursa olsun, muâyenehâneye on otuz buluşması için gelecek olan kimse doktoru ölü bulacaktı. Bırak artık, o ne söylerse söylesin.

İçeri nasıl gireceğim?»

En mühim taraf şuydu : İçeri nasıl gireceğim?

O yanınıdayken? Kollarımda ölmüş bir adam olduğu halde? Arabasını karlar arasından sürerken bu konu üzerinde durdu. En büyük engel gece bekçisi olacaktı. Bu gibi küçük bînâlarda sâdece bir gece bekçisi olması lâzımdı.

Ana içeriye nasıl girecekti? Bütün mesele buydu.

Cevâbını çabucak buldu.

Hırsızlık! Küçük çapta, kap kaç cinsinden. Ancak bu şekilde girebilirdi. Ancak ufak bir soygun için gece bekçisinin kafasına vurarak bertaraf edebilirdi. Gerisi kolayca ve mantıklı olarak kendiliğinden hallolunurdu : Doktor randevusu için gelmiş, kapıyı açık bulmuştu. Bekçi ya sarhostu, yahut da birşey almak için dışarı çıkmıştı. Ne farkedirdi ki, kapı nasılsa açıktı. Asansörü de kendisi kullanmıştı. Derken dâvetli de gelmiş, şâyet bekçi dönünmemişse, o da aynı şekilde yukarı çıkmıştı. Veya gece bekçisiyle karşılaşmıştı. Yâni neresinden bakılırsa bakılsın, tam bir kapana kısılmıştı.

Acaba bekçiyi bağlasa mıydı? Hayır, vur kaç cinsinden hırsızlık bağlanmadan yapılırdı. Dönüşte kapıdan çıkmadan kafasına bir kere daha vurmalıydı.

Arabayı evin arkasındaki kapıya yanaştırdı. Ufak antrede ayakkaplarını çıkarttı. Işıklar hâlâ yanıyordu. Oturma odasına gidip Ruggeri'nin yanına çöktü. Boynunda hafif bereler vardı. Karısının parmak izleri kalmış olamazdı. Çünkü uzun eldivenlerini giymişti. Çıkıp doktorun palto ve şapkasını getirdi. Kendi eldivenlerini giydi, sonra da doktoru giydirdi. Paltoyu iliklemeden anahtarlarını aradı, bularak kendi cebine attı ve düğmeleri ilikledi.

Doktoru arka kapıya taşıdı, ayakkaplarını giyerken düşmeyecek şekilde duvarı yasladı. Arabada geçici olarak şoför mahalline oturttu, döndü, ayakkaplarını silkerek tekrar çıkardı, içeri girdi ve çabucak ortalığı topladı. Brandy şişesini, bardakları ve peceteyi kaldırdı. Sigara izmaritini cebine koydu, tablayı da mendiliyle sildi. Ön kapıyı kilitledi, ışıkları söndürdü, sonra arka kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Ayakkabılarını avluda bağladı; arabaya gelince doktoru öbür tarafa

itererek direksiyona geçti. Eldiven gözünde bir İngiliz anahtarı duruyordu. Onu alıp cebine indirdi, eldivenlerini giydi ve arabayı harekete geçirdi.

Caddede hiç trafik yoktu. Sâdece kar vardı. Vitrin kenarlarında garip şekiller hâlinde birikmiş kar çok hoş duruyordu. Kar tarafından istilâ edilmiş olan şehire acayip bir sessizlik hâkimdi. Kırk ikinci cadde-
den aşağısı karanlıktı, hiçbir dükkânın ışığı yanmıyordu. Arabasını otuz altıncı caddenin Madison Avenue ile kesişen köşesinde park etti. Sessizlik o kadar fazlaydı ki, içi sıkılmaya başlamıştı. Dönüp doktora baktı: Uyuyan bir adama benziyordu, ama mum beyazı kulakları vaziyeti açıklıyordu. Bakışları arabanın ışıklı saat kadranına takıldı; sonra motörü durdurdu, solundaki kapıdan dışarı çıktı, kapıyı sessizce kapattı, hızla köşeyi döndü.

Madison Avenue bu kesif kar tipisi altında insansız ve terkedilmişti, binâlar boşluk içinde yüksele-
rek kayboluyordu. Başını kaldırıp baktı: Gökyüzü nâminâ birsey yoktu.

Sâdece kar sessizliği vardı... Bir de ölüm.

Şapkasını daha öne eydi; cebindeki eli İngiliz anahtarını kavramıştı. Doktorun bulunduğu binâyâ doğru yürüdü. Giriş karanlıktı. İyi, diye düşündü, temizlikçi kadınların işleri bitmiş. Parmağını gece ziline bastırdı. Bekledi. Zili tekrar uzun uzun çaldı.

Nihâyet, derinlerden bir yerden evvelâ sarımsı bir ışık demeti, sonra da şapkasız bir erkek silueti belirdi.

«Evet? N'oluyor?»

Barr ağzını kapının demirine iyice yaklaştırıp sesini boğuklaştırarak konuştu :

«Bir kazâ oldu.»

«Ne?»

«Bir kazâ oldu, dedim. Köşeyi dönünce.»

«Ne?»

«Kazâ, kazâ.»

«Kaza mı dedin?»

İki elini de ağzına getirerek tekrar seslendi, «İki araba birbirine bindirdi. Köşeyi dönünce. Telefo-

nunuzu kullanmak istiyorum.»

Adamın elindeki anahtar dizisinden birini ayırıp kilide soktuğunu hissetti. Kapı açıldı, adamı dışarı çıkı.

«Kazâ mı, nerede?»

Eliyle işâret etti, «Otuzaltıncı caddenin köşesinde.»

«Hani, nerede... Göremiyorum...»

Elini gözüne siper ederek uzanıp bir daha baktı.

O anda Barr İngiliz anahtarını ense köküne indirdi. Adam iç çekerek yuvarlandı. Barr onu yere düşmeden yakaladı. Bir eliyle de kapıyı açarak içeri çekti, merdiven altına götürüp uzattı. **Pekalâ, mâdem ki ufak soyguncuyum, şimdi ne yapmanı gerekir?** Eldivenli eliyle adamın üzerini yokladı. Gömlek cebinde bir paket sigara, pantolon ceplerinden birinde anahtarlar ve arka cebinde de cüzdan vardı. Sonuncuyu aldı ve ceket cebine koydu. Hepsi bu kadar! diye düşündü. Eliyledeki anahtarla adama bir daha vurdu. Girişin loş sarı ışığında ilerlerken İngiliz anahtarında kan izleri gördü. Kapıya döndü, kapatırken anahtarların şingirtisini duydu: Hâlâ kilitte asılı duruyorlardı. Derhâl alarak yerde yatmakta olan adamın yanına fırlattı.

Tekrar kapıyı açtı, sessizce dışarı çıktı. Köşeye gelince elindeki İngiliz anahtarını bir kar yığınınına bıraktı. Anahtarın ele geçmesi kendisini hiç endişelendirmeyecekti. Arabaya gitti, doktorun yaslandığı kapıyı açarak onu dışarı aldı, vücudunu dikleştirdi, sonra belinden kavrayarak hızla yürüdü. **Bir kadın kadar hafif!** diye düşündü.

Doktoru bina kapısından ve uzun, loş sarı ışıklı holden geçirdi, dipteki asansöre götürdü. Kapısı açıktı. **Demek ki bekçi asansörle inmiş. Demek ki yukarıdaymış, aşağıya asansörle inmiş.** Ruggeri'yi asansörün bir köşesine yasladı, kapıyı çekip kapattı. Zifiri karanlıktı. Eliyle kapı kolunu buldu. Ama açamadı. Bütün gücü ile asıldı, ama nâfile, kapı açılmıyordu. Bu sırada doktorun kaskatı kesilmiş vücudu sarsıntıdan üzerine yaslandı!

Zifiri karanlıkta içinde sessiz bir çılgının fer-
yadını duydu. Elleri ile asansörün köşesini bulmaya
çalışırken hissettiği panik boğazında düğümlenmişti.
Cesedi tekrar evvelce durduğu köşeye dikti. Sonra tıp-
kı telâşa kapılmış körler gibi elleri ile kapıyı aramaya
koyuldu. Bu arada aklına asansör kapılarının açılması-
nı kolaylaştıran ayak pedalı geldi. Ayaklarını çılgınca
kenarlarda gezdirdi. Nihâyet bulup bastı, kapı kolunu
kavrayarak çekti ve kapı açıldı.

Derken evvelce görünüp kaybolan soluk ışık
demetini hatırladı. Herhalde asansörün dahilî ışığı idi.
Öyle ya, tabii! Holden gelen loş ışığın yardımını ile düğ-
meyi buldu, çevirdi, asansörün içi aydınlandı. Beşinci
kat düğmesine bastı ve yükselmeye başladılar. Beşinci
kata gelince doktoru yine belinden kavrayarak dışarı
cıkardı, asansörden gelen ışığın aydınlattığı koridorda
geniş muayenehâne kapısına doğru yürüdü. Kapının
önüne gelince doktoru kalkan gibi önüne aldı, ceplerini
karıştırarak anahtarı buldu. Kilide soktu... Ve kapı
açıldı.

Fakat kapıyı kendisi açmamıştı!

Kapı içerden açılmıştı. Kapının ağzında, hoş
geldiniz demeye hazırlanarak sırttan iri yarı Hal Law-
rence'i gördü. Derhal doktorun vücudunu öne, Lawren-
ce'in kollarına doğru itti, adamın doktoru yakaladığını
ve geriye doğru kaykıldığını farkettiler... Döndü ve kaç-
maya başladı. Asansöre girdi, alt kat düğmesine bastı.
Oraya varınca asansörden çıktı. Önündeki uzun kori-
dorun nihâyetindeki binâ kapısının camından dışarda
kar yağdığını farkettiler. Yukarıda, merdivenlerde ayak
sesleri duydu. Kapıya doğru giderken yakınında boğuk
bir inırlıtlı işitti. Derken bir cep fenerinin keskin ışığını
gözlerinde hissettiler. Işığa doğru koştu, yaklasınca olan-
ca gücüyle vurdu. Işık yere düştü; kendisini kavrayan
adama vurdu, vurdu, tekmeledi, tekrar vurdu. Vücu-
duna sarılan kollar gevşedi, adam kayarak tekrar vere
yuvarlandı. Kapıya doğru koşarken, **bu herif yukarıda-
kini birkaç dakika oyalar!** diye düşündü.

Kar kendisinden yanaydı. Koşarak köşeyi dön-
dü, kendini arabaya attı. Derhal gaza bastı. Motörden

zayıf bir ses çıktı. Olmazsa otomobili terk ederim diye düşünerek, bir daha, bir daha bastı. Neyse ki motor çalıştı. Araba önce şöyle bir sarsıldı, sonra sessizce ileri atıldı. Kar o kadar kesif bir şekilde yağıyordu ki, önünü şöyle böyle görebiliyordu. Trafik ışıklarına alırmadan Madison Avenue'ye sürdü, park Avenue'ye gelince sağa döndü. Daha ilerde otuzdördüncü caddeye, biraz daha ilerde de Seventh Avenue'ye saptı, arabayı daha yavaş sürmeye başladı. Düşen kar taneleri arasında bir otelin göz kırpan neonuna gözü takıldı: **OTEL** diye yanıp söniyordu. Arabasını önünde park etti, içeri girdi. Asınmış yeşil halı döşeli, pek yeni olmayan bir oteldi. Portakal rengi büronun ardındaki gececi resepsiyonist kâlin ağzında düşünceyle çözmeye çalıştığı bulmacanın üzerine eğilmişti. Başını kaldırıp, takma olduğu anlaşılan dişlerini göstererek gülümsedi. Çıplak kafalı, patlak gözlü, kirli gömleğinin üzerine eflâtun kravat takmış bir adamdı.

«Buyurun efendim,» dedi, kalemi bırakıp ellerini oğuşturarak. «Size ne gibi bir yardımda bulunabiliriz?»

«Bir oda.»

«Üç elli, dört elli ve... Altılık var.»

«Altılık.»

«Akıllıca bir davranış. En iyi dâimâ en iyidir, ne diye kendinizi aldatasınız?»

«Dışarda arabam var. Park edecek yeriniz bulunur mu?»

«Evet bayım. Bitişikte bir nevi umumi garaj var. Ve patronlar için park etmek bedâvadır. Ama önce lütfen imzâ atın. Altı dolar demistik, değil mi? Öyle ya, hiç bagajınız olmadığına göre... Şey, yalnız mısınız. bayım? Yâni, şâyet çift isterseniz, aynı oda sekiz dolara olur... Allahın belâsı bir gece, öyle değil mi efendim?»

«Evet, öyle.»

Başını kaldırdı, duvardaki yuvarlak saat onbire beş vardı.

Kâtip kendisine bir defter ve hokkadan çıkarıldığı mürekkebi damlayan bir kalem uzattı. Barr. Fred

Sloan, Rockville Center, New York, yazdı. «Oldu bu iş,» dedi adam, defteri çevirip okuyarak, «oldu bu iş Mister Sloan. Sâdece altı dolar (Barr parayı verdi.) Teşekkür ederim, efendim. (Kâtip biraz tereddütten sonra ilâve etti,) Bakın... eğer bir arkadaş istiyorsanız... Yalnız on dolara... biliyorum kanuna aykırıdır... ama hani nasıl derler, bu biraz da insanın ihtiyâcına aykırı bir kanun. Biz burada erkek erkeğe konuşuyoruz... insan hayatta yaşamalıdır... öyle değil mi, Mister Sloan?»

Barr, «Hani şu garajdan bahsediyorduk...», dedi.

«Yâni bir kız istemiyor musunuz?»

Şaşkınlığı gayet âşikârdı.

«Ben evli bir adamım,» dedi Barr. «Tâ Rockville Center'de oturuyorum. Böyle bir havada arabaya eve gidemem. Otomobili park edip, birkaç lokma birşey yemek istiyorum. Sonra... eğer tren târifelerinde değişiklik yoksa eve dönebilirim... ama olmazsa, burada kalabilirim. Öğrenmek istediğim tek şey burada rahat edip edemiyeceğimdir.»

«Tabî, tabî, kalacak olursanız gayet rahat edersiniz. (Patlak gözlerinden birini kırptı,) Zâten her zaman, para kazanacaksan şerefle kazan derim. (Küçük dörtköşe bir karta birşeyler karaladı.) Bu arabanızın bitişikteki işini halleder. Mister Sloan.»

Barr dışarı çıktı, arabasını yandaki dar garaja soktu, elindeki kartı bakıcıya uzattı.

Çocuk baktı ve «Başüstüne beyim,» dedi.

«Otelde yemek var mıdır?»

«Şu kibrit kutusunda mı? Şaka mı ediyorsunuz?»

«Birkaç lokma yemek yiyecek bir yer yok mu buralarda?»

«Yolun biraz ilersinde Schine's var ama bu havada sizi oraya gönderemem. Caddenin karşısında bir içkili yer var, yemek de bulunur.»

«Teşekkürler.»

Caddeyi geçerek camları kardan buğulanmış, ılık görünüşlü tavernaya yöneldi. Kapıyı açınca burnuna pişmiş yemek ve bira kokusu çarptı. Barı geçerek

dipteki localardan birine gitti. Şapkasını silkeledi, pal-tosunun karlarını temizledi. O sırada kır saçlı, iri ayak-lı ve gıcırdayan ayakka-bılı bir garson belirdi.

«Ne olacak, Joe?»

«Viski, lûtfen.»

«Soda, su?»

«Bir bardak suyla birlikte.»

«Tek, duble, büyük boy?»

«Duble.»

«Derhal geliyor, Joe.»

Garson ayakkabılarını gıcırdatarak uzaklaştı. Barr, dirseklerini masaya dayadı, çenesini bir müddet birbirine kenetlenmiş elleri üzerinde dinlendirdi. Hayâ-tının dönüm noktasındaydı ve bunun farkındaydı. Kah-kaha fıkırdayarak girdaplanıyordu içinde. Az kalsın yüksek sesle gülecekti. Bak sen hele, şu herşeyi düşü-nen Jimrny'ye!

«Duble viski,» dedi garson, bardağı elindeki tepsiden alıp masaya koyarken. «Ve bu da bir bardak su. (Barr içkiyi yudumlarken yanından ayrılmadı.) Bir daha ister misin, Joe?»

«Yemeğiniz var mı?»

«Hem de en iyisi.»

«Yemek listesine bakabilir miyim?»

«Tuzlanmış sığır eti ve lâhana var.»

«Yemek listesi yok mu?»

«Şâhâne tuzlanmış sığır eti ve...»

«Lûtfen, yemek listesine bakabilir miyim?»

«Şâhâne tuzlanmış sığır eti ve lâhana var, Joe. Lokantanızın spesiyalitesi. Zâten liste niste de yok.»

«Peki, başka?»

«Başka ne?»

«Başka ne yemeğiniz var, yâni yiyecek başka ne var?»

«Dâima garsonun dediğine bak, Joe. Kırk dört senedir masalara bakarım. Tavsiyemi tut. Dinle garso-nu. Garson tuzlanmış et ve lâhana tavsiye ediyor, ne diye dert arıyorsun? Yanında ne içersin, bira değil mi?»

«Bira.»

«Derhal geliyor, Joe.»

Garson gitti. Bu sırada birisi plâk makinesine para atmış, ortalığı canhıraş feryatlarla dolu bir müzik kaplamıştı. Barr bu gürültü içinde düşünmeye çalıştı. Hal Lawrence! İşin mühim bir kısmı —daha doğrusu hepsi— ona dayanıyordu. Eğer Hal kendisini tanıdıysa kurduğu saray paramparça olmuş demektir. Ama acaba tanımış mıydı? Tanımamış olması da pekâlâ mümkündür.

Hal Lawrence, doktorla olan on otuz randevusuna erken gelmiş, gece bekçisi tarafından içeriye alınmıştı. Belki de doktor bekçiye on otuzda birisini geleceğini bildirmişti. Hal, kilide sokulan anahtarın sesini duymuş, gelenin doktor olduğunu düşünerek muayenehânenin kapısını açmıştı. Ve kendisine bir ceset fırlatılmıştı. Acaba bu cesedin arkasında karanlıkta duran adamı tanımış mıydı? Yâni kendisini tanıyabilmiş miydi? Doğru, muayenehânenin ışıkları yanıyordu ve bu ışık tanımak için yeterliydi. Ama şurası da muhakkak ki Hal şaşırmış ve muvazenesini kaybetmiş, kollarının arasındaki ölü vücutla sarmaş dolaş olmuştu. Sonra, kapının dışında palto yakaları kalkık ve şapkası öne eyik olarak duran adam dönünüş ve kaçmıştı. Hem de çabucak.

Plâk makinesinden gelen feryatlar dindi, sonra başkaları başladı. Derken ön taraftakilerden biri sarhoş sesle mırıldanmaya başladı. Barr, bütün bu gürültü ve kokulardan sıyrılıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tekrar Madison Avenue'de, beşinci katta, doktorun kapısının önündeydi. Doktorun cebinde bulduğu anahtarlardan hangisinin kilide uyduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra bir tânesi uydu. Daha sonra kapı açıldı. Ama içerden! Hal Lawrence...

Garson tuzlanmış sığır etini ve lâhanayı, sandöviç ve tereyağını ve bira bardağını masaya bıraktı. Et kupkuru, lâhana sırf suydu. Biraz yedi. Tabakları kenara itip birayı yudumlayarak düşünmeye çalıştı. Eğer Hal kendisini tanımadıysa o da boğazına kadar derde saplanmış demektir. Çünkü her ne kadar doktordan yana gibi görünüyor idiyse de, ondan nefret etmesi akla yakındı. Çünkü Hal ile kızın arasına giren doktor-

cu. Aralarında bir münâkaşa çıkmış, kısacası her türlü şey olmuş olabilirdi. Hal'in anlatacakları inandırıcı olabilir veya olamazdı. Gerçekte binâda bir dâvetsiz misafir de bulunmuştu, fakat bütün deliller onun alelâde bir hırsız olduğunu gösteriyordu. Hal Lawrence bundan istifâde yoluna gitmiş olamaz mıydı? Yoksa herhangi bir şekilde bu hırsızı görmüş, tâkip etmişti de, kendi işlediği cinâyeti ona mı yüklemeye çalışıyordu?

Peki ya gece bekçisi? Ona ne demeli?

Kolundaki saate baktı. Onikiye yirmini vardı. Garsonu çağırdı ve hesabını ödedi. Onun yardımı ile palto ve şapkasını giydi. Şapkasını iyice öne eyerek dışarıya, kara çıktı. Rüzgâr yüzüne kar tanelelerini kırbaç gibi vuruyordu. Başı öne eyik, metroya doğru adımlarını açtı. Basamaklar buz tuttuğu için parmaklığa tutunarak indi. İstasyonda ayaklarını yere vurup ayakba-bırlarındaki karları temizledi, sonra da paltosundakile-ri...

Peki, gece bekçisi ne olacak?

Acaba adam kendisini teşhis edebilir miydi? Bu husus da münâkaşa götürürdü. Cep fenerinin ışığı tam yüzüne rastlamıştı. Fakat palto yakaları kalkık, şapkası iyice öne eyikti ve bekçi daha yeni yeni ayılmaya başlıyordu.

Tren geldi. Girdi, Times Square'e kadar sahanlıkta durdu. Orada trenden indi. Bir an için olduğu yerde kaldı. Eğer Hal kendisini tanıdıysa, tam mânâsıyla hapi yutmuştu, Carol da ergeç işe karışacak ve herşey, herşey gün ışığına çıkacaktı. Hattâ tanımamış bile olsa, yine mutad soruşturma, doktoru son olarak görenlerin listesinin çıkartılması yine yapılacaktı ve kendisi de bu şahıslardan biriydi. Bu husus üzerinde durdu. Formalite icâbı yapılacak polis soruşturması. Kendisi bugün öğleden sonra muayenehâneye neden gittiğini tam olarak anlatırdı, işte hepsi bu kadar. Bu onu doktorun ölümü ile asla alâkalı duruma düşürmezdi.

Bir tütüncü dükkânına doğru ilerlerken âni-den aklına geldi: Doktoru son zamanlarda zivâret etmiş olanların hepsi katilin teşhisine yardımcı olması bakı-

mından gece bekçisinin karşısına dizilecekti. Artık bunun ihtimal tarafı kalmamıştı. Tahkikatın normal seyri esnâsında gece bekçisi ile yüzleştirileceğine dâir en ufak bir şüphe yoktu. Bir tek mesele kalıyordu, kendisini tanıyacak mıydı?

Onu kendisi daha önce ele geçirebilirse, bunu öğrenebilirdi. Yarın belki. Düzgün şekilde giyinmiş, kıbar, yumuşak sesli, şoförünün kullandığı limuzine binen bir kişi olarak, eğer onu daha önce görebilirse... James Barr gibi muhafazakâr bir iş adamını, nasıl olur da kaba saba âlelâde hırsızla bir tutabilirdi? Ama sâvet tutarsa, o zaman kendisi bunu polisten daha önce öğrenmiş olacaktı. Ve bunu öğrenince de...

Tütüncünün önüne geldi.

«Anıma gece ha!» dedi adam.

«Korkunç,» diye cevap verdi.

Bir sigara aldı ve şehirlerarası görüşmede kullanılmak üzere para bozdurdu. Zihni hâlâ gece bekçisi ile mesgul olduğu halde, paketi açtı bir sigara yaktı. Evet, onu mutlaka zivâret etmeliydi. Nasıl olsa, cinâvete adı karışmış. Ha! Lawrence'la arkadaş olan kızın babası değil miydi? Alâka göstermesi normaldi. Hâdisenin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama nasıl? Nasıl ele geçirebilirim onu? Acaba nerede oturuyor? Nasıl ele geçirebilirdi bu adamı?

Bir telefon kulübesine girdi, parayı attı, sant-ralı çevirdi. Kıza Westport'taki evin numarasını verdi, sonra kızın konuşmanın ücretini söylemesini bekledi. Daha sonra diğer paraları attı ve evin telefonu açıldı. Ralph'ın sesiydi.

«Alô?»

«Ralph?»

«Evet, Ralph'ım.»

«Ben Mister Barr.»

«Kim?»

«Mister Barr. Oralarda durum ne âlemde?»

«Oh, Mister Barr...»

Onu nasıl ele geçirebilirim?

Derken âniden aklına geldi.

Telefonun vızıldayan âhizesini kulağına koyar-

rak, ceket ceplerini yoklamaya başladı. Cüzdanını buldu, açtı. Banknotlara el attı. Sonra kimlik kartını buldu. Telefondan isminin daha hızlı bağrıldığını duydu. Ahizeyi tekrar kulağına götürdü. «Ralph, gelen trenle oradayım. Galiba on iki onda kalkıyor. Târifeden kontrol et ve muhakkak beni istasyonda karşıla.»

«Olur efendim.»

«Hoşça kal.»

Kulaklığı astı. Sonra cüzdanı daha dikkatle tetkik etti. Otuz sekiz dolar vardı. Onları cebine indirdi. Bu arada eldivensiz olduğunu farkettil. Eldivenlerini giydi, cüzdanı ve kimlik kartını oğuşturdu. Karttaki isim ve adresi ezberleyerek onu tekrar yerine koydu: Jerome Gray. 264 West 187 th Street, Washington Heights. Yarın belki. Ama şu anda her ihtimale karşı Westport'ta evde olması gerekiyordu.

Kulübeden çıktı. Tütüncüye gülümsedi, «Öfff!» dedi.

«Evet burada sıcak, dışarda soğuk», dedi adam, «işte hayat bu.»

«Evet, hayat.» diye cevaplandırdı Barr. Mendilini çıkartarak alnındaki teri sildi. Yeni bir sigara yaktı ve dışarı çıktı. Bu rüzgâr ve karda sigara içmek imkânsızdı. Fırlatıp attı ve Broadway'e doğru ilerledi. Kırk dördüncü caddede cüzdanı kanalizasyon ızgarasından içeri bıraktı. Bir taksiye işaret etti, «Grand Central,» dedi.

Zihni bir an için bomboş, eski taksinin penceresinden caddeyi seyretti. Yorulmuşlu. Alışık olmadığı şekilde iç geçirdiğini hissetti; sanki bir başkası iç geçirmişti. Ne gün! diye düşündü. **Ya tam mânasiyle mümkün olarak bitecek. Yahtut da tamâmen geri tepecek!** Eğer kötü bitecek olursa tekrar Ruggeri kardeşlerden kaçmaya başlayacaktı. Ama onların Berio ile Barr isimlerinin aynı şahsa âit olduğunu anlamaları için, sonra da plân kılmaları için daha zaman vardı.

Kahkaha atmamak için kendini güç tuttu. İşler iyice komikleşmişti. Tanrım, hem de ne kadar komik! Tekrar kol saatine baktı: Doktoru muayenehânesine bırakmasından beri bir buçuk saatten fazla geçmiş-

ti. Taksinin çatlak camını indirdi. Kara gömülmüş şehir sessiz sedâsızdı. Ama Polis Müdüriyetinin gayet faâl olduğunu biliyordu. Polis müdüriyeti: Şehir içinde şehir... Berio Baba'nın pizza dükkânındanberi bir hayli yol katetmişti doğrusu.

Borcunu ödedi ve Grand Central istasyonuna girdi. Bu kocaman istasyonda toplanan kalabalık kendisine şaşırtıcı geldi. Sıhhatli, pembe yanaklı, evlerine dönmek üzere olan insanlar. Saat onikide herkes evine dönüyordu. Bir gişeye giderek bilet aldı. Tren vaktine beş dakika vardı. Hava almak için açık kapılardan birine yaklaştı. Tam bu sırada birisi omuzuna dokundu.

«Mister Barr mı?»

«Pardon?»

«Mister Barr mısınız?» Zayıf, uzun boylu, kederli yüzü olan bir adamdı. «James Barr mısınız?»

«Bakın, şu trene binerek...»

Diğer yanında da kısa boylu, tıknaz, bıyıklı bir adam vardı. «Sâkin olun, Mister Barr. Hiçbir trene falan binecek değilsiniz.»

Adamların herbiri birer koluna girdi ve oturma yerlerinin bulunduğu kısma yöneldiler. Bir insan birikintisine gözü ilişti: Hal Lawrence, Julia ve gece bekçisi, bir sürü de herhangi bir mânâ ifade etmeyen surat.

Kederli olan, «Adam bu mu?» diye sordu.

Gece bekçisi cevap verdi, «Evet, bu. Tamam!»

Kederli yüz elini cebine atarak hüviyetini çıkartıp gösterdi.

«Adım Thompson. Yüzbaşı Thompson. Cinâyet masasından. Tevkif edilmiş vaziyettesiniz.»

«Tevkif mi? Ne sebepten?»

«Anthony Ruggeri cinâyetinden.»

«Siz çıldırmışsınız.»

«Belki.»

«Oturabilir miyim? Lûtfen, oturabilir miyim?»

«Tabîî.»

Sırayı önce eliyle yokladı, sonra oturdu. Kederli yüz ile kısa boylu adam da birer yanına oturdular.

«Nedir,» dedi James Barr, «Nedir bütün bunlar?»

«Sâkin olun,» dedi kısa boylusu.

«O kadar su götürmez, o kadar âşikâr ki, âdetâ komik.»

Komik! Tanrım, henı de ne kadar komik!

«Anlatabilir misiniz bana bütün bunların ne demek olduğunu?»

«Tabii,» dedi kederli yüz.

«Lûtfen anlatın o halde.»

Uzakta Hal Lawrence'ın etrâfında toplanan halkı gördü. Gece bekçisinin başında bandaj vardı. Julia gözlerini mendiliyle örterek başını çevirdi. Doktorun ufak tefek sarışın sekreteri gözleri yusuvarlak kendisini seyrediyordu.

«Sizi Doktor Ruggeri cinâyetinin zanlısı olarak tevkif ediyoruz.»

«Beni mi?»

«Sizi,» dedi kısa boylusu, «Ne diye boşuna vakit kaybediyoruz?»

«Anlatır mısınız? Lûtfen anlatır mısınız?»

«Tabii. Anlatacağız. Belki biz anlattıktan sonra siz de anlatırsınız.»

«Anlatın lûtfen.»

«Pekalâ. Susun ve dinleyin. Herifin kızınıza göre olmadığı fikrindeydiniz. Neden? Bu bizim değil, sizin meseleniz. Aina bir gerçek. Sonra tutup bugün ona aradan çekilmesini söylemek için öğleden sonra oraya gittiniz. Müthiş bir münâkaşaya tutuştunuz, hatta onu tehdit ettiğiniz işitildi.»

«Tehdit etmek mi?»

«Elimizde sekreterinin verdiği bir ifâde var. Doktoru ölümle tehdit ettiğinizi duymuş. Sonradan aralarında geçen bir konuşmada Ruggeri sekreterine, senin kendisine karşı kızıyla alâkalanmasının dışında bir sebepten hınçlı olduğunu söylemiş. Meselâ bunun ne olduğunu siz bize söyleyebilirsiniz. Söylemezseniz de farketmez. Var mıydı böyle bir hınç?»

«Hayır. Yoktu. Ben...»

«Saat 10:30 da muâyenehânesinde randevusu

olduğunu da biliyordunuz. Bunu da doğrulayan bir ifâde var, yine sekreterin.»

«Bakın,» dedi James Barr, «Ben bir avukatım. Bu kadar bir bahâne için mi beni...»

«Bir avukat, ha! (Bunu kısa boylusu söylemişti.) İşte bu yeni! Enteresan bir adam bu. Ben de onu mâlî yatırımlarında çalışan bir dolandırıcı zannetmiştim.»

Kederli yüz devâm etti, «Elimizde bir sebep, bir açık tehdit ve daha başka birçok deliller var. Yanlış olduklarını bize ispat etmelisiniz. Biz diyoruz ki, doktorun randevusuna geleceği sıralarda gizlice onu beklediniz. Biz diyoruz ki, randevusuna biraz erken geldi, bu da size bir hayli zaman kazandırdı. Biz diyoruz ki, ona saldırıp boynunu kırdınız. Madison Avenue'nün karanlık oluşundan faydalanarak arabanıza sürüklediniz. Sonra oturup meseleyi plânladınız.»

«Benim arabam mı, dediniz?»

«Lawrence binâdan çıktığında Madison Avenue'den uzaklaşan bir otomobil görmüş. Biz sizin arabanızdı diyoruz. Sırası gelince yapacağımız tahliller doktorun arabada bulunup bulunmadığını ortaya çıkaracaktır. Araba nerede şimdi?»

James Barr, cevap vermedi.

«Söyleseniz de söylemeseniz de, nasıl olsa bulacağız. Gerisini dinlemek ister misiniz?»

«Evet... Lütfen.»

«Diyorum ki, boynunu kırdıktan sonra cesedi arabanıza soktunuz. Sonra bol bol düşündünüz. Dönüp gece bekçisini bayılttınız, bir ucuz soygun havası yaratmak için de cüzdanınızı aldınız. Daha sonra arabaya giderek doktoru tekrar binâyâ sürüklediniz. Hal Lawrence ile randevusu olduğundan belki de haberdardınız ve suçunuzu Lawrence'ın üzerine yıkmayı tasarladınız.»

«Benim böyle birşeyden haberim yok.»

«İnsan bu ülkede suçu sâbit oluncaya kadar mâsumdur, ki, eğer bir avukatsanız, bilmeniz gerekir. Bize bunların böyle olmadığını gösterin. Özür dileyip ayrılalım.»

«Size başka türlü olduğunu göstereceğim.»

«Bitirmemi ister misiniz?»

«Evet, lûtfen.»

«Gece bekçisini yaraladıktan sonra doktoru muayenehâneye çıkardınız. Lawrence'in erken geldiğini bilmiyordunuz. Ve Lawrence kapıyı açınca şoke oldunuz. Acele doktoru içeri iterek kaçtınız, ama Lawrence tanıdı siz. İşte bay avukat, gerçek hikâye bu.»

Kısa boylusu devâm etti, «Lawrence sizi merdivenlerden koşarak kovalarken, siz asansörle kaçıyor-
dunuz. Ama gece bekçisi fenerini yüzünüze tutarak sizi gördü ve biraz önce de teşhis etti. Buna da delil der-
ler bay avukat.»

«Bak arkadaş,» dedi kederli yüz, «görüyorsun ki işin tamam! Ne diye vazgeçmiyorsun ve kendine yardım etmek istemiyorsun? Avukat olduğunu söylü-
yorsun, pekalâ, farzet ki jüri önündesin. Hiçbir çıkar yol yok ve biz daha yeni başlıyoruz.»

James Barr ayağa kalktı. İki adam da kalktı.

«Evet, var,» dedi Barr.

«Ne var?» dedi kederli yüz.

«Bir çıkar yol.»

«Biliyor musun,» dedi kısa boylusu, «bence bu herif kaçık.»

«Bırak konuşsun,» dedi kederli yüz.

Böyle fevkalâde durumda artık açıklaması za-
rurî olmuştu. Hem de derhal, vakit geçirmeden. «Ka-
rım,» dedi, Barr. «Carol Raintry Barr, hissettiği şiddet-
li teessür karşısında, East Sixty-third Street'deki evi-
mizde, bu adamın boynunu kırdı. Kendisine yardım
edebileceğimi sandım...»

«Karın mı?» diye bağırdı kederli yüz.

«Hissettiği şiddetli teessür karşısında mı?» de-
di kısa boylusu. Düşünce ile alt dudağını büktü, baş-
nı salladı. «Biliyor musun, bir tek çıkar yolu var. He-
rif kaçık. Hem de nasıl!»

Kederli yüz konuştu, «Karınızın, rahatsızlığı
dolayısıyla bütün gün Westport'taki evde, yatakta ol-
duğunu biliyoruz.»

«Ona sorun. Hepsi o kadar. Bir kere sorun.»

«Ona mı soralım?» dedi kısa boylusu. «Bu da
bir başka numara olmalı.»

«O öldü,» dedi kederli yüz, «ve bunu sen de biliyorsun.»

«O ne oldu!?»

«Bak... nasıl olur da biz burada oluruz. Nasıl olur da biz seni Grand Central istasyonunda bekleyebiliriz?»

«Ne oldu ona!?»

«Öldü. Orada da bir sürü adamımız var. Telefon ettin ve Ralph evet o sana herşeyi anlattı. Karının bütün gün fenâ olduğunu, kendisi eve on ikiye doğru geldiğinde hemen doktora telefon ettiğini, ama doktor gelinceye kadar öldüğünü söyledi. Bunları adamlarımız da duydu. Telefonda geliyorum dedin. Biz de senin buradan trene bineceğini adamlarımızdan haber aldık. Onun için seni burada bekliyorduk.»

James Barr kederli yüze döndü, «Şehirdeki bankalarda birkaç kasam var. Acaba önce onların yapılacak işlerini bitirmeme...?»

Dedektif başını salladı, «İdâre hızlı çalışıyor, Mister Barr. Şu anda bu kasaların muhteviyatını öğrenmek için mahkeme kararı almak üzereyiz. Doktor Ruggerinin evrâkı arasında hakkınızda tutulmuş oldukça enteresan bir dosya bulduk: Paris'teki bir plâstik ameliyatı yapan doktor, aktör olduğunuzu ileri sürerek hiç lüzumu yokken yüzünüzün şeklini değiştirttiğinizi beyan ediyor. Ayrıca bir dişçi, hiçbiri bozuk değilken bütün dişlerinizi kaplattığınızı söylüyor. Siz aktör müsünüz? Avukat mısınız? Nesiniz? Doğrusu, enteresan bir centilmen olduğunuz muhakkak. Bunlara ilâveten doktorun notlarından, sizin de onun hakkında bir dosyaya sâhip olduğunuzu ve bunu kasanızda sakladığınızı ortaya çıkardık.»

«Bunun mevzu ile ne alâkası var?»

«Size bu işi yaptıran sebep ve bunun delili. Kasalardaki evrakınız... Herşey jüriye bağlı. Boğazınıza kadar gömüldünüz Mister Barr. Biz diyoruz ki katil sizsiniz. Gerçekler de sizin katil olduğunuzu destekliyor. Bunun başka türlü olduğunu nasıl ispat edebilirsiniz?»

İspat etmek mi? Nasıl?

Hiç bir çıkar yol yok!

Hiçbir şeyin faydası yoktu, farkındaydı. İçindeki kahkaha başladı. Mâcerâ sona erdi. Masal bitti. Hayat nihâyet buldu. Ne tarâfından bakılırsa bakılsın, yakayı ele vermişti. Hem de tamâmen görüş sâhasının dışında kalmış, karmaşık, doğru gibi görünmeyen, hakikate uymayan bir şekilde; ama herşeyi olduğu gibi elde etmişlerdi. Bunu anlayacak kadar avukatlık bilgisi vardı.

Kahkaha, içinde gümbürdedi, sinirli bir hıçkırık hâlinde boğazında düğümlendi. Kasasındaki polise hitâben yazılmış zarf muhteviyatını düşündü. Onu açmak için mahkeme kararına bile lûzum yoktu. Umulandan çok daha fazlasını bulacaklardı: San Francisco'daki Ruggeri kardeşleri hayatboyu içerde tutacak delilleri bulacaklar, dört sene önceki cinâyetin esrarı çözülecek ve herşey tekrar gazete manşetlerine dökülecekti. Floyd's ve sigorta şirketi de dahil herkes sevinecek, çünkü paralarını geri alacaklardı. Dört sene geçmiş olmasına rağmen çoğu el sürülmeden duruyordu.

Bileklerine kelepçe vurulurken, iyi, akıllı ve bilgili bir oğlu olmasını arzulayan, kırmızı tezgâh ardında duran Berio Babâ'yı hatırladı.

Ve sonra kendisini oradan uzaklaştırırlarken, kahkaha cıglık cıglığa geldi. Grand Central istasyonunun duvarlarında aksederken orada bulunanlar bu çılgınca kahkaha ile yerlerine mihlandılar, sonra küçük gruplar hâlinde toplandılar, aralarında ürkek fısıldasmalar oldu.

Bakışları mânâsızlaşmıştı ve cıglık yahut da kahkaha hâlâ devâm ediyordu.

82

Flatı

7,50

Liradır.